

**LISA
JEWELL**

Autoarea bestsellerelor
CINEVA TE URMĂREȘTE și *NOAPTEA ÎN CARE A DISPĂRUT*

NIMIC NU E ADEVĂRAT

„Un roman teribil de întunecat, inteligent și extrem
de captivant... M-a ținut trează până târziu
în noapte și mi-a bântuit visele.”

LUCY FOLEY

LITERA

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste
și de suspans – romane aflate în topurile internaționale,
ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărți provocatoare, pe care abia aștepti să le citești

**LISA
JEWELL**

**NIMIC
NU E
ADEVĂRAT**

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

None of This is True
Lisa Jewell

Copyright © 2023 Lisa Jewell Ltd
Imagine copertă: Getty Images

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Nimic nu e adevărat

Lisa Jewell

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mona Apa

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-342-008-0

ISBN EPUB 978-630-338-238-8

PROLOG

Iese împleticindu-se din foaierul hotelului, răcorit de aerul condiționat, în căldura albă și aburindă a nopții, iar asta nu are deloc darul să-l trezească. Îl face să se simtă cuprins de claustrofobie și panică. Sudoarea, care parcă e alcool pur, îi răsare iute pe piele, umezindu-i șira spinării și șalele. Cum poate să fie atât de cald afară la trei dimineața? Și ea unde e? Unde e? Se întoarce să vadă dacă fata e în spatele lui și îi zărește silueta, neclară și unduitoare, o vede dublu când se uită prin vitrinele de sticlă ale hotelului. Și apoi vede o mașină care semnalizează că trage lângă bordură și pulsul începe să-i încetinească. E aici. În sfârșit. Slavă Domnului. Noaptea asta îngrozitoare se încheie aici. Mijește ochii ca să focalizeze, să caute luciul liniștitor al părului ei blond-alburiu pe scaunul șoferului, dar nu e acolo. Geamul coboară și el se dă puțin înapoi de teamă.

– Poftim? îi spune el femeii cu părul închis la culoare, de la volan. Ce cauți aici? Unde e soția mea?

– E în regulă, zice femeia. Ea m-a trimis. A băut prea mult. M-a rugat să te aduc acasă. Haide, urcă.

Bărbatul se uită în spatele lui după fată, o vede cum iese din hotel și pleacă iute în direcția opusă, cu poșeta strânsă pe lângă ea.

– Am apă. Am cafea. Haide. O să ajungi acasă cât ai zice pește.

Cățelul din poala ei mârâie încet la el, când bărbatul se strecoară pe scaunul din față.

– Credeam că ai plecat, spune el, pipăind în spate după centura de siguranță. Credeam că ai plecat din oraș.

Femeia îi zâmbește în timp ce deșurubează capacul unei sticle de apă și i-o oferă.

– Da, spune ea. Am plecat. Dar a avut nevoie de mine. Așa că... în fine. Bea aia. Bea tot.

Bărbatul duce sticla la gura uscată, uscată, și o bea pe toată. Apoi închide ochii și așteaptă să ajungă acasă.

PARTEA ÎNTÂI

**Urmărește pe Netflix din mai:
Bună! Ne-am născut în aceeași zi!**

Creatorii serialelor *Monstrul din vecini* și *Escrocherii romantice în serie* îți prezintă o producție deosebită. Este un podcast în cadrul unui documentar, un fel de docu-podcast, ca să-i spunem așa. În iunie 2019, populara gazdă de podcasturi Alix Summer, cunoscută pentru seria *Femeie 100%* despre femeile de succes, a schimbat registrul cu un proiect singular, pe care l-a intitulat *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!*, despre o femeie din cartierul ei născută în aceeași zi cu ea. Pe măsură ce proiectul a evoluat, Summer a început să afle mult mai multe despre vecina ei rezervată decât și-ar fi putut închipui și, după câteva săptămâni, viața lui Summer era făcută praf și doi oameni erau morți. O producție care îți dă fiori și oferă o incursiune șocantă în cele mai întunecate unghere ale omenirii: îți garantăm că vei devora toate episoadele într-o singură zi.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!
UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul e întunecat. Treptat, se dezvăluie interiorul unui studio de înregistrări.

Pe ecran scrie:

Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 20 iunie 2019

O voce de femeie începe să se audă încet.

„Te simți bine acolo, Josie?”

„Da. Sunt bine.”

„Perfect. Bun. Păi, cât timp mă pregătesc eu, poți să-mi povestești ce ai mâncat la micul-dejun?”

„Oh. Păi...”

„Doar ca să testez calitatea sunetului.”

„Aha. OK. Păi, am mâncat pâine prăjită. Două felii de pâine prăjită. Una cu gem. Alta cu unt de arahide. Și am băut o cană de ceai. Cel elegant de la Marks & Spencer. În cutie aurie.”

„Cu lapte?”

„Da. Cu lapte.”

O pauză scurtă.

Camera face turul studioului gol de înregistrări, focalizând pe anumite detalii: liniile care urcă și coboară pe monitor, o pereche de căști abandonate, o ceașcă goală de cafea.

„Cum e? E OK?”

„Da. E perfect. Suntem gata. O să număr înapoi de la trei, apoi o să te prezint. Bine?”

„Da. E bine.”

„Grozav. Deci... trei... doi... unu... Bună și bine ați venit! Numele meu e Alix Summer și astăzi v-am pregătit ceva ușor diferit...”

Sunetul se estompează și cadrul se întunecă din nou.

Începe să ruleze genericul de început.

SÂMBĂTĂ, 8 IUNIE 2019

Josie simte disconfortul soțului ei când pășesc împreună în lumina aurie din gastropub. A

trecut pe lângă acest local de o sută de ori, gândindu-se: „Nu e pentru noi“. Toată lumea e prea tânără. Afară e o tablă pe care sunt scrise cu creta preparate de care n-a auzit niciodată. „Ce e aia butargă?“ Dar anul acesta ziua ei a picat într-o sâmbătă și anul acesta nu a mai spus: „Oh, e în regulă să comandăm ceva de mâncare și să bem un vin“, când Walter a întrebat-o ce vrea să facă. Anul acesta s-a gândit la lumina mierie de la Lansdowne, la zumzăitul sporovăielilor, la șampania în frapiere așezate pe mesele de afară, în zilele călduroase de vară, și s-a gândit la banii pe care îi lăsase bunica ei luna trecută în testament, s-a privit în oglindă, a încercat să se vadă ca pe genul de persoană care își sărbătorește ziua de naștere într-un gastropub din Queen's Park și a zis: „Ar trebui să ieșim să luăm cina în oraș“.

„În regulă“, a spus Walter. „Te gândești la vreun local anume?“

Iar ea a spus: „La Lansdowne. Știi care. Pe Salusbury Road.“

El doar a ridicat dintr-o sprânceană și a spus: „E ziua ta, tu alegi.“

Acum îi ține ușa și ea intră. Rămân o clipă ca naufragiați, lângă un indicator pe care scrie „Vă rugăm, așteptați să fiți conduși la masă“, iar Josie, cu poșeta lipită de burtă, ținută cu brațele, se uită în jur la cei veniți devreme să mănânce și să bea.

– Fair, îi spune ea tânărului care apare, cu un clipboard în mână. Josie. Am rezervat o masă pentru șapte și jumătate.

El zâmbește uitându-se de la ea la Walter și înapoi, după care spune:

– Două persoane, da?

Sunt conduși la o masă drăguță dintr-un colț. Walter pe o banchetă, Josie pe un scaun de

catifea. Primesc meniurile, sub formă de foi prinse de o plăcuță de lemn. S-a uitat mai devreme pe meniul online, ca să fie în stare să caute pe Google anumite preparate, dacă ar fi cazul, așa că știe deja ce să ceară. Și o să comande șampanie. Nu-i pasă de ce o să creadă Walter.

Atenția îi e atrasă de o intrare zgomotoasă. În pub își face apariția o femeie ținând în mână un balon pe care scrie *Regina sărbătorită*. Are părul de un blond-alpin, tuns într-o formă care îl face să se miște de parcă ar fi lichid. Poartă pantaloni largi și un top croit din două bucăți de material negru, unite cu dantelă pe laterale. Are pielea luminoasă. Zâmbetul larg. În urma ei vine un grup, alte persoane de o vârstă asemănătoare; cineva ține în mână un buchet de flori, altcineva, o sumedenie de pungi elegante de cadou.

– Alix Summer! spune femeia, cu o voce răsunătoare. Rezervare pentru paisprezece persoane.

– Ia uite, spune Walter, dându-i un ghionț ușor. Altă sărbătorită.

Josie încuviințează din cap, distrasă.

– Da, spune ea. Așa pare.

Grupul îl urmează pe ospătar până la o masă care e chiar vizavi de cea a lui Josie. Josie vede deja pe masă trei frapiere, fiecare cu câte două sticle de șampanie la rece. Invitații se așază zgomotos, strigând care unde să stea, fiindcă nu vor să stea lângă bărbații lor, pentru numele lui Dumnezeu, și femeia pe nume Alix Summer îi îndrumă pe toți cu acel zâmbet larg, în timp ce un bărbat înalt cu părul roșcat, care probabil e soțul ei, îi ia balonul din mână și îl leagă de spătarul unui scaun. Nu după mult timp, toată lumea e așezată la locul ei și se desfac primele

sticle de șampanie și se toarnă în paisprezece pahare, întinse de paisprezece persoane cu brațe bronzate și brățări de aur și mâneci de cămăși albe, apretate, și cu toții își apropie paharele, cei din capetele mesei se ridică să ajungă peste masă, și cu toții spun: „Pentru Alix! La mulți ani!”

Josie o fixează cu privirea pe femeie.

– Câți ani zici că are? îl întreabă pe Walter.

– Doamne! Habar n-am. Acuma e greu să-ți dai seama. Patruzeci și ceva, poate?

Josie dă din cap aprobator. Astăzi împlinește patruzeci și cinci de ani. I se pare greu de crezut. A fost odată tânără și a crezut că vârsta de patruzeci și cinci de ani va veni lent și imposibil. A crezut că vârsta de patruzeci și cinci de ani va fi o altă lume. Dar a venit repede și nu e deloc așa cum a crezut că va fi. Îi aruncă o privire lui Walter, cu gloria sa fanată, și se întreabă cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu l-ar fi cunoscut.

Avea treisprezece ani când s-au cunoscut. El era un pic mai mare ca ea; mă rog, *mult* mai mare, de fapt. Toată lumea a fost șocată la vremea respectivă, mai puțin ea. S-a măritat la nouăsprezece ani. A făcut un copil la douăzeci și doi de ani. Altul la douăzeci și patru. O viață trăită pe repede înainte și acum, aparent, ar trebui să ajungă în vârf, la apogeu, și apoi să coboare încet, mulțumită, de cealaltă parte, dar nu are impresia că a existat vreodată un apogeu, ci mai degrabă un abis alcătuit din traume, căruia îi tot dă târcoale, cu un nod de groază înfipt adânc în stomac.

Acum, Walter e pensionat, părul i s-a dus, la fel și mare parte din auz și văz, iar apogeul lui, de la vârsta mijlocie, e undeva atât de departe în timp și atât de înnămolit în dificultățile

arzătoare ale creșterii unor copii, încât e aproape imposibil să-și aducă aminte cum era el la vârsta ei.

Josie comandă lipie cu feta și roșii uscate la soare, urmată de tagliata de ton („Cuvântul TAGLIATA provine de la verbul TAGLIARE, a tăia“) cu piure de fasole cannellini și o sticlă de Veuve Clicquot („Veuve Clicquot Yellow Label este apreciată pentru aromele bogate, cu un iz de prăjit“) și îl ia de mână pe Walter și își trece un deget peste pielea cu pete de bătrânețe și întreabă:

- Ești bine?
- Da, sigur că da. Sunt bine.
- Ce părere ai despre localul ăsta?
- E... da. E drăguț. Îmi place.

Josie zâmbește larg.

- Bun, spune ea. Mă bucur.

Ridică cupa cu șampanie și o întinde spre cea a lui Walter. El își atinge paharul de al ei și spune:

- La mulți ani!

Josie rămâne cu zâmbetul înghețat pe față când o privește pe Alix Summer, alături de grupul ei mare de prieteni, de soțul roșcovan, cu brațul așezat lejer pe spătarul scaunului ei, de platourile mari cu mezeluri și pâine aduse la masă și așezate în fața lor, de parcă ar fi apărut din senin, de gălăgia pe care o fac, de felul în care umplu fiecare centimetru de spațiu cu vocile și brațele și mâinile și cuvintele lor. Energia pe care o emană e efervescentă, o auroră boreală unduitoare și îmbătătoare a celor care simt, sâcâitor și splendid, că totul li se cuvine. Și acolo, în mijlocul agitației, stă Alix Summer, cu zâmbetul ei larg și dinții mari, părul care îi reflectă lumina, lăncișorul simplu de aur cu un pandantiv care atârnă de el și îi atinge ușor

claviculele luminoase de fiecare dată când se mișcă.

– Mă întreb dacă azi e și ziua ei, cugetă ea.

– Poate, spune Walter. Dar e sâmbătă, cine știe?

Mâna lui Josie găsește lăncișorul pe care îl poartă la gât de când avea treizeci de ani; cadoul ei de la Walter pentru ziua de naștere din anul acela. Se gândește că poate ar trebui să-i adauge un pandantiv. Ceva strălucitor.

În aceeași clipă, Walter îi împinge un cadou mic peste masă.

– Nu e cine știe ce. Știu că ai zis că nu vrei nimic, dar nu te-am crezut, zice el rânjind, iar ea îi zâmbește la rândul ei.

Desface cadoul și scoate o sticlă de parfum Ted Baker.

– E minunat, spune ea. Îți mulțumesc mult.

Se apleacă și îl sărută ușor pe obraz.

La masa de vizavi, Alix Summer deschide pungi de cadou și felicitări și le mulțumește prietenilor și rudelor. Așază o felicitare pe masă și Josie vede că are imprimat pe ea numărul patruzeci și cinci. Îi dă un ghiont lui Walter.

– Uite, spune ea. Patruzeci și cinci. Ne-am născut în aceeași zi.

Când cuvintele îi părăsesc buzele, Josie simte cum o străbate mâhnirea mușcătoare pe care a simțit-o cea mai mare parte din viață. Niciodată nu a găsit nimic de care să lege senzația asta; niciodată n-a știut ce înseamnă. Dar acum știe.

Înseamnă că a greșit, că totul, efectiv totul la ea e greșit și că nu i-a mai rămas prea mult timp să devină așa cum trebuie.

O vede pe Alix cum se ridică în picioare și pornește spre toaletă, sare și ea în picioare și spune:

– Mă duc până la baie.

Walter ridică, surprins, privirea de la farfuria cu șuncă de Parma și pepene galben, dar nu spune nimic.

O clipă mai târziu, reflexia lui Josie și cea a lui Alix se văd una lângă alta în oglinda de deasupra chiuvetelor.

– Bună! spune Josie, cu o voce mai ascuțită decât își închipuise. Ne-am născut în aceeași zi!

– Oh! spune Alix, afișând pe loc o expresie caldă și deschisă. Azi e și ziua ta?

– Da. Patruzeci și cinci de ani!

– Uau! spune Alix. Și eu. La mulți ani!

– Și ție!

– La ce oră te-ai născut?

– Doamne, spune Josie. Habar n-am.

– Nici eu.

– Te-ai născut în apropiere?

– Da, la St. Mary's. Tu?

Lui Josie dă să-i sară inima din piept.

– Și eu tot la St. Mary's!

– Uau! spune Alix din nou. Ce ciudat.

Degetele lui Alix se duc la pandantivul de la gât și Josie vede că e o albinuță de aur. E gata să mai spună altceva despre coincidența nașterii lor, când ușa toaletei se deschide și intră una dintre prietenele lui Alix.

– Aici erai! spune prietena.

Poartă jeansi decolorați, în stilul anilor șaptezeci, cu o bluză căzută pe umeri, și cercei rotunzi, uriași.

– Zoe! Doamna asta e născută în aceeași zi cu mine! E sora mea mai mare, Zoe.

Josie îi zâmbește lui Zoe și spune:

– Ne-am născut în aceeași zi, la același spital.

– Uau! Ce tare, spune Zoe.

Apoi Zoe și Alix schimbă subiectul de la Coincidența Uriașă și Josie vede imediat că s-a dus clipa aceasta stranie de conexiune, că a fost

trecătoare și imponderabilă pentru Alix, dar, din cine știe ce motiv, pentru Josie are importanță și sens, iar ea și-ar dori să o apuce strâns și să o readucă la viață, dar nu poate. Trebuie să se întoarcă la soțul ei și la lipia ei și s-o lase pe Alix să se ducă și ea înapoi la prietenii și la petrecerea ei. Rostește un „Pa!” încet când se întoarce să plece, iar Alix îi zâmbește și spune:

– La mulți ani!

– Și ție! spune Josie, dar Alix nu o mai aude.

Ora 13

Lui Alix i se învârte capul. Cocktailuri Tequila Slammer la miezul nopții. Prea mult. Nathan își toarnă un scotch și mirosul băuturii o face pe Alix să simtă că o ia și mai rău amețeala. Casa e cufundată în tăcere. Uneori, când au o bonă mai energică, cei mici sunt încă treji când ajung ei acasă, neastâmpărați și enervant de treji. Uneori, televizorul e dat la maximum. Dar în noaptea asta nu. Bona de cincizeci și ceva de ani, cu o voce blândă, a plecat cu o jumătate de oră în urmă și casa e curată, mașina de spălat vase bâzâie în bucătărie, pisica se întinde cu subînțeleș pe canapeaua lungă în direcția lui Alix, torcând deja, încă dinainte ca mâna lui Alix să-i atingă blana.

– Femeia aia, strigă ea la Nathan, scoțând o gheruță a pisicii din materialul pantalonilor. Cea care se tot uita lung. A venit la toaletă. Se pare că azi împlinește și ea patruzeci și cinci de ani. De-asta se uita lung.

– Ha, spune Nathan. Sunteți născute în aceeași zi.

– Și s-a născut tot la St. Mary's. Ciudat, știi că mereu am crezut că trebuia să am o soră geamănă. Mereu m-am întrebat dacă mama n-a

lăsat-o cumva pe cealaltă la spital. Poate că ea era.

Nathan se așază greoi lângă ea și își învârte scotch-ul în pahar, în jurul unui cub de gheață solitar, unul din cele uriașe, cilindrice, pe care le face cu apă minerală.

– Ea? spune pe un ton indiferent. Foarte puțin probabil.

– De ce nu?

– Pentru că tu ești superbă și ea e...

– Cum?

Alix se simte cuprinsă de o dreptate moralizatoare. Îi place că Nathan crede că e drăguță, dar și-ar dori ca Nathan să perceapă și frumusețea femeilor mai puțin atrăgătoare în felul acela convențional. Îl face să pară superficial și misogin când denigrează înfățișarea femeilor. Și pe ea o face să simtă că nu-i prea place de el.

– Mie mi s-a părut foarte drăguță. Știi, cu ochii ăia atât de căprui, că par aproape negri. Și părul ondulat. În fine, e ciudat, nu-i așa? Ideea că doi oameni s-au născut în același loc, în același timp.

– Nu neapărat. Probabil s-au mai născut încă zece copii la St. Mary's în ziua aia. Poate chiar mai mulți.

– Dar să te întâlnești cu unul dintre ei, și chiar de ziua ta...

Acum, pisica e încovrigată cuminte la ea în poală. Își trece vârfurile degetelor prin gulerul de blană din jurul gâtului ei și închide ochii. Camera se învârte din nou. Deschide ochii, împinge ușor pisica din poală și fuge la toaleta de pe hol, unde vomită violent.

DUMINICA, 9 Iunie

Josie se trezește brusc dintr-un vis mocirlos, un vis atât de aproape de suprafața conștiinței sale, încât aproape că îl poate controla. Se află la Lansdowne. Alix Summer e acolo și o cheamă lângă ea la masă. Fructiere extravagante împodobesc masa. Prietenii ei pleacă. Pubul e gol. Alix și Josie stau una în fața celeilalte, iar Alix spune: „Am nevoie de tine“. Apoi Josie se trezește.

Din cauza autobuzelor.

Ca de obicei.

Locuiesc chiar lângă o stație de autobuz, pe o șosea aglomerată și murdară, la limita dintre cartierele Kilburn și Paddington. Vilele victoriene impunătoare de pe strada asta au fost construite, potrivit unui site destinat istoriei locale, în anul 1876, pentru negustorii înstăriți. Șoseaua ducea odată spre stațiunea balneară de la Kilburn Priory și huruia și trepida sub roțile trăsurilor și copitele cailor. Acum, fiecare vilă grandioasă de pe stradă e împărțită în apartamente transformate stângaci, iar fațadele frumos ornamentate au pete de culoarea ziarelor vechi, din pricina circulației nesfârșite a mașinilor, care trec atât de aproape. Și a autobuzelor. Sunt trei pe traseul acesta și unul trece sau oprește afară o dată la câteva minute. Șuierul amortizoarelor hidraulice, când autobuzele trag în stație, e atât de zgomotos, încât uneori îl face pe cățel să se ascundă într-un colț.

Josie se uită la ceas. E 8.12 dimineața. Trage draperiile grele din denim și aruncă o privire pe stradă. E la câțiva metri de capetele oamenilor din autobuz, cu toții orbi la femeia care îi

spionează de la fereastra dormitorului. Cățelul i se alătură și ea îi prinde capul în palmă.

– 'Neața, Fred.

E puțin mahmură. Jumătate de sticlă de șampanie aseară și apoi au încheiat cu o Sambuca. Mult mai mult decât e obișnuită Josie să bea. Se duce în camera de zi, unde Walter stă la masa din dreptul ferestrei care dă spre stradă.

– 'Neața, spune el, zâmbindu-i reținut, înainte să-și întoarcă privirea spre ecranul computerului.

– 'Neața, răspunde ea și se duce spre bucătărie. I-ai dat de mâncare cățelului?

– Da, i-am dat. Și l-am scos și afară.

– Mulțumesc, spune ea călduros.

Fred e cățelul ei. Walter nu și-a dorit niciodată câine, cu atât mai puțin un cățel de poșetă ca Fred, care e rasa pomchi¹. Ea își asumă toată responsabilitatea în această privință și îi e recunoscătoare lui Walter pentru orice mic ajutor cu el.

Își pregătește câteva felii de pâine prăjită și o cană cu ceai și se ghemuiește pe canapeaua mică din colțul camerei. Când pornește telefonul, vede că azi-noapte a căutat-o pe Google pe Alix Summer. Asta explică de ce a visat-o înainte să se trezească.

Se pare că Alix Summer e o gazdă de podcasturi și jurnalistă destul de cunoscută. Are opt mii de urmăritori pe Instagram și la fel de mulți pe Twitter. Biografia ei spune: „Mamă, jurnalistă, feministă, curioasă și băgăcioasă de profesie, practicantă eșuată de yoga, rezidentă/fană a Queen's Park“. Apoi e un link spre canalul ei de podcast, care se numește *Femeie 100%*, în care interviează femei de succes despre cum e să fie femei de succes. Josie

recunoaște câteva nume: o actriță, o prezentatoare de știri, o sportivă.

Începe să asculte un episod: invitata e o femeie pe nume Mari le Jeune, care conduce un imperiu global din industria frumuseții. Vocea lui Alix din introducere e catifelată și Josie înțelege de ce a urmat tocmai această carieră.

– Ce ascuți? îl aude pe Walter că întreabă.

– Doar un podcast. E femeia aia, Alix, pe care am întâlnit-o aseară în pub. Cea născută în aceeași zi cu mine. Cu asta se ocupă, răspunde ea.

Mai ascultă o vreme. Femeia pe nume Mari vorbește despre căsătoria la o vârstă fragedă cu un bărbat care o controla. „El controla tot ce făceam, tot ce mâncam, tot ce purtam. I-a întors pe copiii mei împotriva mea. I-a întors pe prietenii mei împotriva mea. Viața mea era atât de mărunță, de parcă ar fi luat-o și ar fi stors-o până și de ultima picătură din *mine*. Și apoi, în 2005, a murit pe neașteptate. Și a fost ca și cum aș fi apăsat butonul de resetare a vieții mele. Am descoperit că în toți anii aceia întunecați lângă soțul meu, când am crezut că sunt singură pe lume, mai mulți oameni așteptau undeva în fundal să mă întorc la ei. Ei fuseseră acolo în tot acest timp. Ei m-au pus din nou pe picioare și m-au luat alături de ei.”

Apoi intervine vocea lui Alix. „Și dacă soțul tău, și sper că n-o să sune aspru sau insensibil ce voi spune, dar dacă n-ar fi decedat atât de tânăr, care crezi că ar fi fost drumul tău? Crezi că ți-ai fi găsit calea spre punctul în care te afli acum? Crezi în vreun fel că succesul tău, tot ce ai realizat, crezi că poate a fost și mâna destinului? Sau crezi că doar decesul tragic al soțului tău ți-a permis să urmezi această cale?”

„E o întrebare foarte bună și să știi că mă gândesc tot timpul la asta. Aveam treizeci și șase de ani când a decedat soțul meu. La data la care am primit prognosticul soțului meu, nu eram nici pe departe suficient de puternică pentru a pleca. În subconștient, așteptasem să mai crească copiii. Dar petrecusem deja atâția ani visând la ce lucruri urma să fac când o să plec, așa încât aveam deja trasat planul vieții fără el, chiar dacă nu știam cum o să scap vreodată. Așa că e posibil, da, să fi putut urma calea asta și dacă el nu ar fi murit de cancer. Doar că s-a întâmplat mai devreme, bănuiesc. Ceea ce mi-a oferit mai mult timp să construiesc compania așa cum trebuie, să am grijă de ea, să o dezvolt, să cresc odată cu ea. Ar fi fost altfel dacă aș fi așteptat. Și oricât de oribil sună, moartea e o separare definitivă. Nu există zone gri. Nu există ambiguitate. Într-un fel, e ca o pânză albă. Și asta s-a dovedit foarte folositor pentru mine în ceea ce privește negocierea posibilităților nesfârșite care mi s-au deschis în primii ani. Nu aș fi unde sunt acum dacă el ar fi supraviețuit.“

Josie apasă pe pauză. I s-a tăiat respirația pentru o clipă; aproape simte că se sufocă. „Moartea e o separare definitivă.“ Se uită în cealaltă parte a camerei, la Walter, să vadă dacă a remarcat, dar el nu e atent. Apasă pe butonul de redare și ascultă restul podcastului. Femeia pe nume Mari deține acum trei proprietăți în mai multe locuri din lume, și-a angajat toți cei patru copii în afacerea ei de familie și e fondatoarea celei mai mari organizații caritabile împotriva violenței domestice din Regatul Unit. La sfârșitul podcastului, Josie rămâne o clipă nemișcată și procesează tot ce a auzit despre viața extraordinară a acestei femei. Apoi se întoarce la rezultatele căutării pe Google și derulează o

vreme pe pagina de Instagram a lui Alix. Vede, așa cum știa că va vedea, o bucătărie mare, insulară, copii cu părul roșcat, pe plaje bătute de vânt, priveliști din zgârie-norii londonezi, cocktailuri și pisici și vacanțe în roz-auriu. Copiii lui Alix par mici, probabil nu au mai mult de zece ani, și Josie se întreabă ce a făcut Alix în toți acei ani dinainte; ce faci când ai treizeci de ani dacă nu crești copii? Cum îți petreci timpul?

Se oprește la o fotografie cu Alix și soțul ei. E înalt, chiar și în comparație cu Alix, care e mai înaltă decât majoritatea femeilor, iar coama lui deasă pare mult mai roșie sub efectul unui filtru decât arată în viața reală. Descrierea spune: „Azi se fac cincisprezece ani de când ai intrat în viața mea. N-a fost mereu ușor, dar am fost mereu noi doi“, după care vine un șir de emoji în formă de inimă.

Josie are conturi pe rețelele de socializare, dar nu postează pe ele. Gândul că ar putea să trântască pe internet o fotografie cu ea și Walter, la care lumea să se holbeze și să o judece, îi provoacă greață. Dar e bucuroasă că alții o fac. E observatorul pasiv desăvârșit. Nu postează niciodată, nu comentează niciodată, nu apreciază niciodată. Doar se uită.

Duminica începe toridă și lipicioasă. Nathan nu e lângă ea în pat și Alix încearcă să adune fragmentele nopții precedente într-un fel de imagine de ansamblu. Pubul, șampania, tequila, plimbarea spre casă prin parc, conversația cu rațele de la grădina zoologică prin gard, *mac mac*, Nathan turnând scotch, pisica ghemuită la ea în poală, mirosul de brad emanat de difuzorul de arome din toaleta de la parter, combinat cu miasma vomei ei, vizita în camerele copiilor, gene atingând obraji, lumini de veghe, pijamale,

chipul lui Nathan în oglindă lângă chipul ei, gura lui pe gâtul ei, mâinile pe umerii ei, vrând sex, NU, AI ÎNNEBUNIT, CE-AI?, apoi pat. Dar perna de pe partea de pat a lui Nathan părea neatinsă. S-au certat? Unde doarme?

Coboară cu atenție din pat și trage cu ochiul în baia din dormitor. Nu e acolo. Coboară scările până în hol și îi aude pe copii. Televizorul e aprins în bucătărie și Eliza stă întinsă pe canapea în fața ecranului, cu pisica tolănită pe piept. Leon e la laptop. Resturile de la micul-dejun sunt împrăștiate pe blatul lung, crem, din bucătărie.

– Unde e tata?

Eliza se uită la ea și ridică din umeri.

– Leon. Unde e tata?

Băiatul își dă jos căștile și mijeste ochii la ea.

– Ce e?

– Unde e tata?

– Nu știu.

Alix se duce în grădină. Dalele de pe terasa din spate sunt deja calde sub tălpile ei. Nathan nu e în șopron, nici în studio. Își scoate telefonul din buzunarul pijamalei și îl sună. Nu răspunde.

– L-ai văzut mai devreme? o întreabă pe Eliza, când intră înapoi în bucătărie.

– Nu. Mama?

– Da.

– Putem să mergem azi la librărie?

– Da. Sigur. Sigur că mergem.

Alix face cafea și bea apă și mănâncă pâine prăjită. Știe ce s-a petrecut și știe la ce să se aștepte. Nu s-a mai întâmplat de câteva luni, dar își amintește forma acelui coșmar teribil și nimicitor. Plăcerea serii aniversare zace deja în zdrențe în amintirea ei.

În timp ce stă cu a doua cafea în mână, își amintește ceva din seara precedentă.

Femeia de la toaletă, care era născută în aceeași zi cu ea. Cum spunea că o cheamă? Sau poate nu i-a spus.

Se întreabă ce o face ea în dimineața asta. Se întreabă dacă soțul ei a dispărut în tăcere în toiul nopții, lăsând-o să se trezească singură. Nu, se gândește, nu, sigur că nu. Alți soți nu fac așa ceva. Numai al ei.

Nathan se întoarce la patru după-amiaza. Poartă aceleași haine cu care era îmbrăcat în seara precedentă. Ajuns în bucătărie, trece pe lângă ea, ca să ajungă la frigider, de unde scoate o Cola Zero și o bea însetat.

Alix îl privește și așteaptă ca el să vorbească.

– Erai leșinată, spune el. Eu eram încă... aprins. Trebuia doar să...

– Să mai bei?

– Da! Mă rog, nu. Adică, puteam să beau și aici. Dar am vrut doar să fiu, știi tu, în oraș.

Alix închide ochii și oftează adânc.

– Am fost în oraș toată seara. Toată seara, de la șase până la miezul nopții. Ne-am văzut cu toți prietenii. Am băut șase ore la rând. Ne-am distrat. Am venit acasă. Tu ai mai băut un whisky. Și apoi ai vrut mai mult?

– Da. Să zicem. Adică... eram foarte beat. Nu gândeam limpede. Doar mi-am urmat impulsurile.

– Unde te-ai dus?

– În Soho. Giovanni și Rob erau acolo. Am mai băut câteva pahare cu ei.

– Până la patru după-amiaza?

– Mi-am luat o cameră la hotel.

Alix mârâie ușor, ca pentru sine.

– Ai plătit să dormi la hotel în loc să vii acasă?

– Nu mă prea simțeam în stare. Mi s-a părut cea mai bună opțiune la momentul ăla.

Arată înfiorător. Încearcă să și-l imagineze împleticindu-se prin Soho în toiul nopții, dând pe gât pahar după pahar. Încearcă să-și imagineze cum o fi arătat când a intrat clătinându-se într-un hotel, la patru dimineața, cu părul lui roșu vâlvoi, sufiându-i recepționerei în față cu respirația puturoasă de după o noapte lungă de alcool și mâncăruri grase, înainte să se prăbușească într-un pat și să sforăie violent într-o cameră goală.

– Nu te-au dat afară la prânz?

Își freacă bărbia nerasă, căruntă, și face o grimasă.

– Ba da, zice el. Se pare că au făcut câteva încercări să mă trezească. Până la urmă, ăăă, au trebuit să intre cu cheia de rezervă. Doar ca să se asigure că n-am murit, știi ce zic?

Rânjește în timp ce spune asta, iar Alix își dă seama că acum douăzeci de ani ar fi glumit pe tema asta. Ar fi fost amuzant, cumva, ca un adult să bea aproape douăsprezece ore, să dispară ca măgarul în ceață în Soho, să oblige angajații hotelului să intre peste el în cameră pentru că au crezut că s-ar putea să fie mort, și să-l găsească, fără îndoială, crăcănat și la bustul gol pe pat, orb și surd la toate, mahmur, respingător.

Ar fi râs.

Dar acum nu mai râde.

Acum, la patruzeci și cinci de ani, nu.

Acum nu.

Acum e pur și simplu scârbită.

În săptămâna următoare, Josie ascultă aproape treizeci de episoade din podcastul lui Alix. Ascultă poveștile unor femei care s-au pus pe picioare după o mulțime de mizerii: după boală, bărbați nepotriviți, sărăcie, război, probleme de

sănătate mintală și tragedii. Își pierde copii, părți ale corpului, autonomia; sunt bătute, umilite, călcate în picioare. Și apoi se ridică, fiecare dintre ele, până la una, se ridică și își găsesc obiective pe care nu știau că le au. Podcastul a câștigat niște premii și Josie înțelege de ce. Nu doar că poveștile femeilor te inspiră, dar abordarea lui Alix e atât de empatică, atât de inteligentă și de umană, încât orice interviu realizat de ea, cu oricine ar alege să discute, ar fi tulburător. Josie încearcă să descopere mai multe despre Alix pe internet, dar sunt foarte puține informații. Acordă rareori interviuri, iar când o face, dezvăluie puține lucruri. Josie presupune că e o femeie care s-a ridicat prin forțe proprii, o femeie care deține controlul asupra propriei vieți. Presupune că are și ea o poveste asemănătoare cu cele ale femeilor pe care le intervieveză, iar Josie visează să se intersecteze din nou cu Alix, să facă schimb de povești, iar Alix să-i fie un soi de mentor, să-i arate cum să devină cum i-a fost întotdeauna menit să fie.

Apoi, într-o după-amiază, apare o fotografie nouă pe pagina de Instagram a lui Alix. E o petrecere de ziua de naștere a unuia dintre copii. Sunt baloane pe care e scris numărul unsprezece, iar fetița cu părul roșcat e îmbrăcată în zână punk, cu tata stând în spatele ei, privind-o cu mândrie, în timp ce ea își țuguie buzele, ca să sufle în lumânările de pe tortul roz, uriaș. Mai în spate, sunt mai mulți oameni, care pare că se pregătesc să aplaude, cu fețele împietrite într-un zâmbet. Și apoi Josie mărește imaginea, să vadă fundalul, când observă ceva cunoscut. O fotografie școlară, pe bufetul din spatele grupului, înfățișându-i pe cei doi copii, în tricouri polo bleu-deschis, cu o siglă bleumarin. Și își dă seama că Alix Summer are

copiii la aceeași școală la care au mers Roxy și Erin când erau mici și dintr-odată simte din nou acel fir straniu al legăturii, acel sentiment că există ceva ce le unește pe ea și pe Alix Summer, ceva din univers. Și-o închipuie pe Alix Summer la același loc de joacă în care ea și-a petrecut atâția ani din viață, intrând în același birou supraîncălzit ca să plătească pentru excursii cu clasa și mese, stând înghesuită pe aceleași bănci din spatele aceleiași săli mici, ca să urmărească diverse evenimente și serbări, agățând la uscat aceleași uniforme bleumarin cu azuriu.

Născute în aceeași zi.

În același spital.

Și-au sărbătorit cea de-a patruzeci și cincea aniversare în același pub, în același timp.

Și acum asta.

Înseamnă ceva, e convinsă.

LUNI, 17 IUNIE

În bucătărie, Alix îl privește pe soțul ei, cu părul încă ud de la duș, cu spatele cămășii lipit de piele – niciodată n-a înțeles de ce nu se usucă așa cum trebuie înainte să se îmbrace –, bând cafea din cana lui preferată și cicăindu-i pe copii să se miște mai repede, să termine de mâncat, să se încălze. Se poartă de parcă ar fi o zi normală de luni, dar nu e așa. Este luna de după a doua chefuială la rând. Luna de după încă o noapte în care a lipsit de acasă și a apărut din nou, dărâmat și jalnic, într-o după-amiază de duminică, duhnind a noaptea precedentă. E o zi de luni în care Alix a început să-și pună iar întrebări serioase cu privire la viitorul căsniciei

lor. Și dacă o țin tot așa, ar putea foarte bine ca aceasta să fie luna care marchează începutul sfârșitului. Nathan a fost întotdeauna o listă ambulantă de argumente pro și contra, încă din clipa când l-a cunoscut. Ba chiar făcuse o listă după a treia întâlnire, ca s-o ajute să se hotărască dacă să continue sau nu să iasă cu el. Comportamentul lui din ultimele două weekenduri a adăugat brusc o greutate imensă coloanei cu argumentele contra, lucru foarte rău, fiindcă argumentele pro au fost întotdeauna destul de slăbuțe. E un dansator bun, de exemplu. Grozav la a doua întâlnire, dar nu atât de important după cincisprezece ani și doi copii, două cariere și un viitor pentru care să-și facă griji.

La opt și cincisprezece, Nathan iese pe ușă. Își ia rămas-bun din hol. De mult timp nu se mai sărută când pleacă de acasă. Zece minute mai târziu, Alix îi duce pe copii la școală. Leon e morocănos. Eliza e agitată.

Alix merge între ei, cu ochii în telefon, își verifică e-mailurile, se uită la site-uri pentru cățelușul pe care a promis că îl vor cumpăra anul acesta, un ciobănesc australian care ar trebui, în mod ideal, să fie ceacâr, așadar, se dovedește imposibil de găsit, ceea ce pe Alix o liniștește în secret. În momentul de față nu are spațiu mental pentru un cățeluș, oricât de mult i-ar lipsi prezența unui câine în casă.

Tocmai a terminat de înregistrat episodul treizeci din *Femeie 100%*; se lansează săptămâna viitoare, iar după aceea vrea să încerce ceva nou. Simte că tema a fost epuizată, și e gata pentru o nouă provocare, dar încă așteaptă s-o lovească inspirația. Până atunci, agenda ei e goală, iar o agendă goală e la fel de stresantă ca una plină, când vine vorba de carieră.

Copiii dispar câteva minute mai târziu, atrași în vârtoarea locului de joacă, și Alix se întoarce s-o ia înapoi spre casă. După o dimineață înnorată, soarele străpunge în sfârșit norii și o orbește. Bagă repede mâna în poșetă, cotrobăie după ochelarii de soare, și apoi, după ce-i găsește, ridică privirea și vede o femeie stând foarte aproape de ea. Femeia îi pare imediat cunoscută. Se gândește pentru o clipă că e, probabil, o mamă de la școală, după care îi pică brusc fisa.

– Oh, spune ea, închizând brațele ochelarilor. Bună! Ești femeia din pub. Născută în aceeași zi cu mine!

Femeia pare surprinsă, aproape teatral.

– Oh, bună! o imită ea. Mi s-a părut că te recunosc. Uau!

– Ești... Ai copiii aici? zice Alix, arătând spre școală.

– Nu! Adică, mă rog, nu-i mai am. Au învățat aici, dar au terminat de mult. Au douăzeci și unu și douăzeci și trei de ani.

– Oh. Adulți în toată firea!

– Da, chiar așa.

– Băieți? Fete?

– Două fete. Roxy și Erin.

– Mai locuiesc acasă?

– Doar Erin, cea mare. E cam retrasă, presupun că ăsta ar fi cel mai bun termen. Roxy a plecat de acasă când era destul de mică. La șaisprezece ani.

– Șaisprezece. Uau! Chiar că mică. Eu sunt Alix, apropo, spune și îi întinde mâna.

– Josie, răspunde femeia.

– Îmi pare bine, Josie. Și el cine e? întreabă, observând un cățel mic, de culoare crem cu pete caramel, ținut în lesă la picioarele lui Josie.

– El e Fred.

– Oh, e adorabil! Ce rasă e?

– Pomchi. Sau cel puțin așa mi s-a zis. Dar acum, că a crescut, nu mai sunt atât de sigură. Cred că s-ar putea să fie o corcitură. Am îndoieli cu privire la locul de unde l-am luat, acum nu sunt foarte sigură că era ce trebuie, știi? Tot zic să-i fac un test ADN. Dar apoi mă uit la el și mă gândesc că nu contează.

– Da, aprobă Alix. E superb oricum ar fi. Ador câinii.

– Ai și tu unul?

– Nu. Acum nu. Am pierdut-o pe fetița noastră acum trei ani și încă n-am reușit să accept ideea de a o înlocui. Dar am început să caut. Știi, copiii sunt la vârstă la care un câine le face foarte bine, cred eu: intră în adolescență, sunt anii aceia. Teeny a fost cățeaua mea, cățeaua pe care am avut-o înainte să am copii. Acesta ar fi pentru ei. Dar vom vedea.

Se întinde să mângâie cățelul, dar acesta se retrage din fața ei.

– Scuze, spune Josie, exagerat de smerită.

– Oh, spune Alix, e timid. Nu face nimic.

Alix îi aruncă o privire lui Josie și vede că o privește cu subînțeleles. O face să se simtă incomod pentru o clipă, dar apoi pe chipul lui Josie înflorește un zâmbet vag, iar Alix vede că este, așa cum i s-a părut în seara când s-au întâlnit în pub, drăguță într-un fel discret, subtil: dinți perfect aliniați, buze ca niște petale de trandafir, un nas roman mic, care dă un farmec deosebit chipului. Părul e șaten și ondulat, cu cărare într-o parte și prins la spate. Poartă un tricou cu imprimeu floral și o fustă albastră din denim, și are o poșetă tot din denim albastru. Alix observă că zgarda și lesa câinelui sunt și ele tot din denim albastru și simte că există o tematică. Unii oameni au așa ceva, se

gândește, un motiv pe care îl repetă, un tic estetic definitoriu, care îi face cumva să se simtă protejați. Mama prietenei sale cumpăra doar lucruri mov, își amintește ea. Totul. Mov. Până și frigiderul.

– În fine, spune Alix, în timp ce își desface ochelarii de soare și-i pune la ochi. Ar trebui să o iau din loc. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Se întoarce să plece, dar apoi Josie spune:

– De fapt, aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva. Dacă ai un minut. Nimic important. Doar că... are legătură cu faptul că ne-am născut în aceeași zi. Atâta tot.

Zâmbește de parcă și-ar cere scuze și Alix îi zâmbește la rândul ei.

– Oh, răspunde. Acum?

– Da. Dacă ai un minut?

– Îmi pare tare rău, acum chiar nu pot. Dar poate altă dată.

– Mâine?

– Nu, mâine nu.

– Miercuri?

– Doamne, Josie, îmi pare rău, sincer. Dar sunt ocupată cam tot restul săptămânii, ca să fiu sinceră.

Dă să plece din nou, dar Josie o atinge ușor cu mâna pe braț.

– Te rog, spune ea. Chiar ar însemna foarte mult pentru mine.

În ochii lui Josie se vede o peliculă de lacrimi; cumva, pare disperată, iar Alix simte cum o trece un fior. Dar oftează încet și spune:

– Am o oră liberă mâine după-amiază. Poate ieșim repede la o cafea.

Lui Josie îi pică fața.

– Oh. Lucrez după-amiaza.

Alix simte un val de ușurare că poate a reușit să evite angajamentul. Dar apoi Josie spune:

– Uite. Lucrez la atelierul de croitorie de lângă stația de metrou Kilburn. Poți să treci pe acolo mâine și să stăm de vorbă, ce zici? N-o să dureze mai mult de câteva minute, promit.

– Despre ce vrei să stăm de vorbă?

Josie își mușcă buza, de parcă s-ar gândi să împărtășească un secret.

– Îți spun mâine, răspunde ea. Și dacă ai haine de modificat, vino cu ele. Pot să-ți fac o reducere de douăzeci la sută.

Zâmbește, o singură dată, apoi se îndepărtează.

Ora 18

Josie lucrează cu jumătate de normă: de la prânz la cinci și jumătate, patru zile pe săptămână. Lucrează la Stitch de aproape zece ani, de când s-a deschis. A fost primul ei loc de muncă, la vârsta de treizeci și cinci de ani. Croise mereu haine pentru fete, când erau mici, și având în vedere că se lăsase de școală la șaisprezece ani, fără să-și dea examenele, și apoi petrecuse următorii zece ani având grijă de soțul ei și crescându-și copiii, nu avea prea multe abilități pe care să se bazeze când a decis, în sfârșit, că e timpul să facă ceva în afara casei. Ar fi putut să lucreze cu copiii, poate într-o școală. Dar nu se descurcă grozav cu oamenii, iar munca asta nu necesită contact cu publicul. Stă la mașina ei de cusut, lângă o fereastră tip ghilotină, uriașă, care dă spre șinele de metrou și zornăie în toc de fiecare dată când trece trenul. Ocazional stă de vorbă cu celelalte femei, dar în principal ascultă la căști postul de radio Heart FM. Și-a petrecut toată ziua de azi cosând niște bărbi mari, din blană artificială, pe douăzeci de tricouri cu imaginea imprimată a chipului unui

mire, pentru petrecerea burlacilor. Cu toții urmau să plece la Riga, din câte se pare. Dar de obicei face doar tivuri și betelii de pantaloni.

Când ajunge acasă, Walter stă în sufragerie, la masa de la fereastră, cu ochii în laptop. Când o aude, se întoarce și îi adresează un singur zâmbet.

– Bună, zice el. Cum a fost la lucru?

– A fost bine.

Se gândește să-i spună despre bărbile din blană artificială, dar hotărăște că, povestită, întâmplarea și-ar pierde din farmec.

– Ție cum ți-a mers azi? zice ea, luând cățelul în brațe și sărutându-l pe cap.

– A fost o zi liniștită. Am făcut niște cercetări pentru Lake District.

– Oh, ce drăguț. Ai găsit ceva frumos?

– Nu chiar. Totul pare atât de scump. Zici că-i o jecmăneală uriașă.

– Păi, nu uita că am suma aceea neașteptată. Probabil am putea s-o mai întindem anul ăsta.

– Nu-i vorba dacă ne permitem sau nu, spune el. Nu-mi place să mă simt tras pe sfoară.

Josie dă din cap aprobator și pune cățelul la loc pe podea. Unul din motivele pentru care cățelul nu e un pomchi adevărat e că Walter a refuzat să plătească suma obișnuită pentru un astfel de exemplar și a fost convins că poate face rost de un chilipir. Ea i-a dat dreptate și gata.

– Ce să mâncăm la cină? zice ea. Sunt o grămadă de chestii în frigider. Niște chifteluțe din alea făcute de-a gata. Aș putea să fac niște paste?

– Da. Ar fi grozav. Să pui și niște ardei iute în ele. Am chef de ceva picant.

Josie zâmbește.

– Mă duc mai întâi să mă schimb, după care mă apuc.

Trece pe lângă camera lui Erin ca să ajungă într-a ei. Ușa e închisă, ca întotdeauna. Aude scârțâitul scaunului de gaming din camera lui Erin, cel scump pe care i l-au cumpărat când a împlinit șaisprezece ani și care acum e lipit cu bandă adezivă. Walter îl dă cu lubrifiant WD-40 la bază, o dată la câteva luni, dar încă scârțâie când se mișcă. Josie aude clicul butoanelor de pe controler și efectele sonore estompate, care se scurg din căștile lui Erin. Se gândește să bată la ușa ei, să o salute, dar nu se simte în stare. Chiar nu poate. Duhoarea dinăuntru. Dezordinea. O să intre la ea mâine. Deocamdată o s-o lase în pace. Atinge ușa cu vârfurile degetelor și merge mai departe. O muștră conștiința pentru o clipă, dar o lasă să treacă precum un nor.

Dar de îndată ce trece vinovăția față de Erin, apare grija față de Roxy; mereu vin în pereche. Ridică fotografia cu Erin și Roxy, de pe comoda din dormitorul ei, făcută când fetele aveau trei și, respectiv, cinci ani. Obraji dolofani, gene lungi, zâmbete ghidușe, haine colorate.

Cine ar fi ghicit? se gândește. Cine și-ar fi imaginat vreodată?

Și apoi se gândește la copiii lui Alix Summer, așa cum i-a văzut de dimineață, în uniformele lor de la școala Parkside Primary: fetița pe o trotinetă șic, băiatul târșâindu-și picioarele pe trotuar, pielea lor netedă și părul, despre care știe, și fără să se apropie de ei, că miroase a fețe de pernă curate și a șampon de copii. Copiii mici nu au miros. Asta se întâmplă mai târziu. Șocul părului plin de cojițe, al subsuorilor acre, al tălpilor cu iz de brânză. Și acesta e doar începutul. Oftează la gândul copiilor adorabili pe care i-a avut odinioară și așază fotografia la loc pe comoda.

Se schimbă și se spală pe mâini, se întoarce în bucătărie, deschide frigiderul, scoate chifteluțele dinăuntru, o conservă de roșii tocate și niște mirodenii din dulap, toacă o ceapă, îl privește pe Walter cum tastează pe laptop, în dreptul ferestrei, vede cum trece un autobuz, remarcă fețele pasagerilor din el, se gândește la Roxy, se gândește la Erin, se gândește cum a ajuns viața ei.

Când chifteluțele fierb la foc scăzut în sosul de roșii, acoperă tigaia și deschide alt dulap. Scoate șase borcănase cu mâncare pentru bebeluși, dintre cele mai mari, pentru copii de peste șapte luni. Sunt amestecuri de carne cu legume, în principal. Dar fără mazăre. Erin nu suportă mazărea. Josie scoate capacele și le bagă la cuptorul cu microunde. Când sunt calde, dar nu fierbinți – Erin nu mănâncă nimic fierbinte –, le amestecă și le așază pe o tavă, cu o linguriță și un prosop de bucătărie. Scoate un borcan cu spumă de ciocolată din frigider și o pune și pe ea pe tavă; apoi duce tava pe hol și o lasă în fața camerei lui Erin. Nu bate. Erin nu are cum să audă. Dar la un moment dat, între clipa când Josie îi lasă mâncarea și cea în care se va duce la culcare diseară, recipientele de mâncare pentru bebeluși vor reapărea goale în fața camerei lui Erin.

Trece alt autobuz. E gol. Walter închide laptopul și se ridică în picioare.

- Scot cățelul, înainte să mâncăm?
- Oh! Stai liniștit, pot să-l scot eu.
- Nu. Îmi face bine. Aer curat. Mișcare.
- Dar nu te deranjează să strângi după el?
- Las' că arunc în șanț.
- Nu poți să faci asta, Walter.
- Ba bine că nu. Rahații lui oricum sunt ca niște căcăreze de iepure.

– Te rog eu să strângi după el, îl imploră ea. Nu-i frumos să lași mizeria acolo.

– Văd eu, spune el, în timp ce ia lesa din mâna întinsă a lui Josie. Văd eu.

De la fereastra din față îi urmărește cum pleacă. Fred se oprește să adulmece la baza unui copac, iar Walter îl trage după el nerăbdător, cu ochii în telefon. Josie și-ar dori să fie ea cea care îl plimbă pe Fred. Căței au nevoie să adulmece diverse chestii. E important.

Amestecă chifteluțele pe plită și apoi adaugă câțiva fulgi de ardei iute uscat. Toarnă apă într-o oală și o pune la fiert. Deschide telefonul, intră în browser și tastează „Roxy Fair“. Apoi intră la „Instrumente“ și setează căutarea la „Săptămâna trecută“, ca să vadă doar rezultatele cele mai recente. Face asta de două ori pe zi, în fiecare zi. Nu găsește nimic niciodată. Roxy probabil că și-a schimbat deja numele, știe asta. Dar tot n-ai cum să nu cauți. N-ai cum să renunți.

La ora opt, Walter se întoarce cu cățelul.

– A făcut?

– Nu.

– Ești sigur?

– Foarte sigur.

Minte, dar Josie n-are de gând să insiste.

Își mănâncă spaghettițele cu chifteluțe în fața televizorului. Walter se preface că sunt foarte picante și își dă peste cap cana cu apă, cu un gest teatral, iar Josie râde cu indulgență. Se ridică să se ducă la culcare la ora zece. Recipientele goale de mâncare pentru bebeluși sunt în fața camerei lui Erin. Josie le duce la bucătărie și le clătește, ca să le dea la reciclat. Walter se spală pe dinți în baie, gol de la brâu în sus. Din spate, arată ca un bătrân. E ușor să uiți ce a fost odată. Josie se bagă în pijamale și așteaptă ca Walter să termine în baie, apoi intră

și se spală pe dinți, se piaptănă, se spală pe față, se dă cu cremă pe față și pe mâini. În pat, își ia cartea, o deschide și citește o vreme.

La unsprezece stinge veioza și îi spune noapte bună lui Walter.

Închide ochii și se preface că doarme.

La fel face și Walter.

După o jumătate de oră, îl simte cum se dă jos din pat. Îi aude pașii moi pe covor. Apoi scârțâitul dușumelei din hol. Apoi dispare, iar ea se întinde de-a latul patului gol, știind că va fi numai al ei pentru tot restul nopții.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul prezintă un fotoliu gol, cu imprimeu floral, într-o garsonieră deschisă, de dimensiuni mari.

Într-o parte a cadrului, apare o femeie tânără.

Poartă o salopetă verde peste un maiou negru, scurt, și are brațele acoperite cu tatuaje de sus până jos.

Se așază pe fotoliu, încrucișează picioarele și zâmbește la cameră.

În partea de jos a ecranului scrie:

Amy Jackson, vecina lui Josie și Walter Fair

Amy, râzând: „Îi spuneam Denim La Pătrat.”

Intervievatoarea, în afara ecranului: „De ce, mai exact?”

Amy: „Pentru că tot ce purta era din denim. Efectiv. Tot.”

Ecranul trece scurt la o fotografie înfățișând-o pe Josie Fair, într-o fustă și o jachetă din denim.

Intervievatoarea: „Când v-ați mutat în apartamentul de lângă locuința soților Fair?”

Amy: „Cred că pe la sfârșitul lui 2008. Anul în care am făcut primul copil.”

Intervievatoarea: „Și ce părere aveți despre Josie și Walter, ca vecini?”

Amy: „Ni s-au părut destul de ciudați. Mă rog, el era OK. Am crezut că e tatăl ei, când ne-am mutat aici. Mereu dădea din cap și saluta dacă treceam pe lângă el pe hol. Dar ea era foarte neprietenoasă, avea un aer oarecum superior. Dar apoi uneori mă întrebam dacă poate era rezervată doar fiindcă încerca să-i țină pe oameni departe de treburile ei, știți? Dacă nu cumva se întâmplau niște lucruri, dincolo de ușile închise.”

Intervievatoarea: „Le-ați cunoscut vreodată pe ficele lor?”

Amy: „Da. Când ne-am mutat, le vedeam destul de des pe amândouă. Cred că Erin avea vreo doisprezece ani, iar Roxy trebuie să fi avut vreo nouă, zece? Era o casă zgomotoasă. Se țipa mult. Se trânteau ușile. Și apoi, într-o zi, cred că acum vreo cinci sau șase ani, dintr-odată s-a făcut foarte liniște. Și n-am știut niciodată de ce. Până nu s-au întâmplat toate astea.”

Intervievatoarea: „Toate astea?”

Pauză scurtă.

Amy: „Da. Toate astea. Toate crimele. Toate decesele.”

Ecranul devine negru.

MARȚI, 18 IUNIE

Stitch e un loc drăguț și luminos, amenajat în scheletul unei foste mercerii victoriene. Încă mai are bovindourile curbate în față și o fereastră tip ghilotină, uriașă, în spate, care dă spre șinele de metrou. Între ele sunt șase mașini de cusut, dispuse pe două rânduri. Alix o zărește pe Josie la mașina cea mai din spate. Are căști în urechi, iar părul îi e prins în coadă, pe ceafă. Alix se duce cu sacoșa de pânză la recepție și zâmbește.

– Bună, Josie lucrează azi?

Femeia o strigă peste umăr pe Josie, care ridică privirea și apoi își scoate căștile și zâmbește larg când o vede pe Alix. Ridică un deget și șoptește „Un minut“, apoi termină ce făcea.

– Bună, Alix, ai venit! zice în timp ce se șterge de ațe și scame pe jeanși.

– Da! Mi-ai amintit că aveam lucruri pe care voiam să le duc la modificat încă dinainte să am copii, serios.

Deschide sacoșa și îi arată lui Josie două rochii, una maxi, cu bretele prea lungi, și alta de gravidă, pe care și-a dorit mereu să o mai poată purta fiindcă imprimeul e foarte drăguț.

– Pe asta va trebui s-o probezi, spune Josie, ridicând rochia maxi. Ca să vedem cât să scurtăm bretelele. Uite. Trage draperia unei cabine de probă. Mă găsești aici când ești gata.

Alix ia rochia de la Josie și intră în cabină, își dă jos rochia de vară și o pune pe cea maxi în schimb. E ciudat să simtă mâinile lui Josie pe umeri și antebrațe, în timp ce își face de lucru cu bretelele.

– Ce croială ciudată, zice ea. Având în vedere că ești deja destul de înaltă. Bretelele ar fi trebuit să-ți vină perfect. Nu-mi închipui cum ar avea vreo șansă cu rochia asta o femeie mai scundă. Au impresia că toate femeile ar trebui să fie cât girafele.

Înfinge bolduri în material și apoi face un pas în spate și zâmbește.

– E bine așa? întreabă și o întoarce pe Alix cu fața la oglindă.

– Perfect, încuviințează Alix.

Apoi Alix se schimbă în rochia de gravidă și stă de vorbă cu Josie despre sarcină, în timp ce aceasta prinde materialul în bolduri, pe talie. Mâinile îi zboară de colo-colo peste mijlocul lui

Alix și miroase a praf peste care s-a dat cu deodorant.

Alix se îmbracă la loc și așteaptă cât timp Josie bate serviciile la casă, aplică reducerea de douăzeci la sută, cu un gest teatral, și-i prezintă factura.

– Deci, zice Alix. Despre ce voiai să stăm de vorbă?

Josie se uită repede în jurul ei, verifică să nu asculte nimeni, apoi zice:

– Am văzut că ai un podcast. Adică, te-am auzit când ți-ai spus numele la Lansdowne în seara aceea și mi-a sunat cunoscut, așa că te-am căutat pe Google și mi-am dat seama de unde auzisem de tine. Nu sunt vreo fană obsedată sau ceva. Dar am ascultat câteva episoade. Pline de inspirație. Ce femei! Prin câte au trecut, vreau să zic. E pur și simplu incredibil. Iar eu... Se oprește și se uită din nou în jurul ei. Sper că nu sună ciudat, dar mă întrebam dacă nu te-ai gândit vreodată să faci un podcast în care să prezinți pe cineva care e pe punctul să-și schimbe viața, în loc de cineva care a făcut-o deja.

– Oh! spune Alix, surprinsă. Nu. Nu m-am gândit. Dar îmi dau seama că ar putea fi interesant.

– Da. Așa mă gândeam și eu. Ai putea să urmezi progresul cuiva pe măsură ce își dărâmă barierele și își îndeplinește scopurile. Chiar în timp ce face asta.

– Da. Absolut. Dar presupun că problema e că deseori oamenii nu-și dau seama că viața li se schimbă în bine până după eveniment, când se opresc și privesc în urmă.

Josie se încruntă.

– Nu sunt sigură că e adevărat. Pentru că, uite, asta mi se întâmplă mie. Mi se întâmplă chiar în momentul de față. Trăiesc aceeași viață de

treizeci de ani. Treizeci de ani. Sunt cu soțul meu de când aveam cincisprezece ani. Nimic nu s-a schimbat niciodată. Port aceleași haine, am aceeași coafură, am aceleași conversații în aceleași momente, stau pe aceeași parte a aceleiași canapele în fiecare seară a vieții mele, de treizeci de ani încoace. Și lucrurile... Face o pauză și Alix vede cum o roșeață îi urcă dinspre clavicule spre gât și obraji. Lucrurile care mi s-au întâmplat. Lucruri rele, Alix. Lucruri foarte rele. Căsnicia mea...

Se oprește, trage aer în piept.

– Soțul meu e... E foarte complicat. Și viața noastră de familie a fost destul de traumatizantă uneori și pur și simplu... nu știu, în timp ce îți ascultam podcastul, femeile alea extraordinare... Am patruzeci și cinci de ani, dacă nu mă eliberez acum de trecut, atunci când o s-o fac? Acum e momentul. E momentul să schimb totul și nu-ți cer să mă ajuti, Alix, vreau doar să...

Se oprește în timp ce încearcă să găsească cuvintele potrivite.

– Vrei ca eu să-ți spun povestea?

– Da! Exact asta vreau. Pentru că știu că am un aer destul de banal, dar povestea mea nu e deloc banală și merită să fie auzită. Ce zici?

Alix tace o clipă, neștiind sigur cum să răspundă. Instinctele îi spun cu tărie să se îndepărteze, dar a venit aici cu un motiv. A venit aici pentru că jurnalista din ea nu a putut să reziste esenței ispititoare a cuvintelor: „Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva“. A vrut să audă ce urma să-i spună Josie. Și acum a auzit că Josie are o poveste ieșită din comun pe care vrea s-o împărtășească, și cu toate că Alix e ușor dezgustată de intensitatea lui Josie, e și atrasă bolnăvicios de ideea de a-i descoperi povestea.

-Zic că pare, într-adevăr, o idee foarte interesantă. Ce faci mâine?

Alix merge spre casă, străbătând străzile dosnice dintre Kilburn High Road și Queen's Park. Briza de iunie e răcoroasă, iar ea merge pe partea însorită a străzii. Are două ore până când trebuie să ia copiii de la școală și nu are chef să se întoarcă la munca de editare a ultimului episod din podcastul *Femeie 100%*. S-a plictisit să asculte femei care au luat decizii bune și au ajuns exact acolo unde își doreau să fie și simte, puternic și acut, că ce își dorește în momentul de față, în timp ce nori negri încep să se adune, obturând lumina propriei sale vieți, e să fie martoră la adevărul întunecat al căsniciei altei femei. Alix simte cum fiorul anticipării crește în ea. Face același lucru de atâta timp... Gândul de a face ceva cu totul diferit o stimulează.

Face un ocol, ca să treacă pe la magazinul de pe Salusbury Road, unde rămâne timp de o oră, uitându-se la haine de care nu are nevoie, după care iese cu o pereche de ochelari de soare cu rama verde-pădure, de care de asemenea nu are nevoie. Se duce la mezelărie și cumpără aperitive scumpe pe care să le mănânce diseară în grădină, ca să nu fie nevoie să gătească. Mai cumpără negrese de la Gail's și un cactus de la o florărie la modă. Banii pe care îi cheltuie sunt banii lui Nathan; banii lui Nathan, pe care acesta îi câștigă închiriind spații de birouri în zgârie-nori eleganți, din diverse colțuri ale orașului. Muncește din greu. Câștigă foarte bine. E foarte generos. Nu se uită niciodată la extrasele de cont și nici nu face comentarii zeflemitoare despre ciorchinii de pungi de cumpărături de la magazinele de lux. Banii lui, îi spune el întotdeauna, sunt și banii ei. Banii pe

care îi câștigă ea sunt tot banii ei, dar el nu se așteaptă ca ea să contribuie la cheltuielile familiei, iar în timp ce Alix se gândește la lucrurile acestea, simte cum lista de argumente pro și contra din mintea ei începe să se schimbe puțin, balanța înclinând acum din nou spre cele pro. Amintirea patului gol de duminică dimineată începe să se estompeze. Gândul la el inconștient pe un pat de hotel se diminuează. Zumzetul furiei reprimată și al resentimentelor amuțește. Diseară o să deschidă o sticlă de vin. O să mănânce mâncarea scumpă pe terasă și o să stea să se minuneze la felul în care cerul din miezul verii e încă luminat la ora zece și o să lase copiii să stea treji după ora lor de culcare, să asculte muzică pe Spotify, și o să aibă genul de seară pe care oamenii se așteaptă să o aibă cineva ca ea.

MIERCURI, 19 IUNIE

În dimineata următoare, Josie se privește în oglindă. Pielea ei arată bine; e genetic, nu are legătură cu vreo cremă sau vreun tratament scump. Părul ar trebui tuns un pic, e mult prea lung și are vârfurile despicate. Desface fermoarul trusei de machiaj din denim și scoate un tub de mascara. În mod normal, nu se machiază ca să iasă la plimbare cu câțelul, dar pe de altă parte, în mod normal nu se întâlnește pe drum cu gazda unui podcast celebru. Își aplică pe față o pudră bronzantă, folosind o pensulă mare și pufoasă, și se dă cu puțin balsam de buze colorat. Apoi își pune rochia preferată; e confecționată din denim și se

încheie în față cu nasturi, până la gulerul ca de cămașă, iar în talie se leagă cu o curea asortată. O poartă cu teniși din denim și se măsoară din cap până în picioare în oglinda înaltă.

Walter e la geamul care dă spre stradă și se uită la laptopul lui. Încearcă să-i evite privirea, fiindcă el sigur se va mira de machiaj și rochia elegantă, iar ea nu vrea să-i spună de întâlnirea cu Alix până ce nu se va fi întâmplat și nu va ști ce înseamnă.

Se oprește în hol și pune hamul cățelului.

– Îl scot pe Fred, strigă ea. Ne vedem cam într-o oră.

Walter încuviințează din cap și spune:

– Pe curând.

Se întoarce să plece și se oprește o clipă în fața camerei lui Erin. Acum, Erin probabil că doarme; doarme până târziu, cel puțin până la prânz. Ar putea să deschidă ușa un pic, doar s-o crape, cât să arunce o privire la copilul ei, dar știe ce altceva mai zace de cealaltă parte a ușii și nu are curaj. Nu acum. Poate mai târziu.

La jumătatea drumului spre Salusbury Road, Fred începe să se mocăie, așa că îl ia în brațe și îl bagă în geanta de transport. Adoră senzația de a-l avea acolo, aproape de piept, îi amintește de vremea când își purta fetițele în marsupiu, sau portbebe cum se chema pe atunci. Walter fusese de părere că sunt pentru hipioți, rânjea când Josie le prindea pe fete în el și spunea: „Care-i problema cu un căruț? Pentru ceilalți doi ai mei a fost foarte bun“.

O zărește imediat pe Alix, după farul părului ei blond-alburiu, chipul ascuțit și umerii colțuroși. Îi face cu mâna și Alix îi întoarce gestul, apoi se pupă, ceea ce o ia prin surprindere pe Josie, pentru că ea nu pupă pe nimeni. O urmează pe Alix la una dintre

cafenelele la modă de pe Salusbury Road, cea pe lângă care trece mereu și la care nu se oprește niciodată, și insistă să cumpere ea băuturile, dar Alix nu-i dă voie, spune că e o cheltuială de afaceri, ceea ce-i face pielea de găină lui Josie.

– Deci, spune Alix o clipă mai târziu, în timp ce își împinge cana de cafea într-o parte și așază un iPad în locul ei. M-am gândit mult la ideea ta. Și la început nu eram convinsă. Mi-ai ascultat podcastul, așa că știi care e formatul. Episoadele sunt povești de sine stătătoare, cu un început, un mijloc și un sfârșit, ceea ce înseamnă că încă dinainte să încep să înregistrez, știu care va fi formatul. Am repetat figura de douăzeci, treizeci de ori, așa că știu ce fac, știu cum să aduc povestea pe bandă și cum s-o editez ca să fie captivantă pentru ascultător. Dar asta ar fi ceva foarte diferit. Habar nu am cum o să se termine povestea ta, dar tu îmi promiți că o să merite să fie urmărită, așa că deja sunt captivată, oarecum. Și eu vreau să știu. Și dacă eu vreau să știu, atunci poate că și ascultătorii mei o să vrea să știe. Așa că mă gândesc că am putea să-i dăm o șansă. O să fie ceva complet nou și diferit, ceva unic. Interviurile s-ar desfășura în mare parte în studio, dar mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine și în diferite locuri care se leagă de povestea ta, unde ai crescut, unde ai mers la școală, unde l-ai cunoscut pe soțul tău, ceva de genul ăsta. Și apoi putem să mergem mai departe și să intrăm în traumele pe care le-ai menționat și ce ai de gând să faci mai departe ca să te eliberezi din capcana în care te afli. Mă gândeam să-i spun *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!* Nu știu dacă îți mai amintești, dar astea au fost primele cuvinte pe care mi le-ai spus în toaleta de la Lansdowne. Simt că reprezintă începutul unei călătorii care

poate să o ia în absolut orice direcție. Prima clipă în care am dat peste tine. Scânteia, dacă vrei? Cum ți se pare?

Josie își dă seama că nu mai respiră și nu mai mișcă. Lingurița ei e încă deasupra ceștii de cafea Americano, iar zahărul pe care l-a turnat înăuntru a rămas neamestecat pe fundul ceștii. Se uită drept la Alix și dă din cap aprobator.

– Da. Sună bine.

Alix zâmbește.

– Perfect! spune ea. Ar însemna să petrecem destul de mult timp împreună, dar lucrezi part-time și copiii tăi sunt mari. Așa că poate o să reușești să strecuri o oră-două, când și când?

– Da, răspunde Josie. Da. Cu siguranță. Unde se întâmplă? Unde înregistrezi?

– Acasă la mine. Am un studio. Vârfurile degetelor lui Alix prind pandantivul de aur în formă de albinuță și îl fac să alunece încolo și înapoi pe lanțisor. Am putea să facem un episod de probă. Să stăm de vorbă o oră, la studio. Apoi o să-l editez și o să ți-l dau să-l asculți, fără obligații. Ai fi complet liberă să te retragi dacă nu-ți place cum sună. Îți promit.

Josie se gândește la cei opt mii de urmăritori pe care îi are Alix pe Instagram. Cu ochii minții, vede o mare de femei cu părul blond-alburiu, cu umeri lați și ochelari de soare supradimensionați, ascultând-o toate în căștile AirPods scumpe, în timp ce gătesc, în bucătăriile lor deschise, mâncăruri sănătoase pentru cina copiilor lor cu părul roșcat. Clatină ușor din cap, ca să scape de acea imagine. E prea mult. În schimb, se concentrează asupra ideii centrale, aceea de a sta timp de o oră în studioul lui Alix, doar ele două, discutând. Are atâtea lucruri de povestit.

Își ia cana în mână și soarbe o înghițitură, apoi o așază la loc pe farfuriuță, cu grijă.

– Presupun că am putea să-i dăm o șansă, zice ea. Am putea măcar să încercăm.

Când se întoarce de la cafeaua cu Alix, Walter e în bucătărie. Pregătește ceai și se oferă să-i facă și ei unul, iar ea spune:

– Nu, mersi, tocmai am băut o cafea.

El ridică o sprânceană la ea.

– Ah, da. Singură?

– Nu! spune ea, scoțându-l pe Fred din geantă și așezându-l pe podea. Nu. Am...

Îngheață. Nu poate. Walter ar fi îngrozit. Ar convinge-o să renunțe.

– Am dat peste o mamă de la fosta școală primară a lui Erin și Roxy. Am stat un pic de vorbă.

Se întoarce cu spatele, dar își revine repede. Nici măcar n-a fost o minciună. E adevărat.

– Drăguță?

– Da. Foarte drăguță. S-ar putea să ne mai vedem.

Știe că n-o să mai întrebe altceva. Walter nu a prea avut de-a face cu educația fetelor, mai ales după toată povestea cu serviciile de asistență socială, când Erin era în clasa a șasea.

– Mă duc să mă pregătesc de lucru, spune ea și agață hamul lui Fred în cuier.

Walter încuviințează din cap, apoi pare surprins când iese de după blatul din bucătărie, cu cana de ceai.

– Ce gătită ești, zice el, făcând semn spre rochia cu nasturi.

Josie se uită la rochia de pe ea.

– Da. Toate celelalte haine de vară trebuiau spălate. Și m-am gândit: de ce nu?

– Arăți foarte frumos, spune el, dând din cap aprobator. Foarte zveltă.

– Mulțumesc, zice ea și își atinge pântecul. E doar o croială care mă avantajează, bănuiesc.

El o mai privește o dată și încuviințează din cap.

– Foarte frumos.

Zâmbește, dar nu e nici un pic de căldură în vocea lui.

JOI, 20 IUNIE

Studioul lui Alix este în capătul grădinii. A fost cadoul primit de la Nathan când a împlinit patruzeci de ani, drept recunoaștere a succesului pe care îl avea podcastul ei proaspăt lansat. A trimis-o într-un weekend cu fetele, a chemat o echipă de profesioniști să amenajeze totul, apoi a înfășurat șopronul într-o fundă gigantică și, când ea s-a întors, a condus-o acolo legată la ochi. E de mirare că Alix e atât de nehotărâtă în privința căsniciei, când soțul ei e capabil de asemenea dovezi de generozitate și afecțiune, în timp ce o face și să-și dorească să moară?

Pornește espressoorul de lângă perete și așază o vază cu flori pe birou. La ora zece sună soneria și Josie e în pragul ușii, cu cățelul în poșetă.

– Sper să fie OK că l-am adus și pe Fred, spune Josie. Ar fi trebuit să întreb.

– Nu-i nici o problemă, răspunde Alix. Am pisică, dar atâta timp cât stă în studio cu noi, n-o să-l deranjeze. Intră.

– Ai o casă frumoasă, spune Josie, în timp ce o urmează pe Alix prin bucătăria deschisă și afară în grădină.

– Mulțumesc tare mult.

– Casa mea trebuie să fi fost frumoasă odată. E una din vilele alea mari cu fațadă din stuc. Știi care. Dar în anii șaptezeci, primăria le-a ciopârțit în apartamente, așa că acum sunt urâte.

Alix zâmbește și spune:

– Ce trist. Londra e plină de astfel de locuri.

Josie îi admiră cu entuziasm studioul, își trece palma peste echipamentul strălucitor de înregistrare, tapotează cu degetele capul gras, de spumă, al microfonului.

– O să vorbesc în ăsta? spune ea.

– Da.

Josie încuviințează din cap, cu ochii mari.

Scoate cățelul din geanta de transport și el începe să umble și să adulmece peste tot.

Alix îi face lui Josie un ceai, iar pentru ea pregătește un espresso. Își pun căștile și se așază una în fața alteia la masa de înregistrări. Alix face un test cu Josie, îi adresează întrebarea standard despre ce a mâncat la micul-dejun, apoi încep.

– Josie, în primul rând, bună ziua și îți mulțumesc mult că mi-ai acordat cu atâta generozitate o parte din timpul tău. Nu pot să-ți explic cât de entuziasmată sunt să încep acest proiect. Pentru ascultătorii podcastului meu obișnuit, *Femeie 100%*, bine ați venit și vă mulțumesc că aveți încredere în noul meu proiect. Pentru noii ascultători, care au dat întâmplător peste acest podcast, bine ați venit. Așadar, să începem cu o întrebare ușoară, Josie. Numele tău. De la ce vine? Dacă vine de la ceva anume?

Josie clatină din cap.

– Nu, spune ea. Nu. E doar Josie. Nu vine de la nimic.

– Ești botezată după cineva?

– Nu. Din câte știu eu, nu. Pe mama o cheamă Pat. Pe mama ei o chema Sue. Cred că a vrut pur și simplu să-mi dea un nume drăguț. Ceva feminin.

– Bun, ca să fie clar pentru toată lumea, povestea din spatele titlului acestui podcast, *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!*, este că acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat Josie când ne-am cunoscut, în pubul din cartier, în seara în care împlineam amândouă patruzeci și cinci de ani. Josie și cu mine nu ne-am născut doar în aceeași zi, ci și în același spital. Și acum locuim la un kilometru și jumătate distanță, în aceeași zonă din nord-vestul Londrei. Deci, înainte să intrăm în povestea vieții tale, hai să vorbim despre povestea nașterii tale. Ce ți-a povestit mama ta despre ziua când te-ai născut?

Josie clipește. E o tăcere apăsătoare, pe care Alix știe deja că va trebui s-o editeze.

– Păi, spune în cele din urmă, nu cine știe ce. Doar că a durut!

Alix râde.

– Mă rog. Asta e de la sine înțeles. Dar ce ți-a spus despre ziua respectivă: despre vreme, despre moașă, despre prima dată când te-a văzut?

Urmează altă tăcere.

– Cum spuneam. Nimic. Nu mi-a zis nimic. Doar că a durut atât de rău, încât a știut că n-o s-o mai facă niciodată.

– Și așa a fost?

– Așa a fost.

– Deci n-ai frați sau surori?

– Nu. Sunt doar eu. Dar tu? Oh. Josie se oprește și își duce mâna la inimă. Scuze. Am voie să-ți pun întrebări?

– Da! Absolut! Suntem trei fete. Eu sunt cea mijlocie.

– Oh, ce norocoasă ești. Mi-ar fi plăcut să am o soră.

– Surorile sunt cele mai tari. Sunt foarte norocoasă. Și povestește-mi despre mama ta, Pat. Mai e prezentă?

– Of, Doamne, da. Chiar foarte. Locuiește în același complex de locuințe unde m-am născut, conduce centrul comunitar, are grijă de bătrâni, strigă la politicieni, lucrează cu brigada de combatere a găștilor de cartier, tot tacâmul. E impresionantă. Gălăgioasă. Toată lumea o cunoaște. E ca și cum ar fi faimoasă.

– Și tatăl tău?

– Oh, el n-a fost niciodată în peisaj. Mama a rămas însărcinată întâmplător și apoi a fugit și m-a născut fără să-i spună măcar. Nu l-am cunoscut niciodată.

Alix închide ochii și derulează mental banda, până ajunge la bărbatul care o însoțea în pub de ziua ei și despre care bănuise că era tatăl lui Josie.

– Atunci, în pub, în seara când ne-am cunoscut, bărbatul cu care luai masa era...?

– Era soțul meu. Da. Nu tata. Și nu, nu ești prima persoană care face greșeala asta. Soțul meu, Walter, e cu mult mai în vârstă decât mine. Sunt cu el de când aveam cincisprezece ani.

Josie se oprește și ridică privirea spre Alix, care încearcă să-și ascundă uimirea.

– Cincisprezece, repetă ea. Și el avea...?

– Patruzeci și doi.

Alix tace o clipă.

– Uau. E...

– Da. Știu. Știu cum sună. Dar la momentul respectiv nu mi s-a părut așa. E greu să explic. Josie își ȱuguie buzele și ridică din umeri. Ai o anumită putere când ești adolescentă. În

anumite privințe, mi-e dor de puterea aia. Mi-aș dori să o recapăt.

– Cum se manifesta acea putere?

Josie ridică iar din umeri.

– Pur și simplu, prin faptul că ai ceva ce îmi doresc mulți oameni. Mulți *bărbați*. Și foarte, foarte mulți și-o doresc. Și-o doresc nespus.

– Și-o doresc? Te referi la tinerețe?

– Da. Exact la asta mă refer. Și atunci când întâlnești pe cineva care e foarte *clar* în privința a ceea ce-și dorește și tu știi că singurul lucru care stă între ce-și dorește el și ce ai tu e doar consimțământul tău... Uneori, când ești o fată foarte tânără, există o anumită putere în a-ți da acel consimțământ. Sau, cel puțin, așa mi s-a părut la momentul acela. Așa te fac *ei* să te simți. Dar, de fapt, nu e așa, nu? Acum înțeleg asta. Înțeleg că poate am fost folosită, că poate chiar eram ademenită? Dar sentimentul acela de putere, de la început de tot, când încă dețineam controlul... Îmi lipsește uneori. Chiar îmi lipsește. Și ce mi-ar plăcea, mai mult ca orice, ar fi să-l recapăt.

Alix lasă să se aștearnă o tăcere scurtă, ca să ofere cuvintelor lui Josie spațiul de care au nevoie pentru a avea un impact mai mare în rândul ascultătorilor. Rămâne stăpână pe sine, dar simte că sângele îi clocotește de șoc.

– Și cum v-ați cunoscut, tu și Walter?

– Era antreprenor, se ocupa de instalațiile electrice la complexul nostru. El era conducătorul de proiect și mama, firește, își băga nasul în toate, așa că, într-o zi, când aveam vreo treisprezece ani, stăteam în camera mea și a sunat soneria, și m-am uitat pe geam și el stătea acolo. Purta vestă reflectorizantă și își ținea casca de protecție în mână. Atunci a fost prima dată când l-am văzut.

– Și ce părere ai avut? spune Alix.

Josie scoate un hohot mărunț de râs.

– Aveam treisprezece ani. El avea patruzeci. Nu prea am avut ce părere să-mi fac. Abia când am împlinit paisprezece ani, mi-am dat seama că se petrece altceva. A intrat în casă în timp ce suflam lumânările de pe tort. Eram acolo cu prietena mea cea mai bună, Helen. Și mama l-a invitat să rămână la o felie de tort și s-a așezat lângă mine și era... Josie expiră și scoate un sunet de parcă ar fi primit un pumn în gât. Era acolo, pur și simplu. Ca un monstru invizibil în cameră.

– Un monstru?

– Da. Așa mi s-a părut. Interesul lui față de mine. Mi s-a părut un monstru.

– Deci ți-a fost frică de el?

– Nu de el. Nu. El era drăguț. Mi-era frică de faptul că mă dorea. Nu-mi venea să cred că nu vedea nimeni altcineva lucrul ăsta. Doar eu. Era o dorință atât de mare și de reală. Dar mama n-a văzut. Helen n-a văzut. Eu însă am văzut. Și mi-a fost frică.

– Deci atunci n-ai simțit-o ca pe o putere?

– Păi, nu. Și da. Le-am simțit pe ambele în același timp. A fost derutant. Am devenit obsedată de ce reprezenta el. Dar a mai trecut încă un an până să se întâmple ceva.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul se deschide cu o femeie care trage o valiză mică prin aeroport. E înaltă și corpolentă, cu părul negru strâns la spate într-un coc mic.

Următorul cadru o prezintă stând într-o cafenea, cu un cappuccino pe masa din fața ei.

Dedesubt, scrie:

Helen Lloyd, prietena de la școală a lui Josie Fair

Helen începe să vorbească.

„Josie și cu mine am fost cele mai bune prietene. De când aveam vreo cinci ani. Din școala primară.“

Helen face o pauză.

Se lasă o tăcere scurtă.

Apoi spune: „Mereu a fost puțin ciudată. Autoritară? Nu-i plăcea când aveam alți prieteni. Mereu voia să fie în centrul atenției. «Pasiv-agresivă» am spune azi. Nu venea niciodată direct să-ți spună ce o deranjează. O lua pe ocolite ca să ajungă la ce avea de zis. Se și bosumfla adesea. Nu mai vorbea cu tine. Deja începuserăm să ne îndepărtăm când l-a cunoscut pe Walter.“

Intervievatoarea adresează o întrebare fără microfon: „Și cum a fost când l-a cunoscut pe Walter?“

„Ciudat. Vreau să spun că era, practic, un om bătrân. Și asta a fost tot. De când a împlinit paisprezece ani, a dispărut și gata. Într-o *altă lume*. Cu un om bătrân.“

Intervievatoarea întreabă: „Ai spune că Walter Fair a ademenit-o pe Josie?“

„Păi, da. Evident. Dar...“

Helen o privește în ochi pe intervievatoare. Femeia atinge buza paharului de cafea.

„Așa rău cum sună, așa ciudat cum sună, a fost o stradă cu dublu sens. Ea l-a dorit. L-a dorit și l-a făcut să o dorească.“

* * *

Ora 11

O oră mai târziu, Josie merge pe jos spre casă, venind de la Alix. Capul i se învârte, după tot ce s-a întâmplat.

Se gândește la locuința lui Alix: din față, o casă terasată, cu bovindou, deloc diferită de orice altă casă terasată victoriană din Londra,

dar înăuntru era altă poveste. O reședință ca scoasă din reviste, cu pereți albastru-cerneală și corpuri de iluminat aurii și o bucătărie care părea, straniu, să fie mai mare decât toată casa, cu dulapuri gri-piatră și blaturi de marmură crem și o baterie din care ieșea apă fiartă la atingerea unui buton. Într-un capăt, un perete rezervat doar pentru desenele copiilor!

Își amintește cum prindea desenele fetelor de frigider cu magneti și Walter bombănea și le dădea jos pentru că dădeau un aer dezordonat casei.

Apoi, grădina cu ghirlandele luminoase și cărarea șerpuită și șopronul magic din capăt, care cuprindea încă o lume a minunilor. Până și pisica era o pisică diferită de toate pe care le-a mai văzut până atunci. Siberiană, se pare. Micuță și pufoasă, cu ochi verzi uriași, ca ai unei prințese Disney.

Mâna ei se duce în buzunarul interior al poșetei, unde atinge pielița netedă a capsulei de Nespresso pe care a luat-o când Alix nu era atentă. Avea un borcan imens, plin cu capsule, pe polița din spatele mesei de înregistrare, toate de culori diferite, ca niște pietre prețioase supradimensionate. Ea nu are espressor acasă, dar voia să ia cu ea o părticică din strălucirea lui Alix, s-o vâre într-un sertar din apartamentul ei ca vai de el, să știe că e acolo.

Când ajunge acasă, Walter stă la geam, în fața laptopului. O privește curios, cu ochii imenși prin lentilele puternice ale ochelarilor de vedere. I-a spus că se întâlnește din nou cu mama de la școală. El a ridicat din sprânceană, dar n-a spus nimic. Acum întreabă:

– Ce se petrece de fapt?

Simte adrenalina țâșnind prin ea.

– Cum adică?

– Adică, zice el, ai fost plecată o grămadă. Doar n-ai băut cafea în tot timpul ăsta.

– Nu, spune ea. După aceea, am fost la bunica. La cimitir.

O minciună plănuită dinainte.

– Pentru ce?

– Nu știu. Am avut un vis foarte ciudat despre ea azi-noapte și mi-am dat seama că vreau să mă duc s-o văd. În fine, trebuie să mă pregătesc de lucru. Mă întorc într-o clipită.

Pornește spre dormitorul ei, aude scârțâitul scaunului de gaming al lui Erin, prin ușa camerei ei, își dă seama că mirosul din camera lui Erin începe să răzbată pe hol. Nu poate să mai amâne prea mult timp. Dar nu acum. Nu azi. Măine, cu siguranță.

Când trece pe acolo, atinge ușa lui Erin cu vârfurile degetelor, apoi le sărută.

În dormitor, ia fotografia cu fetițele ei de pe comodă și o sărută și pe aceea.

Apoi ia capsula de Nespresso din poșetă și o pune în sertarul cu lenjerie, în spate de tot.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare un fotoliu de piele, într-un pub gol din City.

Printr-o fereastră prăfuită trece o lumină ștersă.

Un bărbat intră și se așază. Poartă o cămașă albă și jeanși. Zâmbește.

În josul ecranului scrie:

Jason Fair, fiul lui Walter Fair

Începe să vorbească; are accent canadian.

„Ultima dată când l-am văzut pe tata? Cred că aveam vreo zece ani.”

Intervievatoarea spune fără microfon: „Și de ce anume?”

Jason: „Pentru că a părăsit-o pe mama pentru o adolescentă și mama a fost atât de scârbită, încât a emigrat cu noi cu tot.”

Intervievatoarea: „Și adolescența aceea a fost...?”

„Adolescența a fost Josie Fair. Da.”

Jason clatină trist din cap și lasă privirea în pământ.

Când se uită din nou în aparat, se vede că plânge.

„Scuze. Scuze. Putem să...”

Ecranul se întunecă.

* * *

Ora 20

Nathan nu vine acasă de la muncă în seara aceea. Din minutul în care ceasul ticăie de la 20.00 la 20.01, Alix simte în vîntre inevitabilitatea groaznică. A spus că la șapte seara o să fie acasă. Chiar și cu o marjă pentru întârzieri de ultim moment sau telefoane sau probleme la metrou, ora opt seara marchează punctul-limită al întârzierii explicabile, transformând situația în ceva mai întunecat. Îi dă un mesaj. Nu răspunde. La opt și jumătate îl sună. Intră direct căsuța vocală. Și ea știe. Alix știe.

La ora nouă, când copiii sunt în pat, Alix își ia un pahar de vin în studio și ascultă interviul cu Josie din dimineața aceea.

Au stat de vorbă mai bine de o oră, dar în timp ce ascultă acum, Alix bănuiește că, după editare, din toată conversația vor rămâne vreo zece minute. Cele zece minute pe care Josie le-a petrecut vorbind despre cum l-a cunoscut pe soțul ei.

Alix abia dacă a fost în stare să respire. Doar a încuviințat din cap, cu ochii mari, fără să

intervină cu întrebări, doar a ascultat și a captat totul.

O fată de paisprezece ani.

Un bărbat de patruzeci și unu.

Alix se gândește la bărbatul pe care abia îl remarcase în restaurant sâmbătă seară, bărbatul despre care presupusese că ar fi tatăl lui Josie: un tip oarecare, cu chelie, cu ochelari, un bărbat trecut.

S-au oprit din înregistrat înainte ca Alix să reușească să descopere mai multe despre ce s-a întâmplat după momentul cu tortul, de la aniversarea de paisprezece ani a lui Josie, cum s-a ajuns la situația în care Josie și Walter să formeze un cuplu. Vor discuta asta la următoarea întâlnire. Dar micul fior de entuziasm pe care îl simte încă din clipa când a decis să facă un program despre Josie crește cu fiecare minut. Simte, cu fiecare fibră a ființei sale, că e aici ceva mai presus decât ea, ceva întunecat și strălucitor.

Înapoi în casă, Alix se uită la paharul gol și se gândește o clipă la posibilitatea de a-l umple din nou. Dar nu, e trecut de zece și e obosită, iar mâine vrea să aibă mintea limpede când se va trezi în patul gol – o știe deja – și va trebui să se confrunte cu urmările celei mai recente chefuiei a lui Nathan, atât de curând după ultima, și încă într-o seară din timpul săptămânii. Mesajul pe care i l-a trimis rămâne necitit și încercarea ei finală de a-l suna o trimite din nou direct la căsuța vocală. Simte cum adrenalina îi pulsează prin corp și știe că n-o să doarmă, dar se duce oricum în pat. Încearcă să citească o carte, dar inima îi bate cu putere. Derulează știrile pe telefon, dar vede totul ca prin ceață și, ciudat lucru, simte brusc că are

chef să stea de vorbă cu Josie, Josie cu pielea ei ca ceara și vocea care te bântuie și ochii negri, negri, Josie care nu-l cunoaște pe Nathan, care n-a dansat la nunta lor, care nu are nici o investiție în mirajul mitic al căsniciei lor.

Îi trimite un mesaj:

Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă mai devreme. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat. Tocmai am ascultat înregistrarea și îmi dau seama cum o să prindă formă și mi-ar plăcea mult de tot să continuăm cu proiectul, dacă ești de acord. Poate data viitoare am putea să vizităm locul unde ai crescut, unde l-ai cunoscut pe Walter. Ce părere ai?

Apasă pe butonul de trimitere și se uită câteva minute la telefon, așteptând un semn că Josie l-a văzut, că răspunde. Dar trec zece minute și nimic. În cele din urmă stinge ecranul și se întinde în pat, încercând să se cufunde într-un somn care știe că n-o să vină multe ore de-acum înainte.

Ora 22

Josie își pune cartea deschisă pe piept și se uită la mesajul de pe ecranul telefonului.

E de la Alix. La vederea cuvintelor de pe ecran, o scânteie se aprinde în interiorul ei. Un fel de încântare copilărească. Ca o pasiune adolescentină. Îl deschide și-l citește în grabă și apoi încă o dată, mai încet. Se vede cu ochii minții în complexul din Kilburn, împreună cu Alix, și simte un fior de încântare. Ar putea să i-o prezinte mamei sale, să vadă fața maică-sii când o să-și dea seama că o persoană ca Alix e interesată de fiica ei. Își imaginează deja confuzia urmată, da, fără îndoială, de o străfulgerare de gelozie. S-ar gândi că Alix ar

trebui să facă un podcast despre *ea*, legendara Pat O'Neill. Și sigur că Alix ar avea întrebări pentru mama ei, dar ar fi întrebări legate doar de Josie, întrebări care s-o ajute pe Alix să afie mai multe despre Josie, nu despre Pat. Are fiuturi în stomac, e o senzație plăcută. Nu răspunde imediat; accesează, în schimb, browserul și o caută pe Google pe Alix Summer, petrece jumătate de oră răsfoind fotografii cu ea, se uită la postările ei de pe Twitter, la pagina ei de Facebook, care e setată ca privată, dar are câteva postări vizibile, la pozele de pe Instagram. Citește recenzii ale ascultătorilor despre podcastul lui Alix și vede fotografii cu ea la ceremonii de premiere, în rochii de satin fluid. După ce Josie termină de studiat profilul lui Alix Summer, se întoarce la mesaj, dar își dă seama că e trecut de unsprezece și e prea târziu și ar fi nepolitic să mai răspundă. Oftează, stinge ecranul și ia cartea.

De altundeva din apartament aude sunetul estompat al vocii soțului ei. Își pune dopurile în urechi și dă pagina cărții.

VINERI, 21 IUNIE

La șase dimineața, Nathan îi răspunde, în sfârșit, lui Alix la mesaj. Ea aude telefonul cum bâzâie pe noptieră, își smulge masca de dormit, apucă telefonul și se uită la el, mijind ochii.

Băga-mi-aș. Scuze. Nu știu ce s-a întâmplat. La Giovanni. Leșinat. Te rog să nu mă omori.

Lasă telefonul să cadă la loc pe noptieră și își trage masca pe ochi. Mai are treizeci de minute până să-i sune alarma și nu are de gând să le

irosească. A reușit să adoarmă abia după două și își simte capul greu de oboseală și disperare. Încearcă să se agațe de jumătatea de oră furată, dar adrenalina îi curge iar prin vene; soțul ei s-a dus undeva azi-noapte și apoi s-a trezit în apartamentul prietenului său și nu știe ce s-a întâmplat între timp. Soțul ei, care are o carieră și o ipotecă și doi copii la care să se gândească. Soțul ei, care are patruzeci și cinci de ani.

O secundă mai târziu, telefonul bâzâie iar. Mormăie ceva în barbă și îl ia de pe noptieră.

Sunt în drum spre casă. Te rog să nu mă urăști. Te iubesc. Îmi pare rău. Sunt un idiot.

Încă o dată, pune telefonul jos și își trage masca pe ochi. Dar acum simte și mai multă adrenalină curgându-i în valuri prin corp. E furioasă. *Te rog să nu mă urăști.* Ca un băiețel plângăcios.

Renunță să mai salveze ultima jumătate de oră de somn și se ridică în capul oaselor în pat. Se uită lung la mesajele din telefon și se întreabă ce să facă. Hotărăște să nu răspundă, nu încă, nu până nu i se domolește furia. Dar o secundă mai târziu, telefonul îi bâzâie iar și e tot el, cu un plângăreț: *Alix???*

Mâinile îi tremură de furie când apasă tasta de apel.

– Bună, zice el, cu un glas mărunț, ceea ce o face să se enerveze și mai tare.

– Am adormit abia la două, Nathan. La două noaptea, în timp ce așteptam să dai un semn. Mă întrebam unde dracului ești. Și apoi îmi scrii la șase dimineața și mă trezești, și știi că îmi sună alarma la șase jumatate și totuși n-ai fost în stare nici măcar să aștepti juma de oră, pentru că ești mult prea egoist. Deci da, mersi mult, Nathan. Am dormit patru ore și acum trebuie să-i scol pe copii și să-i pregătesc de școală și

apoi să muncesc o zi întreagă și tu nici măcar nu știi unde ai fost.

– Alix, îmi pare atât de rău. Doar că...

– Mai du-te în mă-ta, Nathan.

Închide telefonul și-l trânteste pe noptieră.

Apoi se dă jos din pat și face un duș extrem de lung.

La 8.50, când îi duce pe copii la școală, și-a recăpătat deja calmul. Nathan i-a mai scris de trei ori, declarându-și stupoarea față de propriul comportament și făcându-i promisiuni că n-o să se mai întâmple niciodată. E vineri și vremea ar trebui să fie frumoasă în weekend, iar duminică, Alix urmează să ia prânzul cu surorile ei și nu vrea să se agațe de sentimentele întunecate și înfiorătoare care au ținut-o într-o stare de coșmar toată noaptea trecută, așa că se forțează să renunțe la ele.

După ce își ia rămas-bun de la copii, la poarta școlii, e gata să se întoarcă și să plece, când își amintește că are o fișă care trebuie lăsată la secretariat. Se duce la poarta laterală a școlii, sună la sonerie și, o clipă mai târziu, e lăsată să intre.

– Bună, Alix!

E Mandy, secretara principală.

– Bună, Mandy. Fișa asta e pentru excursia de mâine la Muzeul de Istorie Naturală. Îmi pare tare rău, o am în poșetă de săptămâni întregi și tot uit s-o aduc. Scuze, e cam mototolită.

Întinde foaia ponosită peste birou, către Mandy, care zâmbește și spune:

– Nici o problemă, dragă. Am văzut și mai rău, stai liniștită.

Și în timp ce spune asta, Alix se uită la ea și se gândește că Mandy lucrează aici de douăzeci de ani; a fost o ceremonie în cinstea ei anul trecut,

care a marcat aniversarea. Cea mai longevivă carieră în cadrul personalului școlar.

– Oh, Mandy. Apropo. Tocmai am început să vorbesc cu o mamă ai cărei copii au fost la școala asta, de mult. Acum au vreo douăzeci și ceva de ani. Mă întreb dacă ți-i mai amintești.

– Ah. Pune-mă la încercare! Mă mândresc mereu că nu-i uit niciodată pe copiii mei.

– Roxy și Erin? Fair?

O umbră stranie trece peste chipul lui Mandy.

– Oh, spune ea. Da. Mi le amintesc pe Roxy și Erin. Erau...

Alix trage aer în piept și așteaptă.

Mandy aruncă un ochi în spatele ei, la ușa de la biroul directorului, apoi de la stânga la dreapta, după care se apleacă spre Alix și coboară vocea.

– Erau o familie ciudată, bănuiesc că așa ai spune. Adică, Roxy era rebelă. Nesupusă, știi. Răsturna mobilele. Azvârlea cu obiecte. A trebuit s-o suspendăm de câteva ori. Dar Erin era nemaipomenit de drăgălașă. Complet opusul surorii ei. Foarte tăcută. Avea niște probleme, posibil să fi fost în spectrul autist? Dar n-a fost evaluată, din câte îmi amintesc. Și apoi, o dată, cred că atunci când Erin era în clasa a șasea, chiar spre sfârșitul perioadei petrecute aici... Mandy se oprește și se uită din nou în jurul ei, după care continuă aproape șoptit: A venit cu o mână ruptă. Și s-a tot discutat că ar fi căzut din pat și apoi într-o zi i-a spus unei prietene că Roxy era de vină.

– Roxy?

– Da. Sora ei mai mică. A zis că ea i-a rupt-o. A trebuit să chemăm asistența socială. A fost o harababură.

– Și așa a fost? Sora mai mică i-a rupt mâna lui Erin?

– Nu cred că s-a dovedit vreodată cu certitudine. Dar părinții au fost vineți de furie. Am avut parte de niște scene îngrozitoare. A fost singura dată când l-am întâlnit pe tatăl lor. Un tip masiv. Iute la mânie. Iar mama...

Alix încuviințează din cap, ținându-și iar răsuflarea.

– Era o femeie foarte ciudată. Nu era în stare nici să alunge o muscă. Stătea acolo, cu o expresie goală pe față. A lăsat întreaga scenă să se desfășoare sub ochii ei de parcă nu ar fi avut nici o legătură cu ea, știi? Și apoi au retras-o pe Roxy. Au educat-o acasă până a intrat la gimnaziu, parcă așa țin minte.

– La ce gimnaziu au mers?

– Queen's Park High, cred. Dar da. Ciudată familie. Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ei. Și acum ești prietenă cu mama fetelor, nu?

– Păi, n-aș spune că suntem prietene. Nu. Cunoștințe.

– Și fetele? Le-ai cunoscut?

– Nu. Nu, deloc.

– Mi-ar plăcea să știu ce mai fac. N-am avut niciodată o presimțire bună în privința lor, știi ce vreau să spun?

Alix dă din cap aprobator și zâmbește.

DUMINICĂ, 23 Iunie

Duminică, Josie face friptură la cuptor. Ea și Walter mănâncă în tăcere la masa de la fereastră care dă spre stradă. E singura dată când mănâncă la masă în timpul săptămânii. După masă, lichefiază resturile cu blenderul vertical și le toarnă cu lingura într-un castron pentru Erin.

Îl acoperă cu o farfurie, ca să nu-și bage Fred botul, și îl pune pe o tavă, în fața camerei lui Erin, împreună cu un iaurt Müller Corner cu aromă de ciocolată și două lingurițe. Încă nu a intrat acolo. Cu cât lasă să treacă mai mult timp, cu atât devine mai greu. O să intre în cameră. Săptămâna viitoare. O să intre și o să facă curat. Walter a zis că nu e așa de rău. Dar ea nu știe cum ar putea fi adevărat, cu mirosul acela.

Spală vasele încet și curăță temeinic în bucătărie. Până la ora trei, bucătăria e imaculată, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic acolo. Se uită la Walter prin deschizătura din peretele bucătăriei și spune:

– Mă duc să scot cățelul. Vrei să vii?

Speră că o să spună nu, ceea ce se și întâmplă.

Duminică după-amiaza, împrejurimile pitorescului Queen's Park sunt înțesate de epavele zilelor de vară ale altor oameni: pahare din plastic cu bere de un auriu-închis, golite pe jumătate, lăsate să se încălzească în fața puburilor, pături de picnic mototolite în parc, doze de bere aruncate la nimereală și cutii de pizza care se revarsă din coșurile de gunoi, băltoace de înghețată topită pe asfalt, de lângă care trebuie să-l târască pe Fred. Alți oameni au fost afară toată ziua, s-au distrat, s-au bucurat de vreme, s-au bucurat de prietenii și copiii lor. Alți oameni au trăit.

La gândul vieților extraordinare ale altor oameni, Josie se trezește că picioarele o duc fără voia ei pe lângă parc, spre strada lui Alix.

Păstrează distanța. Ar fi îngrozită, absolut îngrozită, dacă Alix ar vedea-o cum stă aici, în colanții ei ponosiți și jacheta din denim, dând târcoale casei sale într-o după-amiază de duminică. Dar are nevoie doar de un licăr, nimic

mai mult, din existența lui Alix, iar apoi se poate întoarce la apartamentul ei, gata să facă față serii lungi care o așteaptă.

Priveliștea de dincolo de fereastra casei e ascunsă de obloane albe din lemn. Ușa din față e vopsită într-un albastru lăptos, amintindu-i lui Josie de o rochie anume pe care a avut-o când era mică. De o parte și de alta a ușii sunt două plante tunse în formă de minge, în ghivece identice, de un albastru lăptos. Se întreabă cine le-a făcut așa sau dacă poți să le cumperi direct în forma asta. Ridică privirea spre cele două ferestre de la primul etaj: alte obloane din lemn. Casa e ca un chip lipsit de expresie. Nu ca apartamentul ei cu ferestrele uriașe, lăsând înăuntru privirile tuturor oamenilor din autobuz, care pot să vadă, practic, ce mănâncă ea și soțul ei la cină. După un minut sau două se întoarce să plece, dar în clipa aceea vede un grup de femei cum vine spre ea din cealaltă direcție. Toate sunt înalte și suple și, o fracțiune de secundă mai târziu, își dă seama că una dintre ele e Alix, iar celelalte două arată exact ca ea și probabil că sunt surorile ei: una are părul blond-închis până la talie, cealaltă are părul blond-roșcat prins într-un coc în vârful capului. Sunt toate numai cercei rotunzi, poșete mari din piele cu ciucuri, șlapi, oă neagră, fuste lungi care flutură când merg și bronz de prin alte țări. Sunt gălăgioase, chiar și de aici; una dintre ele spune ceva și celelalte două își dau capul pe spate și râd, cu dinții lor frumoși, cu gura până la urechi. Se uită cum merg spre ușa casei lui Alix. Acum o recunoaște pe cea mai scundă, din seara aniversării în pub. Zoe. Alix scoate un set de chei din poșeta pe care o ține pe braț, bagă una în broască și apoi Josie vede holul și pisica într-un colț, și un copil, și o aude pe Alix cum

spune: „Ne-am întors!” și apoi apare soțul ei, Nathan, cu părul roșu și des, și o salută distras, și toate se îmbulzesc înăuntru, iar ușa se închide și Josie își închipuie sticla de vin scoasă din frigiderul mare, cromat, și măslina răsturnată în boluri, un aspersor care stropește leneș peluza grădinii din spate. Își închipuie toate astea și imediat și le dorește. Și le dorește mai mult ca orice.

Încrezătoare acum că Alix și familia ei s-au instalat confortabil înăuntru, traversează strada. Trece pe lângă casa lui Alix de parcă s-ar plimba pe lângă locuința ei, dar în timp ce o face, își lasă vârfurile degetelor să treacă peste planta cățărătoare care împodobește fațada casei. Se uită în jos și vede o floarea-pasiunii, cu chipul ei remarcabil, mov și verde-lămâie, uitându-se la ea dintre frunze și i se taie răsuflarea. O trage spre ea, o culege și o ține în palmă tot drumul spre casă.

MARȚI, 25 Iunie

Alix stă în fața complexului de locuințe unde a crescut Josie. E un complex nu foarte înalt, cu clădiri nu mai mari de patru etaje, construite în jurul unui loc de joacă și al câtorva alei șerpuite. Josie apare o clipă mai târziu. Poartă jeanși și o bluză din batist, cu mâneci bufante. Cățelul se uită peste marginea genții de transport din denim.

– Scuze că am întârziat, spune Josie. N-am putut să scap mai repede.

Alix se apleacă s-o sărute și simte aceeași reticență din partea lui Josie pe care a remarcat-

o și prima dată când a întâmpinat-o așa.

– Nici o problemă, stai liniștită!

Alix se întoarce să treacă în revistă terenul și spune:

– Deci, aici ai crescut?

– Într-adevăr. Ne vedem cu mama la centrul comunitar. E în regulă? Apoi poți să te instalezi cum trebuie.

– Perfect, spune Alix.

O urmează pe Josie prin complex, spre o clădire scundă din spate.

Înăuntru, o femeie cu părul vopsit șaten și ochelari moderni, cu rame negre, trage scaune în jurul unei mese. Poartă o rochie de vară cu imprimeu viu colorat și sandale cu barete subțiri. Se uită la Alix și Josie și zâmbește larg.

– Bine ați venit! Bine ați venit! Am adus suc și niște pateuri.

Nu e așa cum se aștepta Alix. Unde Josie e rigidă și apatică, mama ei e expansivă și sporovăiește întruna. E și fascinantă, e clar că are grijă de înfățișarea ei, se vede ca pe o femeie demnă de atenție și respect. O trimite pe Josie să le facă ceai și cafea în chicinetă și o invită pe Alix să ia loc.

– Deci, spune ea, privind-o cu sinceritate. Am ascultat câteva episoade din podcastul tău, când Josie mi-a povestit despre tine. Foarte motivante. Poate aș fi avut și eu o carieră despre care să-ți povestesc, dar mi-am dedicat toată viața acestui complex. S-ar putea spune că locul acesta a fost cariera mea. Nu că m-ar plăti cineva pentru asta. O fac din dragoste.

Alix se întoarce ușor să se uite la Josie. Stă cu spatele la ele, așteaptă să fiarbă apa.

– Firește, continuă Pat, prima mea întrebare ar fi: de ce Josie?

– Oh!

Alix râde nervos.

Se uită din nou la spatele lui Josie. Josie a rugat-o să nu-i spună adevărul mamei sale, de ce a vrut Josie să facă asta. „Spune-i doar că faci o serie despre astrogemeni“, sugerează ea. „Fă să pară ceva inofensiv.“

– Păi, de ce nu Josie? spune Alix acum. Ea a fost, de fapt, punctul meu de plecare. O femeie născută în aceeași zi, în același loc cu mine. Presupun că m-am gândit un pic la scenariul cu „bebelușii schimbați la naștere“, dar inversat. Noi n-am fost schimbate. Ne-am dus acasă fiecare cu părinții ei. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost așa? Cum ar fi fost pentru mine dacă m-ai fi luat tu acasă? Dacă aș fi crescut aici, educată de tine? Și Josie ar fi fost crescută la un kilometru și ceva distanță, de părinții mei?

– Vechea dilemă, ce e înnăscut și ce e dobândit? întreabă Pat.

– Păi, da, într-o oarecare măsură.

– Știi, eu am studiat o vreme antropologia socială. La Goldsmiths. Dar apoi am rămas însărcinată, oftează ea. A trebuit să mă retrag. Deci da, uite încă un scenariu ipotetic. Cum ar fi fost dacă n-aș fi rămas însărcinată? Cum ar fi fost dacă aș fi terminat facultatea? Pentru început, nu-i așa, aș fi plecat din complexul ăsta. Și apoi altcineva ar trebui să fie aici, să facă ce fac eu. Doar că n-ar face-o nimeni, nu-i așa, și atunci complexul ăsta ar fi o mizerie, cum sunt celelalte din zonă. Deci da, poate că asta e. Am rămas însărcinată cu un motiv; am rămas însărcinată ca să-mi sacrific ambițiile și să salvez complexul ăsta. Pat lasă cuvintele să i se piardă și privește visătoare în depărtare preț de un minut. Ciudat, când stai să te gândești. Straniu. Dar presupun că toată lumea are un scop în

viață. Doar că unele sunt mai greu de înțeles decât altele.

Arată spre fiica ei când spune acest lucru, în timp ce Josie trage scaunul de lângă Alix și se așază. Alix se foiește. Femeia asta, bănuiește cu tărie, își detestă fiica.

– Bun, apropo de faptul că ai rămas însărcinată cu Josie, și având în vedere că ai născut-o în același spital și în aceeași zi în care m-a născut și pe mine mama, ce amintiri ai din ziua aceea?

– Doamne! Încerc să nu mă gândesc la asta. Aveam douăzeci de ani. Nu eram măritată. Fusesem în stare de negare pe toată durata sarcinii, băusem, fumasem. Știu că, acum, așa ceva nu e văzut deloc cu ochi buni, dar pe vremea aia nu conta aproape deloc. Și nu arătam gravidă. Nici la sfârșit de tot. Încă purtam blugii mei mărimea treizeci și opt. Așa că pur și simplu am mers mai departe. Și apoi au început contracțiile și am încercat să mă prefac că nu se întâmplă nimic, pentru că nu eram pregătită. Chiar nu eram. Aveam atâtea lucruri pe care voiam să le fac. Eram la jumătatea unui eseu și voiam să-l termin. Și aproape l-am terminat, chiar în timpul contracțiilor. Dar apoi a devenit prea mult și mama a chemat un taxi până la St. Mary's și patru ore mai târziu a apărut copilul. Ce s-a întâmplat în acele patru ore nu e ceva la care vreau să mă mai gândesc sau despre care să vorbesc vreodată în viața asta.

– La ce oră s-a născut?

– Doamne, nu știu. Cred că pe la opt dimineața.

– Și cum te-ai simțit când ai văzut-o prima dată?

– M-am simțit... Pat se oprește. Privirea ei traversează centrul comunitar și rămâne

pierdută pentru o clipă. M-am simțit îngrozită.

Alix o simte pe Josie cum tresare ușor pe scaunul de lângă ea.

– Îngrozită, atât. Nu știam ce să fac. Îi tot dădeam întruna cu eseul ăla tâmpit. L-am terminat.

– L-ai terminat?

– Da. Păi, nou-născuții nu fac decât să doarmă, nu? L-am terminat. L-am trimis. Am luat zece. Dar după aceea... presupun că m-am dat bătută în fața maternității. Am lăsat-o să mă *supună*. M-am gândit mereu că o să mă întorc și o să termin facultatea. Dar – desface brațele și arată în jurul camerei – iată-ne. Și, de fapt, probabil că am învățat mai multe despre viață, mai multe despre *oameni*, prin experiențele mele de aici, decât aș fi putut să învăț vreodată studiind din cărți. Așa că, până la urmă, totul s-a rezolvat cum trebuie.

Alix mijește ușor ochii și își drege glasul.

– Și la spital, în ziua aceea, când s-a născut Josie, îți amintești de vreuna dintre celelalte femei de acolo? Ți-o amintești pe femeia asta?

Scoate din geantă fotografia pe care a băgat-o acolo aseară: mama ei, cu o bluză de trening gri și jeanși, cu părul blond, tuns bob și făcut permanent, ținând-o în brațe pe nou-născuta Alix (sau Alexis, cum fusese botezată de părinții ei), zâmbind larg spre aparat.

– Aici am vreo patru zile, abia venisem acasă de la spital.

Pat aruncă o privire la fotografie și zâmbește sec.

– Doamne, zice ea, putea să fi fost și Elvis Presley acolo în ziua aia și nu mi-aș aduce aminte nici de el. Totul e un talmeș-balmeș. Chiar așa. Câți ani are mama ta aici?

– Treizeci și unu.

– Nu era tânără.

– Nu. Nu era tânără. Își construia o carieră.

Alix vede cum chipul lui Pat capătă o expresie acră.

– Mda, spune ea. Frumos dacă poți să-ți faci planurile așa, bănuiesc.

Alix clipește. Vrea s-o întrebe pe Pat de ce nu și-a făcut și ea planurile așa. Era isteată și ambițioasă. De ce a rămas însărcinată la douăzeci de ani? De ce nu s-a întors la facultate după aceea? Dar nu o întreabă. În schimb, strecoară fotografia la loc în geantă și spune:

– E în regulă dacă aruncăm o privire prin complex? Poți să-mi arăți unde a crescut Josie, să-mi povestești amintiri etc.

– Termină-ți ceaiul mai întâi, spune Pat, iar intonația ei are un tăiș care face ca vorbele să-i pară mai degrabă o comandă decât o sugestie.

Alix își bea ceaiul și se ridică în picioare. Pentru o jumătate de oră, Pat le conduce prin complex și, în tot timpul acela, ține un monolog neîntrerupt despre realizările ei: ce a făcut, când a făcut, cât de greu a fost să o facă și cât de recunoscători i-au fost alții că a făcut-o. Și e impresionant, e genul de muncă de-o viață care ar putea duce, în cele din urmă, la o recunoaștere din partea reginei, iar Alix și-o imaginează pe Pat într-un deux-pièces elegant și cu o pălărie ușor excentrică, lăsându-se pe un genunchi în fața suveranei, cu un zâmbet semet pe față.

Dar Alix n-are nici o îndoială că Pat e, de fapt, o mare narcisistă și că nici un copil de narcisist nu ajunge vreodată nevătămat în lume. Cunoașterea aceasta adaugă o nuanță la impresia ei despre Josie, o ajută să o înțeleagă mai bine.

Pat le conduce la apartamentul ei, locul unde Josie și-a petrecut copilăria. E la parter, iar în față e un strat de flori. Pat le deschide ușa.

– Uite, spune Josie, deschizând ușa unei camere vopsite în roz și amenajate ca pentru o fetiță. Asta a fost camera mea. Și de aici l-am văzut prima dată pe Walter, de la geam.

Alix stă o clipă și absoarbe energia camerei, își închipuie o Josie tânără privind printre lamelele storurilor venețiene de lemn care acoperiseră odată această fereastră. În bucătărie, atinge blatul mesei.

– Aici stăteai? Când Walter a mâncat din tortul tău?

Josie zâmbește.

– Da. Nu la masa asta, asta e nouă, dar da, chiar aici.

Alix se întoarce către Pat.

– Ai știut? întreabă ea. În ziua aceea. Când Josie a împlinit paisprezece ani. Ai știut ce urma să se întâmple?

– Cu Josie și Walter, adică? Nu, sigur că nu. Serios acum. Era mai în vârstă ca mine! Cum să mă fi gândit la așa ceva? De unde să fi știut?

– Și ce părere ai avut? Când ai aflat... Trebuie fi fost ca un șoc.

– Păi, tu ce crezi? spune Pat, cu o notă de furie întunecată în glas.

Alix se uită la Josie. Fața ei e crispată, iar Alix trage aer în piept și se abține să mai pună următoarea întrebare.

Ora 20

Nathan a fost extrem de drăguț după evenimentele de joi noapte. Nu că Nathan n-ar fi mereu drăguț. E setarea lui predefinită. Dar se întoarce de la muncă suficient de devreme cât să

petreacă timp în grădină cu copiii, să o ajute pe Alix să pregătească cina, să se uite la un serial, să verifice temele și să stea de vorbă și să facă parte din familie. Nu a avut nici o explicație pentru ce s-a întâmplat joi noapte, doar că „a pierdut controlul“. A promis că n-o să se mai întâmple și deocamdată, scăldată în apele calde ale armoniei conjugale, Alix alege să-l creadă.

Acum, în timp ce fac împreună curat prin bucătărie, el spune:

– Oh, apropo, mâine lucrez de acasă.

– Oh, spune ea. Cum așa?

– Am o grămadă de hârtoage de care să mă ocup și nici o ședință în agendă, așa că m-am gândit să profit de ocazie. Poate te scot la un prânz obraznic?

Alix face o pauză. Încă nu i-a spus de noul proiect de podcast cu Josie. Dar ea o să fie aici mâine-dimineață, la nouă și jumătate, iar Alix va trebui să-i explice soțului ei ce e cu ea.

– Am pe cineva de intervievat de dimineață, spune.

– Ah, OK. Credeam că ai terminat seria. E ceva nou?

– Da, păi... e un fel de experiment, bănuiesc. E femeia din pub din seara aia, cea care s-a născut în aceeași zi cu mine. Fac un proiect despre, ăă, astrogemeni, știi tu, despre caracterul aleatoriu al vieții, diferențele dintre străini, despre ce e înnăscut versus ce e dobândit, ceva de genul ăsta.

Minciuna aceea nevinovată o face să roșească și se întoarce cu spatele la Nathan, ca să nu vadă. Nathan o privește cu scepticism.

– Sună... diferit.

– Da. Exact. Diferit.

– Difil de realizat?

– Poate. Dar, de fapt, sunt deja câteva lucruri captivante la ea.

– Ce fel de lucruri captivante?

Alix trage adânc aer în piept: un soț care a ademenit-o pe când era doar o copilă de paisprezece ani, o mamă narcisistă, două fiice cu probleme și întâlniri cu asistența socială. Dar lucrurile captivante par cumva prețioase, delicate și abia prinzând contur, nepregătite încă pentru a fi supuse judecății soțului ei.

– Păi, spune ea, va trebui să asculți podcastul ca să afli.

Nathan ridică amuzat din sprânceană.

– În regulă, zice el. În regulă.

Alix scoate sacul plin din coșul de gunoi, îi face nod și îl scoate în grădina din față. După ce aruncă sacul în tomberon, se oprește și se uită lung la cerul de vară ca cerneala, așteptând să treacă ceva timp. Nu vrea să vorbească despre asta cu Nathan. Nu acum. El nu îi merită confidențele. Nu merită să știe toate lucrurile pe care le face.

Nathan are și el prioritățile lui, secretele lui. Și ea ar trebui să le aibă pe ale ei.

MIERCURI, 26 IUNIE

În dimineața următoare, când Josie ajunge la ușa lui Alix, simte că i se taie răsuflarea. E tot ce și-a dorit să facă, e singurul loc unde și-a dorit să se afle și a mers extrem de iute până aici. Scoate un șervețel din poșetă și, înainte să sune la ușă, își șterge sudoarea de pe frunte și de deasupra buzei de sus.

Când se deschide ușa, e pregătită să vadă chipul liniștitor și beatific al lui Alix Summer; în schimb, apare soțul ei. Trăsăturile lui sunt aspre, dure, e genul de bărbat atrăgător doar datorită unor factori de bază, elementari, care au de-a face cu atitudinea și substanțele chimice. Din punctul de vedere al lui Josie, chipul lui nu are nimic deosebit; până și ochii sunt de o culoare mocirloasă, nedefinită. Are gene dese și o barbă de două zile, în toate nuanțele posibile, de la argintiu la roșu și blond. Are buzele subțiri și strânse. Poartă un tricou larg și pantaloni de trening gri și o privește curios peste o pereche de ochelari de citit, cu rame de baga. Pocnește din degete și spune:

– Josie?

Ea dă din cap aprobator și răspunde:

– Bună. Alix mă așteaptă.

El se înclină brusc spre ea și, preț de o clipă teribilă, ea crede că o s-o sărute, dar apoi își dă seama că se duce spre capul lui Fred, care se ițește din geanta de transport.

– Hei, salut! spune el, tresărind ușor când Fred începe să mârâie la el. Vai, dar ce năbădăios ești! Năbădăios sau năbădăioasă? întrebă și îi oferă lui Fred dosul degetelor să le adulmece, ceea ce cățelul face cu prudență.

– Năbădăios, spune Josie. Fred. E pomchi.

– Pomchi, spune Nathan. Așa, deci. În fine, intră. Alix e la bucătărie.

Atunci ea apare din spatele soțului ei, cu chipul trădându-i regretul că el a întâmpinat-o pe Josie la ușa, și nu ea. Josie îi zâmbește și trece pe lângă Nathan, iar brațul ei se atinge ușor de bumbacul tricoului, suficient cât să simtă căldura curată pe care o emană carnea lui.

Merg prin bucătărie, unde pisica stă pe blat și arată ca un animăluț de pluș. Cățelul mârâie

încet când trec pe lângă ea.

– O să stăm vreo oră! strigă Alix peste umăr către Nathan, care își face încă de lucru în hol.

– Bineee! strigă el, distant.

De data asta, Josie încearcă să cuprindă absolut toate detaliile bucătăriei. Frigiderul, își dă seama acum, nu e deloc cromat. E camuflat într-un dulap fals, asortându-se cu restul bucătăriei. Pe blatul de lucru e un robot de bucătărie uriaș, de același albastru lăptos ca ușa din fața casei. La geamul ce dă spre grădină e o banchetă tapițată, presărată cu pernuțe cu huse din bumbac în numeroase nuanțe de albastru oceanic. Lângă ușa din spate, vede un șir de cizme de cauciuc. Castronașele cu mâncarea pisicii sunt făcute din cupru, iar scaunele din jurul mesei din bucătărie sunt de forme și mărimi diferite.

– Ce mai faci? o întreabă Alix, în timp ce traversează gazonul.

– Oh. Bine, presupun.

– Ieri mi s-a părut că erai un pic... stresată?

– Da. Puțin. Mama mă face mereu să mă simt așa. Adică, știu că pare foarte stăpână pe ea. Știu că dă impresia că e o persoană cumsecade, cu toată discuția aia despre salvarea complexului și toate cele. Dar crede-mă, nu e deloc așa cum pare. A fost o mamă îngrozitoare, Alix. Mi-a fost o mamă îngrozitoare, îngrozitoare.

– Să știi că mi-am dat seama, Josie. Și aș vrea să discutăm despre asta azi, dacă e în regulă pentru tine.

Josie ridică din umeri.

– Presupun că da. Nu prea știu. Dacă crezi că o să fie bine pentru podcast, atunci da.

– Cred că o să fie excelent pentru podcast. Dar sigur că tu vei avea ultimul cuvânt înainte să-l

lansez, și dacă va fi ceva ce nu-ți place, n-o să-l includ.

În studio, Alix îi face lui Josie o cafea la espressor, și Josie se uită la ea din spate. Poartă un top lung și subțire peste colanți. Prin material, Josie îi vede conturul noduros al șirei spinării și dunga unei bustiere de sport.

– Cum a fost în weekend? o întreabă.

– Vai de mine! Parcă ar fi fost într-o altă viață. Dar da. A fost drăguț. M-am văzut cu surorile mele duminică. Asta e mereu plăcut.

– Cum le cheamă?

– Zoe și Maxine.

– Ce nume drăguțe. Ce-ați făcut?

– Am luat un prânz lung și alcoolizat.

Un prânz lung și alcoolizat. Cuvintele trec prin Josie ca un vis. Încuviințează din cap, zâmbește și spune:

– Sună bine.

Alix îi pune lui Josie cafeaua în față și apoi se așază. Își dă părul după urechi și-i zâmbește.

– Bun. Hai să ne punem căștile și să începem, bine? Și voiam să reluăm de unde ne-am oprit data trecută. Cu Walter. Cum ați devenit voi doi un cuplu.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare studioul gol de înregistrări al lui Alix, iar apoi sunt prezentate detaliile camerei.

Vocea lui Josie se aude peste filmare, discutând cu Alix.

Pe ecran scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 20
iunie 2019**

„Ah, da. Deci acum suntem la aniversarea mea de cincisprezece ani. La momentul respectiv, eu și Walter eram

deja oarecum prietenii. Se oprea mereu să stea de vorbă cu mine dacă ne întâlneam prin complex. Îmi făcea mereu cu mâna, îmi spunea ceva drăguț. Înțelegi tu. Și în ziua când am împlinit cincisprezece ani, Walter a venit în fugă după mine, în timp ce mergeam spre școală. Reținuse cu un an în urmă că atunci era ziua mea și mi-a cumpărat un cadou.“

„Ce cadou?“

„O brățară. Uite. Asta.“

„Încă o mai porți. Uau.“

„Păi, de ce nu? Suntem încă împreună.“

Josie oftează greu.

„Și apoi prietenii mei m-au scos în parc după școală în ziua aceea, la locul de joacă, și era un băiat pe care îl chema... Toby, parcă. Și Helen insista să-l sărut. Eu nu avusesem nici un prieten până atunci și ea încerca mereu să mă convingă să ies cu un băiat și eu nu voiam să ies cu nici unul pentru că toți erau scârboși, sincer. Și ăsta băuse cidru și respirația lui... îi simt și acum mirosul. Acreala aia, rancedă, pe care mi-o sufla în față în timp ce se lăsa spre mine, iar eu m-am ridicat și am plecat și atunci, pe loc, am știut, am știut că am terminat-o. Nu aveam să mai fiu genul ăla de adolescentă. M-am dus acasă.

Și mama a zis: «Ce repede te-ai întors». I-am spus că nu mă simt bine. M-a întrebat dacă am băut. I-am povestit despre cidru și despre băiatul cu pricina și mi-a zis că am prietenii buni, că ar trebui să mă străduiesc mai mult. La care eu am zis: «Dar mă străduiesc. Numai că apoi ei fac lucruri pe care eu nu vreau să le fac și n-am ce face în privința asta». Apoi ea m-a întrebat: «Dar tu ce vrei să faci, Josie?» Am zis: «Nu știu. De unde să știu? Tu ce voiai să faci când aveai cincisprezece ani?» S-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă că am vreo legătură cu ea și apoi a zis: «Voiam să cuceresc lumea întreagă, Josie. Asta voiam să fac». La care eu am zis ceva de genul: «Păi, n-o să cuceresc lumea întreagă dacă stau și beau cidru în parc, nu?», iar ea a spus: «N-o să faci asta nici dacă stai în casă cu mine. De ziua ta». Așa că eu am zis: «Bine atunci. Bine. Plec». După care am

trântit ușa și am ieșit valvârtej din complex și m-am dus la cabana unde lucra Walter.

Aveam de gând doar să-i mulțumesc pentru brățară, dar am știut, cred, am știut ce urma să se întâmple. M-am simțit puternică atunci. Și el m-a dus în pub. Am stat într-un pub, cu un bărbat de patruzeci și doi de ani, pe când eu aveam cincisprezece, și el mi-a turnat un shot de votcă în limonadă și m-a sărutat și îmi aduc aminte că m-am uitat la mâinile mele, la ce mângălisem cu pixul pe ele, la școală, și m-am uitat la încălțările mele, niște ghete vechi și scâlciate, cu etichetele alea de piele, cum purta toată lumea pe vremea aceea, și m-am gândit: Asta e. Acum sar. Mă duc. Plec din lumea asta și intru în alta. Era ca și cum aș fi știut, până și atunci, că nu există cale de întoarcere. Că din momentul în care mă împrieteneam cu monstrul, aia era. Pe viață.“

* * *

La prânz

– Doamne ferește, șoptește Alix, ca pentru sine, o oră mai târziu, după ce închide ușa în urma lui Josie. Stă cu spinarea lipită de ușă, cu brațele la spate. Doamne ferește, șoptește din nou.

Închide ochii și încearcă să se adune, dar i se învâрте capul. Și-a ascuns stupoarea în timp ce o asculta pe Josie. A încuviințat din cap cu furie. A scos tot felul de interjecții de încurajare și interes. A intervenit cu întrebări neutre. Totul în timp ce rezista tentației de a zice: *Să-mi bag picioarele, Josie, te-ai măritat cu un pedofil.*

Se întoarce să facă ordine prin studio, să adune ceștile și farfuriuțele, să încuie după ea. În bucătărie, le bagă în mașina de spălat vase și apoi se duce la toaleta de la parter, cea ascunsă sub scări. După ce folosește toaleta, pornește robinetul ca să se spele pe mâini și apoi se oprește când își dă seama că nu e săpun lichid.

Se uită în spatele ei, se uită pe polița care acoperă țevile, se uită în masca de sub chiuveță. Se spală pe mâini fără săpun și apoi îl întreabă pe Nathan când intră înapoi în bucătărie:

– Ai făcut ceva cu săpunul lichid din toaleta de la parter?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să-l muți? Să-l arunci? L-am pus acolo doar de câteva zile.

– Nu, răspunde el. Sigur că nu. Poate că a fost prietena ta ciudată?

Alix se strâmbă la el.

– Nu fi ridicol. Trebuie să fi fost unul dintre copii. Sunt sigură că o să apară la loc.

Ora 13

Josie bagă sticla cu săpun lichid în dosul sertarului cu lenjerie, lângă capsula de Nespresso. E o sticlă foarte drăguță: gri-închis, cu flori de cireș pe ea, ca o stampă japoneză. Și miroase ca Alix.

Experiența de a fi fost din nou acasă la Alix i-a insuflat un fel de energie ciudată. Să-l cunoască pe soț a fost un bonus, deși nu știe ce vede Alix la el. Și să-i folosească toaleta frumoasă cu oglinda din sticlă granulată și tapetul excentric cu păuni. Săpunul lichid elegant. Prosopul negru moale, atârnat pe un inel auriu. Și interviul în sine: a re trăit zilele de la începutul relației cu Walter, a povestit despre mama ei îngrozitoare, a văzut expresia de fascinație de pe fața lui Alix, de parcă Josie ar fi fost cea mai interesantă femeie pe care a cunoscut-o în viața ei.

Simțindu-se încurajată, se duce la ușa de la dormitorul lui Erin și lipește urechea de ea. Aude scârțâitul scaunului, clicul butoanelor, zgomotele metalice din căștile fetei. Simte

mirosul tuturor straturilor depuse în camera ei. Dar nu mai poate să ignore asta. N-o să dispară de la sine. Apasă pe clanță și împinge ușa. Se deschide doar câțiva centimetri, până se oprește, stăvilită de mormanele de pe podea. O strigă pe Erin, dar Erin nu o aude. Împinge puțin mai tare și reușește s-o mai clintească câțiva centimetri. Acum vede puțin din Erin, profilul feței, papucii roși din piele de oaie, mâinile încleștate pe controler, palide și osoase. Decide că nu e în stare. Nu azi.

Josie și-o evocă pe Alix cu ochii minții. Strălucirea ei. Drăgălășenia ei. Desenele copiilor, prinse pe peretele special. Apoi își aduce aminte cum arăta camera lui Erin, când o împărțea cu Roxy. Avea două paturi roz și un șifonier alb, cu decupaje în formă de inimă. Unde e acum biroul de gaming al lui Erin, era o comodă plină cu păpuși și jucării. Aude în minte râsetele împletite ale celor două fetițe, când era ora de culcare.

Închide ochii și trage ușa după ea.

SÂMBĂTĂ, 29 IUNIE

Alix caută în comoda de lângă ușă după pelerina de ploaie tip poncho, cea pe care a cumpărat-o ca s-o ia la un festival cu câțiva ani în urmă, când prognoza anunța că va ploua tot weekendul. Perioada călduroasă și uscată s-a terminat deocamdată, iar următoarele zile ar trebui să fie răcoroase și umide. Găsește pelerina, și-o pune peste haine și apoi o strigă pe Eliza. O conduce la casa unei prietene pentru o

petrecere aniversară, la mai puțin de un kilometru distanță.

Trotuarele sunt pline de băltoace și mașinile din trafic scot șuierături când trec pe lângă ele. Alix abia dacă o observă pe Josie, inițial, de sub gluga pelerinei care îi cade peste ochi. Observă mai întâi cățelul, se uită la el și gândește: oh, un pomchi ca al lui Josie! Apoi observă espadrilele din denim, cu pete umede de la ploaie, o jachetă din denim legată la brâu cu o curea asortată și o umbrelă cu un imprimeu tip denim și spune:

– Josie!

Josie clipește către ea.

– Alix! Ce surpriză!

– Nu-i tocmai vreme de plimbat câinele, spune ea.

– Nu. Nu e. Dar dacă așteptam toată ziua să stea ploaia, Fred n-ar mai fi apucat să iasă deloc la plimbare. Încotro?

Alix își pune mâinile pe umerii Elizei și spune:

– O duc pe asta mică la o zi de naștere. La câteva străzi mai încolo.

Vede cum ochii lui Josie se umezesc, iar în ei citește un soi de nostalgie.

– Oh, ce drăguț, spune ea. Câți ani are?

– Unsprezece.

– Păi, distracție plăcută, bine? Să te bucuri de fiecare minut.

– În câteva ore o să fie acasă și o să se urce pe pereți de atâta zahăr și TikTok.

– Ei bine, bucurați-vă. Și weekend plăcut, Alix. Ne vedem săptămâna viitoare.

– Da. Ne vedem săptămâna viitoare.

În timp ce merg mai departe pe stradă, Eliza ridică privirea spre Alix și întreabă:

– Cine e doamna aia?

– Oh, e doamna cu care fac interviul pentru podcast.

– De ce? Pare cam plictisitoare. În afară de cățelul ei.

– Păi, da. Dar cam asta e ideea. Că oamenii care par plictisitori pot să aibă uneori cele mai interesante povești. Trebuie doar să le scoți cumva la iveală.

Alix stă puțin la petrecere, suficient cât să bea un ceai și să schimbe niște bârfe despre școală, cu câteva mame. Apoi se întoarce printre băltoace și umbrele înapoi spre casă. Când trece pe lângă locul unde a văzut-o pe Josie la dus, se oprește și tresare. Josie e încă acolo.

– Oh, spune Alix. Josie. Ce faci încă în ploaie?

– Nu știu. Voiam doar..., începe, dar glasul i se frânge și arată ciudat, de parcă e gata să izbucnească în plâns.

– Ești bine?

– Da. Da. Sunt bine. Doar că... Toată treaba asta la care ne-am înhămat mă face să simt o grămadă de chestii. O grămadă de chestii pe care nu le-am mai simțit de multă vreme. Înțelegi? Mă face să mă simt de parcă am fost amorțită. Și când te-am văzut adineauri, cu fetița ta minunată... pur și simplu... sincer, nu știu, Alix. Chiar nu știu. Pur și simplu nu m-am putut urni din loc. Ți se pare o nebunie?

– Nu, Josie. Nu. Nu mi se pare deloc o nebunie. Pare perfect de înțeles. Și fii atentă, hai să ieșim din ploaie, bine? Haide. Îți fac cinste cu un ceai. Sau ceva mai tare?

Alix o conduce pe Josie în prima cafenea și o așază la o masă, cât timp se duce la tejghea și comandă două cappuccino. Adaugă două fursecuri cu ciocolată la comandă și apoi le aduce la masă.

Dar Josie s-a făcut nevăzută.

Ora 16

Josie e udă până la piele când ajunge acasă. Înfășoară cățelul într-un prosop și-l usucă, apoi își face un ceai să se încălzească și intră cu picioarele goale în camera de zi, unde Walter stă pe canapea și se uită la fotbal.

– Ești fieașcă.

– Da. Nu știu ce m-a apucat să ies pe vremea asta.

Cățelul privește cu jind la canapea, iar Walter se uită la el și spune:

– Nici o șansă. Puți. Nu te primesc aici.

Josie îl ia în brațe și-l ține la piept. Nu-i place când Walter vorbește aspru cu cățelul.

Se așază la celălalt capăt al canapelei față de Walter și se uită, apatică, la fotbal. Detestă zgomotele care însoțesc meciurile de fotbal, basul plictisitor și monoton al strigătelor bărbătești, intonația sus-jos neîncetată a comentatorilor, fiuierele și tobele; sună ca fundalul unui coșmar, o armată de ucigași, fără vărsare de sânge. E coloana sonoră a weekendurilor ei de douăzeci și șapte de ani încoace, de când s-a mutat prima dată în apartamentul lui Walter. În primii ani se uita cu el la meciuri, își declara entuziasmul față de ele, striga când dădea gol echipa lor, se prefăcea devastată când pierdeau. Deși nu, nu se prefăcea. La momentul acela, chiar era adevărat. Tot ce credea, făcea, își dorea și o interesa pe vremea aceea trecea prin filtrul lui Walter. Tot ce își dorise, din clipa în care au devenit un cuplu, a fost să-i facă pe plac, să fie persoana care credea el că este, să fie visul lui devenit realitate.

Își termină ceaiul și duce cana în bucătărie.

– Mă bag în pat, spune ea. Mă cam ia cu frig.

Walter o privește și îngrijorarea îi sclipește în ochi.

– Oh, dragă. Sper că nu te paște vreo răceală.

– Nu. Sunt sigură că n-am nimic.

– Să-ți aduc un Theraflu?

– Oh, nu. Dar mersi. Te iubesc.

– Și e... Dar ultimul cuvânt e rupt în două, când se întâmplă ceva captivant pe ecran, iar atenția lui se mută brusc de la ea la faza din meci.

Josie duce cățelul în dormitor și închide ușa în urma lor. Se simte terminată, ca lovită de trăsnet. Nu știe ce i s-a întâmplat. Ultima oră s-a derulat ca prin ceață. Ploaia care se revărsa asupra ei, apoi Alix în ponchoul ei de ploaie, fetița ei care o privea curioasă de sub gluga pelerinei, și apoi... nimic. Apoi stătea în cafenea, se uita la Alix, care se afla la tejghea, la broboanele de ploaie care străluceau pe ponchoul ei din plastic; după care a văzut ceva pe geam – ce a fost? Nu știe sigur. La momentul respectiv, i s-a părut că e Roxy. Fusesse convinsă că ea era. Și-a luat cățelul, geanta, a ieșit în fugă pe trotuar. Nici urmă de Roxy. Să fi fost adevărat? Sau era doar o amintire? O umbră? Poate doar cineva care semăna cu ea?

În pat, caută pe telefon canalul de podcast al lui Alix și alege un episod la întâmplare, lasă sunetul vocii lui Alix să spele zgomotul de fundal al suporterilor care mugesc în camera de zi.

LUNI, 1 IULIE

Josie ascultă Heart FM la căști. Dincolo de crescendourile zdrobitoare și glorioase ale melodiei „Greatest Day“, cântată de trupa Take That, zac bâzâitul mașinilor de cusut, huruitul metrourilor, sporovăiala colegelor ei, vocea zgomotoasă a clientei actuale, dar ea se concentrează asupra muzicii, asupra felului în care o face să se simtă, insuflându-i un sentiment de dreptate și siguranță. Weekendul a trecut ca prin ceață. Și-a petrecut cea mai mare parte din el în pat. Walter a diagnosticat-o cu o răceală de vară și i-a adus de mâncat și de băut. L-a scos pe Fred în locul ei și l-a hrănit. Dar în dimineața asta, ea s-a trezit simțindu-se ca de obicei și s-a dus la lucru în ciuda protestelor lui Walter că ar trebui să rămână acasă și să aibă grijă de ea.

În pauza de la ora trei, își pregătește o ciocolată fierbinte instant, folosind praf dintr-un borcan, și îi scrie un mesaj lui Alix.

Îmi pare rău pentru sâmbătă. Am avut o răceală de vară. Mi-am petrecut weekendul tremurând în pat. Cred că m-a apucat un pic delirul! Acum sunt bine însă, și abia aștept următoarea întâlnire. Aș putea trece mâine-dimineată.

Răspunsul lui Alix vine o clipă mai târziu.

Oh, nu! Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine. Chiar păreai că nu ești în apele tale. Vino mâine, te rog, dacă te simți în stare.

Josie răspunde cu zel.

Mi-ar face plăcere. Ne vedem mâine.

MARȚI, 2 IULIE

– Ce face Walter, acum, că a ieșit la pensie? întreabă Alix, când încep înregistrarea.

Josie oftează.

– Bună întrebare. Nu mare lucru. E destul de mulțumit să stea acasă, să citească știrile online, să se uite la sport și să scrie e-mailuri rudelor.

– Căror rude?

– Ah, băieților lui. Au treizeci și ceva de ani. Locuiesc în Canada.

– Amândoi?

– Da. Mama lor a emigrat împreună cu ei, după despărțirea de Walter. El nu i-a mai văzut de atunci.

– Și câți ani aveau?

Josie ridică din umeri.

– Zece și doisprezece ani, când au plecat.

– Nu și-a mai văzut băieții de când erau copii?

– Nu. E foarte trist. Dar fosta soție n-a vrut să-l lase să se apropie de ei.

– De ce?

Josie ridică iar din umeri.

– Presupun că a fost foarte nefericită din cauza celor întâmplute cu mine.

Alix remarcă această intensificare din povestea deja stranie a relației lui Josie cu Walter.

– Bun, începe ea delicat. Josie. Mi-ar plăcea să aud mai multe despre asta, dar numai dacă te simți în largul tău să povestești. Nu uita că tot ce te nemulțumește poate fi șters înainte să lansăm.

Josie încuviințează din cap.

– Vasăzică, Walter era căsătorit? Când l-ai cunoscut?

Un zvâcnet minuscul de tăcere, suficient de lung pentru ca Alix să citească stânjeneala pe

chipul lui Josie, față de răspunsul pe care urmează să-l ofere.

– Da, spune ea. Era. Dar evident că eu n-am știut. Evident că nu mi-a spus. Altfel, nu m-aș fi încurcat niciodată cu el. Adică, evident că n-aș fi făcut așa ceva.

– Deci, stai puțin. După ziua aceea, când ai împlinit cincisprezece ani, când te-a scos în pub, cât timp a trecut până să afii că e căsătorit?

De data asta, tăcerea e și mai lungă.

– Destul de mult timp, spune în cele din urmă. Câțiva ani, aș zice.

– Câțiva ani?

– Da. N-am aflat că e căsătorit până la optsprezece ani.

– Deci încă locuia cu ea? Până atunci?

– Nu. Nu locuia cu ea. De-asta n-am știut. Pentru că avea un apartament la Londra, lăsat de tatăl lui. Dar fosta și băieții nu stăteau în Londra, ci undeva în Essex. Se ducea acasă la sfârșit de săptămână. A fost... a fost destul de complicat, presupun.

Alix încuviințează din cap, dar nu spune nimic.

Puțin mai târziu, când se termină sesiunea lor, afară plouă, iar Alix se oferă să o conducă pe Josie acasă cu mașina. După ce o lasă să coboare, Alix se uită din mașină cum Josie cotește, să vadă în ce casă o să intre. Alix știe bine strada asta. A străbătut-o de o mie de ori: o străduță ocilitoare modestă, care leagă Paddington de Kilburn. Și acolo, exact așa cum descrisese Josie, un șir lung de vile victoriene uriașe, lipite unele de altele, toate construite aproape de trotuar, ponosite și șterse, fără copaci care să le apere de gazele de eșapament. O privește pe Josie cum descuie ușa unei case

amplasate chiar în spatele unei stații de autobuz. Îl vede pe Walter la geam și e șocată încă o dată să constate cât de bătrân arată. Încearcă să și-l închipuie pe bărbatul arătos de patruzeci și doi de ani, pe care l-a descris Josie, sărutând-o într-un pub pe când era fată, dar e greu. Timpul n-a fost deloc blând cu el. Îl vede cum se întoarce când Josie intră în cameră și pe chip îi apare un zâmbet mărunț. Îi spune ceva și apoi se întoarce la laptopul său. Josie apare o clipă la geam, ținându-și cățelul și privind în spatele ei, după care dispare iar. Lângă bovindoul în care stă Walter, mai e o fereastră. Aceasta are draperii din denim, desfăcute pe jumătate. Alix vede forma unui șifonier și o ușă. Undeva dincolo de ușă aceea, bănuiește, se află Erin, fiica cea mare, cea care locuiește încă acasă, cea căreia i-a rupt mâna sora ei mai mică, Roxy, plecată de acasă la șaisprezece ani.

Apoi un autobuz oprește în fața casei, smulgând-o pe Alix din reveria ei neobișnuită. Bagă mașina în viteză și pleacă acasă.

Își deschide laptopul pe blatul din bucătărie și caută pe Google adresa lui Josie. Adaugă numele „Walter Fair“, dar nu apare nimic. Adaugă numele „Josie Fair“, „Erin Fair“ și „Roxy Fair“, dar tot nu apare nimic. Așa cum bănuia. Anonimi, ca nouăzeci la sută din populația lumii. Chiar și în zilele noastre, marcate de amprente digitale lipicioase, atotprezente, pe rețelele de socializare, cei mai mulți oameni nu pot fi găsiți pe internet. Tastează adresa în Google Maps și se uită o vreme pe Street View, derulând în sus și în jos pe strada lui Josie, căutând ceva, nu știe sigur ce.

JOI, 4 IULIE

Josie își pune jacheta din denim peste tricou și pantalonii de trening și se privește în oglindă. E aceeași jachetă din denim pe care o are de când era adolescentă, cea pe care o purta când a împlinit cincisprezece ani și a fost în pub cu Walter. E tocită în coate și la manșete, dar a păstrat-o întreagă de-a lungul anilor, a păstrat-o într-o stare suficient de bună cât s-o poată purta. E jacheta ei norocoasă, jacheta pe care o avea pe ea când viața i s-a schimbat, când a trecut de la a fi genul de fată care bea cidru cald cu băieții de cartier la genul de fată care avea parte de dragostea unui bărbat adevărat, care avea copii frumoși și un apartament cu trei camere. Dar fata aceea... fata aceea începe să pară o făptură polimorfă, o impostoare, o păpușă de hârtie unidimensională. Se vede cu ochii minții cum se estompează și se transformă într-o băltoacă umană. Își smulge jacheta de pe ea și se privește din nou. Și-a păstrat silueta, cumva, fără să încerce. Arată drăguț. Probabil că ar putea să poarte haine asemănătoare cu ale lui Alix și să-i stea bine. Caută prin șifonier după ceva care să nu fie din denim – de ce are atât de mult denim? – și să nu fie nici gri. Găsește o cămașă neagră, vaporosă, pe care a cumpărat-o odată, ca s-o poarte peste costumul de baie când era foarte cald în Lake District. O îmbracă peste tricou și pantalonii de trening și se întoarce încolo și înapoi. Decide că arată bine și atârnă jacheta din denim la loc în șifonier. Scoate niște ochelari de soare din comoda cu sertare și îi pune pe cap, după care își scoate cerceii lungi, turcoaz, și-i înlocuiește cu o pereche de cercei

rotunzi, dăruți de Walter într-un an, de ziua ei de naștere.

În timp ce pregătește cățelul de plimbare, Walter îi aruncă o privire.

– Arăți de parcă ai fi în vacanță.

– Serios?

– Da.

– Păi, e frumos afară. Mă gândeam să stau puțin în parc. Să-mi iau o înghețată.

Walter se uită pe geam și apoi din nou la ea.

– Știi ceva, spune el, sună bine. Vin cu tine.

Josie se clatină ușor.

– Oh. Nu. Adică, mă întâlnesc cu prietena mea acolo. Mama de la școală. Știi tu.

Walter mijeste ochii la ea.

– Ești sigură că nu te întâlnești cu vreun tătic de la școală?

Are un ton jucăuș, dar ea simte, dincolo de asta, tăișul subțire al mâniei. Îi răspunde, pe același ton jucăuș:

– Doamne, Walter, e clar că nu i-ai văzut vreodată pe tații de la școală dacă poți măcar să zici așa ceva!

El încuviințează încet din cap, apoi își pune ochelarii la loc și se întoarce la ecran.

– Păi, distracție plăcută atunci. Pe curând.

Josie prinde lesa cățelului de zgardă și iese din apartament.

– Oh! face Alix, în timp ce o privește din cap până în picioare pe Josie, în pragul ușii ei, cincisprezece minute mai târziu. Fără denim!

– Fără, răspunde Josie veselă. Azi nu. N-am avut chef.

– Mi-ar plăcea să stăm de vorbă într-o zi și despre denim, dacă se poate. Ar fi în regulă?

– Da. Cred că și mie mi-ar plăcea să vorbesc despre asta.

Josie se uită prin casa lui Alix, căutând urmele soțului cu părul roșcat, dar astăzi el nu e aici; casa pare tăcută și neclintită. Sunt doar ele două.

– Soțul s-a întors la lucru?

– Da, zice Alix, încuviințând din cap și zâmbind. Nu lucrează aproape niciodată de acasă.

– Cu ce se ocupă?

– E agent imobiliar pentru proprietăți comerciale. În principal în City².

– Pare stresant.

– Păi, da, presupun că așa e, în multe privințe. Muncește din greu.

– Dar se vede că dă roade, zice Josie rotindu-și privirea prin bucătăria deschisă.

– Da, așa este. Suntem foarte norocoși. Majoritatea oamenilor muncesc din greu, nu-i așa? Dar nu toată lumea are ocazia să trăiască într-o casă ca asta.

– Îmi place la nebunie casa ta.

– Mulțumesc.

– Nu doar fiindcă e frumoasă, deși este. Dar fiindcă e atât de primitoare. Nu e ca o casă din reviste și atât. E un cămin adevărat. E... ți se potrivește foarte bine, adaugă Josie, în timp ce își trece palmele peste marmura crem a blatului de lucru. Apartamentul meu, continuă ea, nu mi-a părut niciodată că ar fi al meu. Mereu am avut senzația că e al lui Walter. Are toată mobila lui. Lucrurile lui. Și e de la primărie, firește, așa că nu putem să cheltuim bani ca să-l amenajăm. Mă uit prin el și tot ce văd sunt lucrurile altora. Și lui Walter nu-i plac decorațiunile pe pereți. Sau dezordinea. Știi ce spun. Ar fi un vis împlinit să am și eu un loc ca ăsta, pe care să-l umplu cu lucruri care îmi plac.

– Și ce lucruri îți plac?

– Păi, da, e și asta o problemă. Nu știu. Chiar nu știu. Parcă... am rătăcit calea. Sau de fapt, încep să-mi dau seama, nici măcar nu am *avut* o cale de la bun început. I-am dat viața mea pe mână lui Walter când eram doar o copilă și nu mi-am oferit niciodată șansa să aflu cine sunt cu adevărat.

Josie se îndreaptă de spate când își dă seama că s-ar putea să fle pe punctul de a izbucni în plâns. Se uită la Alix și zâmbește cât de vesel poate.

– Nu e prea târziu ca să afli, spune Alix. Haide. Hai să începem chiar acum, zice și o conduce spre studio.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire, cu o tânără care intră după un bărbat mai în vârstă, într-o casă mare și albă.

Fata poartă o jachetă din denim.

Vocea din off este a lui Josie, preluată din podcastul lui Alix Summer. Pe ecran scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 4
iulie 2019**

„M-a invitat prima dată la apartamentul lui când aveam șaisprezece ani, exact la un an după întâlnirea din pub, când am împlinit cincisprezece ani. A spus că o să mâncăm pizza și o să-mi dea un cadou. Nu mai fusesem niciodată acolo. Mereu ne întâlneam în public. Sau în containerul lui din complex, după ce toată echipa lui pleca acasă. Doar ne sărutam. Stăteam de vorbă. Iar eu știam, mereu am știut, că la un moment dat o să-și dorească mai mult de la mine și i-am explicat foarte clar că atunci când se va întâmpla, trebuie să fie perfect. Așa că a avut șampanie. A avut muzică. A tras draperiile, a aprins o lumânare. Mi-a dat un inel de logodnă și m-a întrebat dacă vreau să mă căsătoresc

cu el. Am spus da. Evident. Evident că am spus da. Și apoi, la aproximativ douăsprezece ore după ce am împlinit șaisprezece ani, mi-a luat virginitatea.“

VINERI, 5 IULIE

În pragul casei lui Alix stă un tânăr. Durează ceva până când Alix își dă seama cine e, apoi spune:

– Oh! Harry! Bună! Ce mai faci?

Harry e fiul vecinei lor. Alix îl cunoaște de când era mic, dar acum e adult, în ultimul an la facultate, și nu l-a mai văzut de multă vreme.

– Bine. Dumneavoastră?

– Bine. E totul OK?

– Păi, nu. Abia m-am întors și mama nu e acasă și se întoarce abia diseară. Și eu n-am cheie. Mi-a spus că s-ar putea să aveți una de rezervă.

– Oh, spune ea, întorcându-se cu spatele să se uite în comoda unde ține lucruri precum cheile vecinilor. Da, cred că o am, stai o secundă.

Pipăie prin sertarele comodei, dar cheile nu sunt acolo.

– Intră, zice ea. Intră. Cred că s-ar putea să fie în bucătărie.

Harry o urmează pe hol și rămâne în pragul bucătăriei, stângaci, în timp ce ea caută prin alte sertare. În cele din urmă le găsește, într-un plic cu numele vecinei mâzgălit pe el.

– Aha! spune ea, triumfător. Iată-le. Cred că aveai vreo zece ani când ni le-a dat. Când ați plecat în excursie cu mașina prin America. Mai ții minte?

– Ha, spune Harry, în timp ce ia plicul din mâna ei întinsă. Da, mai țin minte. Și vă mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Îl conduce înapoi pe hol și după aceea, chiar înainte să ajungă la ușă, își amintește ceva. Oh, Harry. Apropo. Tu și fratele tău ați învățat la Queen's Park High, nu?

– Da, exact.

– Și câți ani ai?

– Douăzeci și unu.

– Îți amintești cumva de două surori de la școală, Erin și Roxy Fair?

Îi studiază cu atenție chipul, în timp ce băiatul se gândește la răspuns.

– Oh, la naiba, da. Chiar îmi amintesc, spune cu un zâmbet crispat. Roxy a fost în clasă cu mine. Era nebună.

– Nebună?

– Da. Te băga-n sperieți.

– Oh, ce interesant. În ce sens?

– Era înfricoșătoare, pur și simplu. Dură. Agresivă, zice Harry, apoi lasă capul într-o parte și o privește cu luare-aminte. Stați puțin, zice el, o cunoașteți?

– Nu. Nu, n-am văzut-o niciodată. Dar o știu pe mama ei.

– Aha.

– Se pare că Roxy a plecat de acasă când avea șaisprezece ani.

Harry îi mai aruncă o privire.

– A plecat? Sau a fugit?

– A fugit? De ce spui asta?

– Nu știu. Erau o grămadă de zvonuri despre ea. Despre amândouă. Despre viața lor de acasă. Chestii nasoale.

– Cum ar fi...?

– Nu știu. Abuzuri, presupun? Cea mare, Erin. Era atât de ciudată. Efectiv cea mai ciudată

persoană pe care am cunoscut-o vreodată. N-am vorbit niciodată cu ea, dar o vedeam prin preajmă, cu ochii ei de un căprui foarte închis, și era extrem de slabă. Se pare că nu mânca niciodată mâncare solidă. Așa am auzit. Nu mâncase niciodată în viața ei nimic altceva decât mâncare moale.

Mută plicul dintr-o mână în alta și apoi îi zâmbește larg lui Alix.

– Păi, vă mulțumesc pentru chei. Vi le aduc înapoi mai târziu. În caz că mai avem nevoie de ele peste unsprezece ani. Pe curând.

– Da, zice Alix, închizând ușa în urma băiatului. Pe curând.

SÂMBĂTĂ, 6 IULIE

Josie se întoarce în același loc unde dăduse peste Alix, cu o săptămână în urmă, chiar în fața cafenelei de unde fugise, convinsă că a văzut-o pe Roxy pe stradă. Cumpără o cafea și stă afară cu ea. E o zi înnorată și răcoroasă, de început de iulie, dar se simte mai degrabă ca în septembrie și aerul poartă sentimentul trist al sfârșitului de vară, cu toate că anotimpul e încă în toi. Josie știe că nu pe Roxy a văzut-o săptămâna trecută. Știe asta cu nouăzeci și nouă la sută din suflet. Dar tot îi rămâne o îndoială de unu la sută: De ce nu? De ce n-ar fi Roxy? Roxy a existat odinioară în trei dimensiuni, nu există nici un motiv pentru care să nu existe în alte trei dimensiuni, și mai mult, nici un motiv pentru care acele trei dimensiuni să nu se afle aici, pe Salusbury Road, la câțiva centimetri de locul unde s-a așezat ea.

Își bea cafeaua și privește de-a lungul străzii, absorbind cu privirea conturul și forma fiecărei tinere care trece pe trotuar. Cățelul vede un pudel obișnuit și începe să-l latre înnebunit.

– Șșș, îi șoptește Josie la ureche. Șșș, gata.

Trage de cafea cât poate, apoi oftează și se ridică în picioare.

N-a văzut-o pe Roxy.

Resimte înțelegerea acelui fapt ca pe un gol în stomac.

Dar apoi ușurarea îi ia repede locul.

E aproape amiază, iar casa lui Alix pare nemișcată, goală. Josie se uită pe stradă după mașina lui Alix, dar nu e acolo. Încurajată, se duce la aleea din fața casei și trage cu ochiul pe la marginile obloanelor. Vede o cameră de zi pe care n-a mai văzut-o. Alix o conduce întotdeauna direct de la ușa din față la bucătărie și apoi în grădină. Vede pisica-norișor, încovrigată pe un scaun. Se uită pe geamul de lângă ușa de un albastru lăptos. Pe scări vede un teanc de scrisori, pantofl într-un morman aranjat sub o măsuță, o plantă țepoasă, cu flori, într-un ghiveci de alamă. Se uită încă o clipă, desfătându-se cu luxul timpului, luxul de a nu fi grăbită, de a absorbi detaliile. O fotografie cu toți patru, pe plajă, în pelerine de ploaie. Părul lui Alix, acoperit de o pălărie, doar o şuviță îi e scăpată pe afară, aruncată peste frunte de vânt. Nathan arată rumen în obraji și ușor ridicol.

Josie aude o mașină că încetinește pe stradă în spatele ei și se întoarce. Nu sunt ei. Dar valul de adrenalină îi amintește că ar putea să se întoarcă din clipă în clipă și ea dă târcoale pe la ușa lor, fără nici un motiv bun să se afle acolo. Se uită în jur cu disperare după ceva ce poate să ia, o frântură din Alix care să-i umple sufletul până se

vor întâlni din nou. Ridică atunci capacul coșului de reciclare al lui Alix și scotocește prin el până când găsește o revistă glossy intitulată *Livingetc.* O răsfoiește și vede că e plină cu fotografii frumoase, cu case. O strecoară în geanta de umăr și pornește spre casă.

Ora 16

– Alix?

– Da, îi răspunde Alix lui Nathan, care stă la masa din bucătărie și se uită la telefon încruntat.

– Asta nu e prietena ta, Josie?

Alix se oprește din ce face și se apropie de Nathan.

– Poftim?

El întoarce telefonul spre ea.

– Aplicația Ring mi-a arătat mișcare la ușa din față pe la prânz, când eram acasă la tata. Așa că m-am uitat să văd ce se petrece. Și ea e, nu-i așa?

Alix își trage un scaun lângă el și-i ia telefonul din mână. Și da, ea e, clar. E Josie, care se uită mai întâi prin obloanele de la geam în camera de zi, apoi prin ferestruica laterală din hol. Chipul ei apare și dispare din cadru. La un moment dat, Josie se întoarce ușor și fața cățelului apare clar focalizată, iar ochii lui bulbucați, așa de haioși, arată și mai bulbucați.

– O fi trecut pe la noi, pentru orice eventualitate, îi spune lui Nathan.

– Dar uite, zice el și arată spre ecran. Uite cât de mult stă acolo și se uită pe fereastră. Ce naiba face?

Alix continuă să se uite la filmare și secundele trec lent și tot nu există o explicație evidentă pentru ce face Josie în fața casei ei.

– Dar *asta*, spune Nathan. Asta e cel mai ciudat. Uită-te ce face după.

Alix se uită, dar nu reușește să înțeleagă ce a văzut.

– Stai, derulează puțin înapoi.

Nathan derulează și ea se uită din nou și da, iat-o pe Josie cum deschide capacul coșului de reciclare și scoate o revistă, o bagă în poșetă și apoi pleacă, foarte, foarte grăbită.

– Dumnezeule, spune ea cu răsufierea tăiată. Oh, Dumnezeule.

Ora 19

În seara aceea, Alix stă lângă Nathan pe bancheta din spate a unui Uber, în drum spre cina aniversară a unui prieten, în cartierul Acton. Vrea să-i vorbească despre Josie, dar nu vrea ca părerea lui să-i întunece perspectiva despre cum ar trebui să se ocupe de situație. Proiectul ei pare incitant și terifiant în același timp. I-a deschis acestei femei, absolut străine, o ușă fizică și metaforică; a adus-o în casa ei, a făcut-o să simtă că e, într-un fel, parte din viața privată a lui Alix. Își asumă pe deplin responsabilitatea pentru deciziile pe care le-a luat până în acest moment și acum trebuie să decidă dacă e pregătită să-și asume pe deplin responsabilitatea pentru orice lucru nepotrivit care s-ar putea să i se întâmple ei sau familiei ei ca urmare a acestui lucru. Dacă discută asta cu Nathan, știe ce o să-i spună. „Trimite-o la plimbare. Zi-i că s-a terminat. Scapă de ea“, și apoi, dacă ea îl ignoră și proiectul se dovedește a fi un dezastru, el o să-i scoată ochii, o să-i spună că ea a greșit și el a avut dreptate, iar Alix nu vrea să ia decizii profesionale sau personale în funcție de ce o să creadă soțul ei dacă greșește.

Pentru că dacă ea are dreptate și el greșeste, acest podcast s-ar putea să fie rețeta succesului pentru cariera lui Alix.

Îl privește pe Nathan în seara aceea la masă. Prietenii sunt prietenii lui; Giovanni e prietenul cel mai bun al lui Nathan din facultate; partenera lui e Nathalie, pe care Alix o cunoaște doar în legătură cu Giovanni. Când Nathan e cu prietenii lui, e bombastic, e plin de vitalitate, angajează fiecare element al ființei sale în actul de a produce genul de personaj la care se așteaptă prietenii lui de la el, iar pentru a dobândi acces la aceste elemente, bea de două ori mai repede decât atunci când e cu prietenii lui Alix sau cu rudele lui.

Alix simte cum o străbate o senzație de disconfort când îl vede pe Giovanni că se duce la bar după a doua sticlă de votcă, apoi toarnă neglijent, cu încheietura relaxată, în paharele oaspeților, vede ochii sticloși ai lui Nathan, gălăgia pe care o face, gargara tâmpită, râsul extrem de zgomotos, și știe deja că asta o să fie una din serile *acelea* și ea nu vrea să fie soția *aceea*, soția cu gura pungă și un băț în fund, soția care nu poate să se relaxeze și să se distreze și strică, astfel, cheful tuturor. Vrea să bea shoturi de tequila și să cânte și să danseze și să râdă în hohote. Dar nu poate să-și asume rolul acesta fiindcă Nathan și l-a revendicat deja, iar unul dintre ei trebuie să rămână conștient și rațional; unul dintre ei trebuie să fie adultul.

La ora unsprezece îi șoptește lui Nathan la ureche: „Trebuie să ne întoarcem, că pleacă bona“, dar chiar și în timp ce o face, știe că el nu o ascultă de fapt, și chiar dacă ar asculta-o, n-are nici cea mai mică intenție de a se duce acasă, că a intrat în acea etapă a ebrietății în

care timpul nu are nici un înțeles, în care consecințele nu au nici un înțeles, așa că își cheamă un Uber și pleacă.

În pat, o oră mai târziu, se uită la telefonul ei. Îmboldită de băutură, îi scrie un mesaj lui Josie.

Hei, Josie. Te-am văzut mai devreme acasă la noi, pe camera de la sonerie. E totul în regulă?

Bifele se fac imediat albastre și Josie tastează.

Totul e bine. Eram doar în trecere. Mă gândeam să te salut. Scuze că te-am îngrijorat.

Alix se uită o clipă la mesaj. Ascunde ceva mai mult decât ar sugera răspunsul inofensiv. Dar e târziu, și dacă există ceva mai mult în comportamentul neobișnuit al lui Josie de mai devreme, de la ușa casei ei, decât lasă să se vadă, atunci poate că e un subiect de conversație pe care ar fi mai bine să-l păstreze pentru următoarea întâlnire față în față.

Nici o problemă, răspunde. Somn ușor.

Și ție, Alix, răspunde Josie, cu un emoji somnoros și o inimioară.

Alix își stinge telefonul și ia cartea, așteaptă ca somnul să o poarte departe de senzațiile ciudate și învolburate de paranoia induse de alcool, nervozitate și început de spaimă.

Miezul nopții

Josie stinge ecranul telefonului și-l lasă jos. Ia revista pe care o studia înainte să primească mesajul de la Alix și se întoarce la articolul pe care-l citea despre o casă pe malul lacului din apropiere de Cape Town, în care locuiesc un arhitect chipeș, soția lui cu păr de sirenă și un câțel pe nume Rafe, cu blana ca niște franjuri. La îndemână mai are și un carnet în care notează lucrurile din revistă pe care și-ar dori să le cumpere. Bunica ei i-a lăsat trei mii de lire în

testament în luna mai. Josie mai are și vreo șase mii de lire din economiile strânse de-a lungul anilor, pentru că abia cheltuiește banii pe care-i câștigă, de vreme ce trăiesc în principal din pensia lui Walter. Și-ar putea permite lampa cu baza în formă de bufniță sau covorul albastru, cu dungi texturate, care dă iluzia undelor pe suprafața mării. Și-ar putea permite o cuvertură de catifea de culoarea zmeurei răskoapte și pernele uriașe mătăsoase, imprimate cu dâre abstracte de albastru-nerneală și alb de culoarea caimacului. Și-ar putea permite și alte lucruri, dar nu vrea s-o ia razna.

Se uită la partea de pat a lui Walter. Nu e acolo. Își alungă senzația întunecată pe care i-o creează acest lucru și își întoarce atenția către revistă. În timp ce o răsfoiește, ceva cade dintre pagini. E un bon de pe opt iunie. Ziua ei. Ziua lui Alix. E de la magazinul Planet Organic, de la ora 10.48. Ulei de floarea-soarelui. Pâine cu maia și măslina. Lapte cu ciocolată Alpro. Lapte de ovăz Oatly. Pinot Grigio organic. Un unt nesărat de 200 de grame la 3,99 lire.

Aluzia la ce a făcut Alix în orele dinainte să se întâlnească pare, cumva, magică, încărcată de o notă de noroc, de posteritate. Duce bonul la gură și-l sărută, apoi îl strecoară la loc între paginile revistei.

LUNI, 8 IULIE

– Bun, spune Alix și îi zâmbește lui Josie peste biroul din studio. Denim. Ai chef să vorbești azi despre asta?

– Da. Sigur.

- Păi, am observat că majoritatea lucrurilor pe care le porți sunt din denim și sunt curioasă în privința asta. De exemplu, azi porți o fustă din denim, cu un top bleu și teniși din denim. Poșeta ta e din denim și cățelul e într-o geantă de transport tot din denim. Ai o poveste sau o teorie? Despre pasiunea ta pentru denim?

- Da. La început nu eram sigură când ai menționat asta săptămâna trecută. Nu eram sigură care e motivul. Cred că mereu m-am gândit că îmi place pentru că e practic, înțelegi? Ușor. Dar ai dreptate. O jachetă din denim e una; toată lumea are o jachetă din denim. Dar accesoriile din denim sunt cu totul altceva, și știi, în dormitor chiar am draperii din denim. Deci clar e ceva mai mult aici. Și cred că are legătură cu zilele de la începutul relației mele cu Walter. Purtam o jachetă din denim prima dată când am ieșit cu el. Am purtat-o mult în primii doi ani în care am fost împreună și, pentru mine, a devenit aproape parte din idila noastră. Mereu prezentă. Pe spătarul unui scaun sau atârnată pe umerii mei. El mi-o așeza așa, dacă se ducea soarele și mi se făcea frig, mi-o pune pe umeri și gata. De parcă aș fi fost o prințesă sau ceva de genul ăsta. Și apoi, într-o zi, a luat-o și a mângâiat-o și a mirosit-o și a spus ceva siropos de genul: „Jacheta asta te reprezintă, te reprezintă pe deplin“. Cumva ca și cum ar fi cuprins în ea esența mea? Poate să fi avut legătură cu mirosul? Și a făcut jacheta aia să pară atât de puternică și de importantă și m-a făcut să cred că jacheta îmi poartă noroc? Că ne-a adus împreună? Nu știu, totul sună atât de prostesc când încerc să explic. Dar după aceea cred că am avut grijă mereu să port ceva din denim, pentru ca, poate, ceea ce simțea Walter pentru mine atunci să dureze la nesfârșit.

Alix tace uluită pentru o clipă, iar în minte îi apare imaginea bătrânului de la fereastra apartamentului lui Josie.

– Cred că ai adus niște fotografii azi, cu tine și Walter, de când erați amândoi mai tineri. Vrei să ne uităm la ele?

Josie încuviințează din cap și scoate un plic din poșetă.

– Nu sunt multe, zice ea. Sigur, asta se întâmpla înainte de vremea telefoanelor inteligente, așa că făceam poze doar cu aparatul și, evident, în perioada aia era încă secret că suntem împreună, așa că nu ne pozam toată ziua bună ziua. Dar am găsit două. Poftim.

I le întinde lui Alix peste masă. Alix se uită la una, apoi la cealaltă. Face ochii mari.

– Uau! Apoi râde sec și-i aruncă o privire lui Josie. Uau! Ce bărbat bine era Walter.

Vede cum Josie se îmbujorează.

– Chiar era, spune ea.

Alix se uită din nou, studiind cele două fotografii cu mai multă atenție. Într-una din ele, Josie poartă o jachetă din denim și jeanși largi. Are părul castaniu de lungime medie și prins cu o agrafă într-o parte. Pare să poarte ruj. Stă la treizeci de centimetri de Walter, care îi zâmbește larg de la înălțimea lui, îmbrăcat în hanorac și jeanși și purtând o șapcă de baseball. În cealaltă fotografie, Josie stă la el în poală, cu părul prins în coadă, cu capul lipit de pieptul lui, zâmbind larg spre aparat, care e ținut în aer de Walter. Părul lui e des și lucios, pielea curată și netedă, arată tânăr pentru vârsta lui, mai degrabă la treizeci și ceva de ani decât trecut de patruzeci. Are antebrațele mari și puternice. Ochii lui sunt de un albastru incredibil. Alix simte că i se face greață când recunoaște că dacă ar da astăzi peste Walter la patruzeci și ceva de ani, ar fi atrasă de

el. Și înțelege. Înțelege. Și faptul că înțelege o îngreșează. Pentru că Josie era o copilă, iar el era adult, și poate că nu arăta a pedofil atunci, dar acum așa arată, și indiferent dacă arată sau nu, era și este.

– Arăți atât de tânără, spune ea, dându-i fotografiile înapoi lui Josie. Foarte tânără.

– Păi, eram. Eram tânără. Eram... E o nebunie, dacă stai să te gândești.

– Și, dacă te-ai putea întoarce în timp, când Josie avea treisprezece ani, chiar înainte să-l cunoască pe Walter, ce i-ai spune?

Privește chipul lui Josie. Vede cum îi pică fața puțin, după care se înveselește din nou, aproape cu efort.

– Nu știu, spune ea, cu vocea gătită de emoție. Chiar nu știu. Pentru că în anumite privințe, faptul că am fost cu Walter în toți acești ani a fost un noroc pentru mine, înțelegi? Că le-am făcut pe fete de tânără. Că am avut ceva stabil în viața mea. Am avut ceva real, când alte fete de vârsta mea umblau aiurea, false și ridicole, căutând tot felul de lucruri. Dar pe de altă parte – Josie se uită la ea cu ochi sticloși –, pe de altă parte, chiar mă întreb, mă întreb destul de mult, mai ales acum, că fetele au crescut, mai ales acum, că am ajuns la vârsta a doua și Walter îmbătrânește și...

Josie se oprește și oftează. Apoi se uită direct la Alix, iar ceva lucește, ascuțit și limpede, în ochii ei aproape negri, și spune:

– Mă întreb pentru ce a fost totul, știi? Mă întreb ce altceva ar fi putut să fie. Și de fapt, în cele din urmă, probabil mi-aș spune mie, celei care eram la treisprezece ani, să o iau la goană și să nu mă uit în urmă.

Ora 11

– Cum o cheamă pe pisica ta? întrebă Josie, în timp ce trec din nou prin bucătărie, o oră mai târziu.

– Skye.

– Skye. Ce nume frumos. Mai cauți cățeluș?

– Hm. Nu chiar. Pare o bătaie de cap, știi? Am alte probleme care par mai presante decât să învăț un cățel să trăiască în casă și să am parte de nopți nedormite.

– Ce fel de probleme?

– Oh. Pur și simplu...

Alix se oprește și se uită în podea o clipă. Nu a spus nimănui despre comportamentul recent al lui Nathan, nici măcar surorilor ei. L-ar judeca și ar judeca-o și pe ea fiindcă îl suportă. I-ar spune să rezolve, să se ocupe, să facă ceva. Se gândește la toate lucrurile pe care i le-a împărtășit Josie în ultimele zile și se trezește că spune:

– Nathan. E minunat, să știi. Evident, e minunat. Dar are... are o problemă cu alcoolul.

O vede pe Josie cum tresare.

– Adică, nu tot timpul. În majoritatea timpului e în regulă. Dar când nu e, chiar nu e. Îl apucă chefuiala. Nu vine acasă.

Chefuiala.

Sună atât de demodat. Sigur a fost înlocuit de variante mai moderne între timp. Dar e singurul cuvânt pe care-l găsește Alix ca să explice ce face soțul ei. Ce a făcut sâmbătă după petrecerea de ziua lui Giovanni. Ce pare acum că o să facă în continuare dacă ea nu începe să-i dea ultimatumuri și să-l amenințe.

Josie oftează zgomotos.

– Oh, spune ea. Nu e bine.

– Nu, spune Alix. Nu. Nu e bine.

– Și te înșală? Când rămâne în oraș toată noaptea.

Alix tresare la auzul întrebării.

– Doamne. Nu! Nimic de genul ăsta. Nu. Nu cred că ar fi capabil să facă nimic de genul ăsta, nici dacă și-ar dori. Dar nu-și dorește. Pentru că nu e stilul lui.

Dar chiar în timp ce rostește cuvintele, o imagine îi străfulgeră în minte: reflexia ei în oglinda din baie, în noaptea cu petrecerea de ziua ei, cu brațele lui Nathan în jurul taliei ei, cu zâmbetul lui îngropat în gâtul ei, respingerea ei tăioasă – *Ai înnebunit, ce-ai?* – și dispariția lui ulterioară în Soho, în noaptea neagră ca smoala.

Scutură din cap ca să-și alunge imaginea.

Josie o privește intens.

– Ce ai de gând să faci în privința asta? întreabă.

Alix oftează.

– N-am idee. Făcea din astea o grămadă înainte să apară copiii și am avut niște îngrijorări și atunci. M-am întrebat dacă o să fie tatăl potrivit pentru copiii mei. Dar apoi s-a născut Eliza și el s-a schimbat peste noapte. Am crezut că asta a fost tot. Știi cum e. Dar apoi, acum vreo doi ani, a început iar. Aproape am impresia că, după el, am ajuns la capătul perioadei intense de creștere a copiilor, că acum suntem pe ultima sută de metri, și el e... *din nou liber*.

Amândouă femeile tac. Apoi Josie oftează și spune:

– Bărbații.

Și asta e, la asta se rezumă totul, în cele din urmă. Punctul în care nu există cuvinte, nu există teorii, nu există explicații pentru comportamente care uluiesc și înfurie și te fac să suferi. Atât. *Bărbații*.

– Alix, spune Josie. M-am tot gândit la denim. E ciudat. Știu că e ciudat. E ca și cum m-aș fi agățat de ceva atât de mult timp, iar acum nu mai are nici un sens. Walter nu mai are aceleași sentimente față de mine. De mult nu mai e așa. Abia dacă mă mai vede, știi? Atunci pentru ce fac asta? Și am niște bani, o moștenire, și vreau să-mi *reîmprospătez* viața, bănuiesc. Hainele? Apartamentul? Și sper că nu sună ciudat, dar tu... Flutură din mână spre Alix. Tu arăți mereu așa drăguț și mă întrebam dacă n-ai vrea cumva să mergem la cumpărături într-o zi? Să mă ajuți?

Alix clipește către Josie, apoi schițează un zâmbet.

– Sigur că da! spune. Mi-ar face plăcere!

Se uită la ceasul de deasupra plitei. Nu e nici măcar ora prânzului.

– Știi magazinul de la colț, The Cut?

– Da, cred că da.

– E în drumul tău spre casă. Am putea să mergem acum, ce zici?

Josie se uită și ea la ceas.

– OK, spune. Sigur.

La prânz

Josie a trecut pe lângă magazinul acesta de o sută de ori și nu a călcat niciodată înăuntru. I se părea că nu-i pentru ea. Își închipuise că hainele dinăuntru costă sute de lire, că vânzătoarele sunt snoabe și nepoliticoase, iar celelalte cliente, acre și cu atitudinea că li se cuvine totul. Dar când trage de eticheta cu prețul unei rochii negre din jersey, vede că e doar 39,99 de lire. Și apoi lângă ea apare o fată care gângurește la cățel și spune:

– Vai, ce drăguță e! Cum o cheamă?

– Oh, spune Josie. E băiat. Îl cheamă Fred.

– Fred! Vaaai. Ce nume drăguț. Sophie, uite!

O cheamă pe colega ei, altă fată foarte tânără, care chicotește și se agită pe lângă cățel și spune:

– Câți ani are?

– Un an și jumătate.

– Vai, e bebel!

Josie speră că Fred n-o să mârâie și n-o să-și arate colții la fete – și, din fericire, nu se întâmplă asta.

– Voiați să o probați? întreabă fata pe nume Sophie.

– Ăă, da. Sigur.

– Mă duc să o pun în cabina de probă. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ajutor.

– Uite, spune Alix, venind spre Josie cu un braț de rochii de vară, niște tricotaje și un sacou roșu. Probează-le și pe astea.

Josie i-l dă pe Fred lui Alix și intră în cabina de probă. Încearcă mai întâi rochia neagră din jerseu, cea pe care și-a ales-o singură. Atârnă fără formă pe ea, așa că o dă jos imediat și o pune la loc pe umeras. Apoi probează una dintre rochiile pe care i le-a ales Alix; până la genunchi, din jerseu moale, cu imprimeu floral și decolteu în V, și se uită la etichetă și vede că e doar 49,99 de lire și că și-o permite și apoi simte un fior de încântare fiindcă rochia e superbă și fiindcă o face să pară drăguță și bine proporționată și tânără și fiindcă nu e confecționată din denim rezistent, ci dintr-un material moale și mătăsos, plăcut la atingere, și o scoate și apoi probează alta și alta și alta, și toate o fac să arate ca o femeie pe care n-a mai întâlnit-o până acum și pe care ar vrea s-o cunoască mai bine, și ia toate cele trei rochii, ambele tricotaje și sacoul roșu din bumbac și se duce cu ele la casă și privește cu răsufarea tăiată cum toate cele șase articole sunt scanate de o

vânzătoare, în timp ce cealaltă le împachetează în hârtie moale, iar totalul e 398,87 de lire, ceea ce e mai mult decât a cheltuit Josie vreodată dintr-un singur foc, pe absolut orice în viața ei, dar atmosfera pare festivă, de parcă Alix și vânzătoarele ar aclama-o toate, de parcă achiziția ar fi un fel de realizare, o recompensă, o distincție, un premiu pentru bună purtare.

Încearcă să se agațe de acel sentiment când își ia la revedere de la Alix în fața magazinului, o lasă pe Alix s-o tragă într-una din acele îmbrățișări care îi vin atât de natural, dar pe care Josie încă le găsește atât de stranii, încearcă să se agațe de el în timp ce parcurge cele zece minute de la magazin până la apartament, încearcă să se agațe de el când intră în apartament, vede cum ochii lui Walter se întorc spre ea, întrebători, simte duhoarea din camera lui Erin chiar și de aici, vede chipurile oamenilor din autobuzul oprit în stația de afară, privind amorțiți prin geamurile ei murdare, întrebându-se cine or fi oamenii care locuiesc aici, dar, Josie e convinsă de asta, fără să se apropie vreodată măcar de realitatea situației.

Se duce cu sacoșa direct în dormitor și atârnă rochiile în șifonier, pune tricotatele învelite în hârtie într-un sertar și apoi, din buzunarul interior al poșetei, scoate brățara care stătea pe măsuta lui Alix de lângă ușa de la intrare. O ține în palmă și se uită la ea. E din aur, înțesată de diamante minuscule, ca o băltoacă de sclipici. O duce la buze și o sărută, după care o pune în sertarul cu lenjerie în spate de tot.

Apoi intră pe Pinterest, pe pagina pe care a creat-o cu câteva zile în urmă pentru citate motivaționale despre viața de femeie singură. Se gândește la soțul lui Alix, care dispare ore și zile întregi, lăsând-o pe frumoasa lui soție singură

acasă, speriată și furioasă și nefericită. Josie recunoaște că Alix a dat dovadă de ceva vulnerabilitate când i-a împărtășit acest lucru și se gândește că poate Alix are nevoie de asta azi, are nevoie să știe că există opțiuni. Josie derulează printre meme, alege una și i-o trimite lui Alix pe WhatsApp.

UN BĂRBAT SLAB NU POATE IUBI O FEMEIE PUTERNICĂ.

NU AR ȘTI CE SĂ FACĂ CU EA.

Sub imagine, tastează un șir de inimioare roșii, printre care inserează și câteva emojiuri cu bicepsul flexat. Apasă pe tasta de trimitere.

JOI, 9 IULIE

Alix se uită la imaginea de pe ecranul telefonului, pe care i-a trimis-o Josie ieri. Cuvintele: „Un bărbat slab nu poate iubi o femeie puternică. Nu ar ști ce să facă cu ea“, scrise cu majuscule albe, într-un pătrat negru. Sub el sunt niște emojiuri și, preț de câteva secunde, Alix se uită la ele încercând să-și dea seama ce înseamnă și de ce îi trimite Josie așa ceva. Apoi înțelege că Josie folosește meme și citate ca să-și întărească hotărârea de a-și schimba viața, așa că tastează un emoji cu degetul mare în sus și apasă pe trimitere. După aceea își vede de pregătirile necesare pentru ieșirea cu copiii.

– Nathan, mi-ai văzut brățara? Cea pe care mi-ai cumpărat-o de ziua mea?

Îi aude vocea fără trup de altundeva din casă.

– Nu. Nu era lângă ușa din față?

– Ba da. Așa credeam.

Deschide sertarele și se uită din nou prin ele. O strigă pe Eliza, care nu știe nici ea unde e. Alix oftează și închide sertarele. O să se uite din nou mai târziu. Acum trebuie să-i ducă pe copii la școală.

Când sosește la ușa lui Alix, la nouă și jumătate, Josie poartă una dintre rochiile pe care le-a cumpărat ieri de la magazin. Pare aproape cu totul altă persoană și Alix resimte o clipă de disonanță, înainte ca să zâmbescă și să spună:

– Josie! Bună! Credeam că nu...

– Nu?

– Din câte știu eu, nu... Alix își răsfoiește agenda mentală și nu găsește momentul când au convenit să aibă alt interviu azi. Din câte îmi amintesc, nu. Dar e în regulă. Nu sunt ocupată. Intră. Arăți super, apropo.

– Mulțumesc! Walter aproape a făcut infarct.

– Ce a zis?

– Oh, Walter nu spune prea multe. Nu vorbește mult, de fel. A întrebat cât a costat, *evident*. Țsta e primul lucru pe care îl întreabă toți, nu-i așa?

Alix râde. Nathan nu o întreabă niciodată câți bani a dat pe cumpărături.

– Foarte adevărat! spune.

– Dar da. Cred că i-a plăcut. Dar important e să-mi placă mie, nu?

În tonul ei e o notă fragilă de nesiguranță și Alix recunoaște nevoia de a fi încurajată.

– Absolut, îi spune. Ai perfectă dreptate. Intră.

– Nathan nu e? întreabă Josie, trăgând cu ochiul în camera de zi, când trec pe lângă ea.

– Nu. Cum spuneam, rareori lucrează de acasă.

– Și e totul OK? Știi tu, cu ce îmi spuneai ieri?

Alix pălește. Începe să-și dorească să nu-i fi spus nimic lui Josie.

– Așa cred, răspunde. Adică, n-am prea vorbit despre asta.

– Chiar e aiurea, să știi, cu chestiile de genul ăsta. Meriți mai mult. Asta trebuie să începem amândouă să înțelegem. Avem patruzeci și cinci de ani, Alix. Putem să ne descurcăm mai bine. *Trebuie* să ne descurcăm mai bine.

Cuvintele lui Josie ustură puțin. Alix știe că merită mai mult decât să fie abandonată de soțul ei de două ori pe săptămână, în vreme ce el umblă haihui și cheltuie banii pe shoturi de tequila și camere de hotel, știe că merită să i se răspundă la mesaje, la apeluri, știe că merită o explicație serioasă pentru absența soțului ei timp de douăsprezece ore la rând. Știe asta, dar cumva balanța avantajelor și a dezavantajelor înclină mai greu tot spre avantaje.

– Îl iubești?

Alix se întoarce cu fața la Josie.

– Pe Nathan. Îl iubești? repetă aceasta din urmă.

– Oh, spune ea. Păi, da. Da. Normal că-l iubesc.

– Pentru că, uite, în ultimul timp m-am gândit mult la iubire. La ce e, ce rost are. Și simt că poate n-am idee. Că am ajuns la vârsta de patruzeci și cinci de ani și chiar n-am habar. Și oamenii vorbesc tot timpul despre ea de parcă ar fi ceva real, ceva tangibil, de parcă atunci când vorbim despre iubire, vorbim cu toții despre același lucru. Dar nu-i așa, nu? Nu e ceva real. Nu e nimic. Și uneori mă silesc să-mi imaginez cum ar fi dacă ar muri Walter, să văd dacă asta poate o să mă facă să-mi dau seama dacă îl iubesc sau nu, și chiar cred că, dacă ar muri,

totul ar fi mai bine. Și sigur că dacă așa simt, atunci nu-l iubesc, de fapt? Sau îl iubesc?

Alix nu spune nimic.

– Și apoi trebuie să mă întreb ce rost a avut totul, la urma urmei. Toată *micimea* tuturor lucrurilor. Toată *liniștea*. Și tu încă nu știi, Alix. Tu încă ești în toiul acțiunii, copiii tăi încă au nevoie de tine. Dar după ce o să plece, atunci ce? O să-ți mai dorești asta? Tot ce ai construit? O să ți-l mai dorești pe Nathan?

– Păi... Alix duce mâna la gât și își strânge în palmă pandantivul în formă de albină. Chiar nu știu, spune ea. Înainte, credeam că n-aș putea să trăiesc fără el. Dar recent, cu toate chefuielile, am început uneori să mă întreb dacă viața n-ar fi mai ușoară pe cont propriu.

– Dar când te gândești cum ar fi să moară Nathan, cum te face să te simți? Serios? Pe dinăuntru? Te face să te simți tristă? Sau te face să te simți... *liberă*?

Alix privește în sine, caută un răspuns adevărat pe care să i-l ofere lui Josie. Și-l imaginează pe Nathan mort, pe copii fără tată, își vede viitorul singură și spune:

– Nu. Nu mă face să mă simt liberă. Mă face să mă simt tristă.

Se lasă o tăcere aspră, iar Alix se simte judecată. Josie o privește imperturbabilă.

– Oh, spune și temperatura se răcește cu un grad. În fine, adaugă pe un ton glacial, dacă ești ocupată, te las să-ți vezi de treabă.

– Nu! zice Alix și simte într-un fel ciudat că trebuie să recâștige aprobarea lui Josie. E în regulă. N-am nimic de făcut chiar acum. Putem să mai ținem un interviu, dacă vrei?

Purtarea lui Josie se îmblânzește și ea surâde.

– Sigur. OK.

Alix o conduce în studio.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire dramatică, în care o fată stă la o masă de bucătărie.

La dreapta ei stă un bărbat mai în vârstă.

Lângă chiuveta din bucătărie este o femeie matură, mama fetei.

Pe ecran scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 9
iulie 2019**

Vocea lui Josie începe să povestească.

„I-am spus mamei mele în ziua când am împlinit optsprezece ani. I-am spus că ne-am logodit. I-am spus că urmează să ne căsătorim. I-am spus că mă mut de acasă. Walter era acolo. A zis că în nici un caz n-o să mă lase să fac așa ceva fără sprijinul lui. Și nu aveam efectiv nici cea mai vagă idee cum o să reacționeze mama. Habar n-aveam dacă o să râdă sau o să plângă sau o să țipe sau o să sune la poliție. Dar ea n-a făcut decât să ofteze. Mi-a spus: «Acum ești adultă, nu pot să aleg eu în locul tău. Dar, Josie, mie nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc». Și apoi mi-a apucat fața, așa, în palmă, atât de tare că aproape m-a durut, și s-a uitat fix în ochii mei și a zis: «Ține minte că ai de ales». Apoi mi-a dat drumul și a ieșit din cameră, trântind ușa după ea. Eu și Walter ne-am uitat unul la altul, apoi el m-a scos la cină la un restaurant italianesc de pe West End Lane. După aceea ne-am dus la el și nu m-am mai întors niciodată acasă. Viața mea începuse. Sau cel puțin asta mi-am spus. Asta am crezut. Abia acum înțeleg cât am greșit. Că doar mă treceam din mâinile unei persoane care mă controla într-ale alteia.“

Ecranul se schimbă și apare un cuplu tânăr, care stă pe o canapea într-un apartament gol, amenajat cu mobilă vintage și spoturi.

Bărbatul ține în poală un câine mic. Îl ridică pe picioarele din spate, ținându-l de labele din față, și-l întoarce spre

cameră.

„Salută și tu, Fred“, zice el, fluturând lăbuța din față a cățelului.

Cățelul se smulge din brațele lui și sare în poala femeii.

Amândoi râd.

În josul ecranului scrie:

**Tim și Angel Hiddingfold-Clarke, actualii
proprietari ai cățelului lui Josie, Fred**

O interviuitoare îi întreabă, în afara ecranului: „Ne spuneți cum ați ajuns să-l aveți pe Fred?“

Tim și Angel schimbă o privire și apoi Tim vorbește.

„O femeie ne-a abordat acum doi ani. Eram în luna de miere în Lake District, în vara lui 2019, și luam prânzul pe o bancă. Și ea a apărut, pur și simplu, în fața noastră. Părea cam speriată. Bântuită, cumva. Și era foarte cald, dar ea purta gluga pe cap, ochelari de soare negri, o jachetă închisă până sub bărbie. A spus: «Vă rog, vă rog să mă ajutați. Nu pot să mai am grijă de cățelul meu. Vă rog, îl duceți la un adăpost? Vă rog. Vă rog să mă ajutați». Și apoi ni l-a dat pur și simplu, într-o... într-un fel de geantă de transport pentru câini, și ne-a mai dat și o sacoșă cu mâncare. A zis: «După ce ajunge să te cunoască, e un scump. Cel mai drăguț, cel mai drăguț băiat». Și apoi l-a pupat și a plecat și a fost, efectiv, cel mai ciudat, dar cel mai ciudat lucru care s-a întâmplat vreodată. Și firește că la momentul respectiv habar n-aveam cine e. Absolut deloc. Abia câteva zile mai târziu am văzut că era ea. Că era Josie Fair.“

„Dar ați păstrat câinele?“

„Doamne, da. Sigur că da. Uitați-vă la el. Uitați-vă!“

* * *

Ora 11

Josie stă în fața cafenelei unde a crezut odată că a văzut-o pe Roxy. Bea un cappuccino, cu cățelul în poală. Mâinile îi tremură ușor, iar mintea îi pulsează și zvâcnește, străbătută de

gânduri contradictorii. Se gândește la soțul lui Alix, cu fața lui de prost și ochii de culoarea nămolului, cum o lasă pe Alix și pe copiii lui, ca să iasă și să bea până nu mai știe de el. Se gândește: măcar Walter n-a făcut niciodată așa ceva. Se gândește: Walter a fost mereu acolo pentru mine și copii. Dar apoi se gândește: Walter e mereu, mereu acolo. Walter nu e niciodată altundeva. I-ar plăcea dacă Walter ar putea să fie altundeva. I-ar plăcea dacă *ea* ar putea să fie altundeva. Pentru totdeauna. Dar apoi se gândește: ce alternativă am? Și se gândește: Alix. Se gândește că Alix e răspunsul pentru toate, într-un fel, dar pe de altă parte, Alix îl „iubește“ pe soțul ei cu față de prost și care o înșală, ceea ce o face pe Josie să creadă că poate Alix e la fel de fraieră ca ea. Și Josie *are nevoie* ca Alix să fie mai isteată ca ea. Josie a avut mereu nevoie ca oamenii să fie mai isteți ca ea. Și nu știe ce părere mai are acum despre Alix. Nu știe nici ce părere mai are despre Walter. Pe când cercetează strada, căutând-o din priviri pe fiica pe care n-a mai văzut-o de cinci ani, gândurile ei se întorc în spirală la ziua când a dispărut Roxy și la motivul pentru care a plecat și simte cum o învăluie un întuneric care îi produce greață și începe să o sufocă, iar răsufierea îi devine chinuită și panicată și răstoarnă cana cu cafea, atunci când mâna i se duce la buzunarul jachetei și scoate de acolo lingurița ce stătuse pe marginea farfuriuței sale, în studioul lui Alix.

O mângâie cu delicatețe și își recapătă suflul. Privește în jur să vadă dacă se uită cineva înspre ea, și când e sigură că nu se uită nimeni, duce lingurița la buze și o sărută.

Ajunge acasă o oră mai târziu. Walter se întoarce și îi zâmbește de la masa din geam.

– Nici nu te mai văd, spune el.

– Nu te prosti. Sigur că mă vezi.

– Ce se petrece între tine și mama asta de la școală?

– Nimic. Doar ne cunoaștem mai bine.

– Unde mergeți?

– Ici și colo. În cafenele. La ea acasă. În parc.

– Cum o cheamă?

– Alix.

– Alix? Nu așa o chema pe femeia aia din pub, de ziua ta?

– Ba da.

– Ea e?

– Da.

Vede cum fața lui Walter se schimonosește de nedumerire.

– De ce n-ai spus?

– Nu știu. Mă gândeam că o să ți se pară ciudat.

Sprânceana dreaptă a lui Walter se înalță ușor și el se întoarce la laptop, cu un oftat.

– De parcă aș crede vreodată că ești ciudată, spune el sec.

Gândurile lui Josie sunt încâlcite după ce a stat de vorbă cu Alix. În loc să-l ignore pe Walter, cum ar face în mod normal, simte cum întunericul acela care îi produce greață se lasă din nou asupra ei. Își încrucișează brațele la piept și spune:

– Ce ar trebui să însemne asta?

– Oh, nimic, iubire. Nimic. Evident.

– Nu! Walter! Serios. Ce ar trebui să însemne asta? Spune-o și gata.

Walter își scoate încet ochelarii de vedere și își șterge sudoarea de pe puntea nasului. Apoi se întoarce spre ea și zice:

– Josie. Las-o baltă.

– N-am de gând s-o las baltă, Walter. Dacă ai ceva de spus, spune.

– Nu. N-am chef să fac asta, Josie. Nu discut despre asta.

Deodată, ea se trezește că traversează camera cu pași mari, propulsată de adrenalină pură. Se oprește la treizeci de centimetri de Walter și inspiră cu putere și apoi îl pocnește, răsunător și îngrozitor de tare, peste față.

– TE URĂSC, SĂ-MI BAG PICIOARELE, țipă ea. TE URĂSC!

Se oprește și se retrage ușor, în urma propriei violențe.

Walter clipește la ea și își atinge fața cu vârfurile degetelor. Apoi își pune încet ochelarii la loc pe nas și se întoarce la computerul său.

Ora 14.30

– Alix? Așa-i?

Alix se întoarce să localizeze sursa salutului.

Durează o secundă până o recunoaște pe mama lui Josie, Pat O'Neill, apoi spune:

– Oh, Pat. Bună!

Alix se află pe Kilburn High Road, în drum spre bancă, să încaseze cecul pe care i-l trimite strămătușa sa în fiecare an, de ziua ei. E un cec de douăzeci și cinci de lire și amână deja treaba asta de prea mult timp, riscând să o jignească pe femeie, care sigur își urmărește contul bancar ca să vadă că banii sunt încasați, iar dacă nu sunt, îi va trimite un mesaj prin mama ei, ca să verifice că nu s-a pierdut la poștă.

Pat poartă o cămașă din in, de culoarea merelor verzi, și jeanși skinny, și e încălțată cu sandale cu barete subțiri. Pare strălucitoare și

plină de viață; aura ei e de femeie ocupată și importantă.

– Ce mai faceți?

– Grozav, răspunde Pat. Am de rezolvat niște acte pentru o doamnă din complex. Sally. Are aproape nouăzeci de ani. Încă mai crede că poate să le facă pe toate, draga de ea. Cum îți merge?

– Ah, bine. Mă duceam la bancă.

– Ai mai văzut-o pe Josie în ultimul timp?

– Da! De fapt, am văzut-o chiar mai devreme.

– Deci, treaba asta cu podcastul. Vă mai țineți de ea?

– Da. Da, ne ținem. Alix se oprește, simte nevoia să sape doar puțin. Ce părere aveți despre asta?

– Cred că e ciudat, ca să fiu sinceră. Dacă n-ai părea așa de normală, m-aș întreba ce motive ai. Dar la cum stau lucrurile, îmi dau seama că ești serioasă. Te-am căutat pe Google și am văzut ce te recomandă. Ești serioasă. Dar chestia asta cu oamenii născuți în aceeași zi, tot nu prea înțeleg cum vine.

Alix înclină capul într-o parte și privește puțin în sus.

– Da. Acum nu prea mai e atât de mult despre asta. Evoluează în altceva, ceva ce ține mai degrabă de cum e să fii femeie la o anumită vârstă, pragul menopauzei, nici tânără, dar nici bătrână, când ne punem la îndoială alegerile, ne punem întrebări despre calea pe care am ales-o, despre viitor. Ne uităm la asemănările dintre noi, dar și... Se oprește, alegându-și cu grijă următoarele cuvinte. Mă rog, Josie... e și foarte diferită de mine.

– Asta cu siguranță, zice Pat, strângând din buze la sfârșitul propoziției. Sunteți la fel de diferite ca ziua și noaptea. Tu ești genul de femeie cum am presupus mereu că va fi o fică a

mea. Știi la ce mă refer, tărie de caracter și talent și energie.

Alix ignoră jignirea la adresa lui Josie și spune:

– Ce părere aveți despre Walter?

– Ți-a spus, nu-i așa? Cum s-au cunoscut?

Alix dă din cap că da.

Pat o privește critic.

– Păi, și atunci, ce părere crezi că pot să am despre Walter? Un bărbat de patruzeci și cinci de ani care se combină cu o fată de optsprezece. Scârbos. Și Dumnezeu știe de cât timp dura toată povestea înainte să vină ei să-mi spună. L-ai cunoscut?

– Nu. Doar l-am văzut de departe. E... E autoritar?

Pat se gândește o clipă la întrebare și apoi spune:

– Amândoi sunt la fel de răi, dacă mă întrebi pe mine. Sunt ceea ce s-ar numi o combinație toxică. Și fetele alea, bietele de ele...

– Da. Povestiți-mi despre fete. Josie nu vorbește prea mult despre ele. Doar că una încă locuiește acasă și cealaltă a plecat când avea șaisprezece ani. Nu pot să nu simt că mai e ceva ce nu-mi spune.

Alix își dă imediat seama că a întrecut o limită. Pe chipul lui Pat se vede că se închide în sine și femeia face un pas înapoi.

– Probabil e mai bine să vorbești cu Josie despre lucrurile astea, spune ea. Nu e treaba mea să povestesc. Dar să știi că îți urez multă baftă. O să ai nevoie.

Apoi își ridică geanta pe umăr, încropește un zâmbet firav, se întoarce și pleacă.

Alix îi scrie un mesaj lui Josie când ajunge acasă:

Cred că e foarte important să-l cunosc pe Walter și să aflu și perspectiva lui despre toată povestea. Ar fi dispus să vină la studio? Sau aș putea să vin eu la voi acasă și să stau de vorbă cu el acolo? Spune-mi ce părere ai.

Câteva secunde mai târziu, apare un răspuns. Nu sunt sigură că Walter ar vrea să facă asta. E foarte retras.

Alix se uită la mesaj o clipă. Apoi tastează un răspuns.

Walter știe despre proiectul nostru?

Oarecum. Știe că vorbesc cu tine.

OK. Bun, chiar cred că trebuie să vorbesc cu el. Ar putea să fie neoficial, dacă preferă așa. Cum crezi că am putea să-l convingem?

O întârziere scurtă, apoi Alix vede că Josie scrie un răspuns. Se uită lung la ecran și așteaptă să apară mesajul.

Dacă ar fi ca un eveniment de socializare, probabil c-ar veni. Dacă ar fi și soțul tău acolo. Poate la cină?

MIERCURI, 10 IULIE

– Mă gândeam să-i invit pe Josie și pe soțul ei la cină în weekendul ăsta. Pentru proiectul meu.

Alix își adună curajul să facă acest anunț de mai bine de o oră, de când ea și Nathan s-au trezit în dimineața asta. A stat trează jumătate de noapte, oscilând între convingerea profundă că e o idee foarte bună și doar o altă modalitate de a-și face treaba și convingerea profundă că e cea mai proastă idee pe care a avut-o vreodată. Până acum zece secunde, era încă nesigură în privința deciziei ei. Dar acum a scos cuvintele pe gură și își mușcă buza, în timp ce așteaptă răspunsul lui.

– Doamne ferește.

– Știu, zice ea. Știu. O să fie ciudat ca dracu'. Dar chiar cred că asta o să facă proiectul să înainteze.

– Dar trebuie să fiu și *eu* acolo?

– Da. Da, așa cred. Se pare că el e genul care se simte mai bine în preajma bărbaților. Și nu cred că ar vrea să stea la masă doar cu două femei. Și aș putea să-i iau un interviu, dar am senzația că aș scoate mai mult de la el într-un cadru social. Cu alcool. Înțelegi.

Îi aruncă lui Nathan o privire rugătoare și chipul lui se înmoaie.

– Sigur, spune. Orice pentru tine, iubire.

O spune cu sarcasm, dar și cu o notă de sinceritate, Alix știe asta, o conștientizare a faptului că e extrem de îndatorat în momentul de față.

Alix răsufie ușurată.

– Mulțumesc, îi zice, apoi ia telefonul și-i trimite lui Josie un mesaj cu invitația.

Ora 20.30

Josie se uită la telefon și, văzând numele lui Alix, îl înșfacă de pe blatul din bucătărie.

Ce-ai zice să vii cu Walter la mine la cină vineri seară? Dă-mi de veste! Și ne vedem mâine la încă o sesiune?

Josie împietrește. Privirea ei se mută în celălalt capăt al camerei, la Walter, care stă pe canapea, se uită la *BBC Breakfast* și mănâncă pâine prăjită în halatul de casă. Își întoarce privirea la mesaj și apoi îl lasă să se așeze o vreme, în timp ce așteaptă să fie gata pâinea prăjită. Din când în când, îi mai aruncă o privire lui Walter, cu ciuful lui de păr alb și sârmos de pe ceafă, care îi crește orizontal, cu lobii pufoși ai urechilor și barba nerasă și țepoasă.

– Walter, spune ea. Trebuie să mergi la frizer.
– Știu, răspunde. Aveam de gând să merg sâmbătă.

– Am fost invitați la cină vineri. Acasă la Alix. Trebuie să te duci până vineri.

Se întoarce brusc și mijeste ochii la ea.

– Poftim?

– La cină. La Alix. Mergem. OK?

– Femeia născută în aceeași zi cu tine? Femeia cu care te-ai tot întâlnit în ultimul timp?

– Da.

– De ce naiba vrea să ne cheme la cină?

– Ți-am spus. Suntem prietene. Asta fac prietenii.

– Unde locuiește?

– Pe una din străzile alea dintre parc și Salusbury Road.

Sprânceana lui dreaptă se ridică brusc.

– Să fiu al naibii.

– Serios, Walter. E important. Ți trebuie și ceva nou de îmbrăcat. Nu pot să te iau cu hainele pe care le ai. Când ți-ai cumpărat ultima dată ceva nou? Eh?

Atmosfera din apartament trece într-un tărâm nou cu fiecare cuvânt pe care-l rostește Josie. Ca și când, cu fiecare cuvânt, ar străpunge cu pumnul o serie de ziduri invizibile, apropiindu-se tot mai mult de ceva ce se aseamănă cu adevărul tuturor lucrurilor.

Walter ridică mâinile a capitulare.

– Doamne ferește, Jojo. Liniștește-te. Mă ocup, bine?

– De păr? De haine?

– Da. De păr. De haine. Doamne.

Stinge televizorul și își aduce farfuria în bucătărie. Lasă în urmă un miros, probabil pentru că halatul lui trebuie spălat. Are și un iz de barbă stătută și respirație urât mirositoare.

Mirosul decăderii. Al înfrângerii. Îi rămâne în gât și o face să se înfurie.

– Nu știu ce te-a apucat în ultima vreme, Jojo, spune el, în timp ce se duce la baie pentru dușul de dimineață. Chiar nu știu.

În după-amiaza aceea, la serviciu, Josie împinge tivul unei rochii prin mașina de surfilat, iar mâinile ei se mișcă mecanic, în timp ce creierul ei se pune în mișcare, șerpuind haotic prin noul univers de gânduri pe care le nutrește zilele astea. Planifică obsesiv o ținută pentru vineri și în același timp și-l imaginează neliniștită pe Walter într-o serie de haine care nu i se potrivesc și pe care le tot rotește în minte. În capul ei se desfășoară un film granulat, cu toți patru stând la masa din bucătăria lui Alix, cu scaunele desperecheate, cu copiii roșcovani alergând care încotro în pijamale colorate, vinul turnat în pahare uriașe de soțul enervant, muzică la modă în difuzor, pisica-norișor încovrigându-se în jurul gleznelor lor, lumina pălind pe cer, în timp ce conversația curge. Și apoi gândurile ei în spirală o readuc la Walter și la dinții lui de bătrân, la glasul lui monoton, iritant, la aerul lui înfrânt, și are din nou paisprezece ani, șaisprezece, optsprezece, e o mamă tânără care cheltuie frugal banii soțului său la Sainsbury's, o femeie între două vârste într-un apartament liniștit, și în fiecare încarnare este aceeași persoană: o fată încremenită în timp. Și acum, exact așa cum sperase că se va întâmpla când s-a gândit prima dată s-o roage pe Alix s-o facă subiectul unui podcast, altcineva îi străpunge carapacea. O cu totul altă persoană. Și acea persoană e mai mare decât ea, mai zgomotoasă decât ea, mai aspră

decât ea, mai în vârstă decât ea. Acea persoană e gata, în sfârșit, să-și rostească adevărul.

Taie capetele de ață din mașina de surfilat și întoarce rochia, gata să facă tivul și pe cealaltă parte. Un metrou huruie pe șine, dincolo de fereastră înaltă, și Josie își vede chipul ca o reflexie neclară în geam. Arată ca o pictură pe jumătate terminată, observă ea, așteptând ca artistul să se întoarcă și să adauge detaliile.

Chiar atunci, telefonul îi bâzâie. E un mesaj de la Alix. Simte valul de adrenalină obișnuit când vede numele lui Alix pe telefonul ei, senzația că i se întâmplă ceva bun.

Poți să aduci mâine o fotografie cu fetele? Mi-ar plăcea să văd cum arată. Pe mâine!

Pe Josie o străbate un fior. *Fetele*. Cum poate să vorbească cu Alix despre fete? se întreabă. Dar apoi se uită din nou la versiunea neclară din fereastră înaltă și deodată vede că portretul neterminat este cel al unei femei cu un aer regal, nu al unei fete stângace, și știe că în sfârșit, după toți anii aceștia, e momentul să-și privească viața în lumină.

JOI, 11 IULIE

– Uite. Josie împinge un evantai de fotografii peste masă, către Alix. Fetele mele.

Alix ridică privirea spre Josie și zâmbește.

– Oh, minunat. Mulțumesc.

Prima fotografie arată două copile bucălate, în pulovere tricotate, groase, și jeanși, care se țin de mână și stau în groapa mare de nisip din Queen's Park, sau cel puțin așa pare. Fetița mai mare are părul de aceeași culoare ca al lui Josie,

dar într-o nuanță mai vie. Cea mică are părul de un blond-nisipiu, cu genul de bucle inelate la vârfuri care n-o să mai crească niciodată la fel după prima tunsoare.

– Care e care? întreabă Alix.

– Asta – Josie arată spre cea cu bucle – e Roxy. Cealaltă – o indică pe cea cu părul castaniu – e Erin.

– Sunt adorabile, zice Alix. Absolut adorabile.

Josie încuviințează din cap, zâmbește și se uită cum Alix trece la următoarea fotografie. Sunt cele două fete, una lângă alta, în fața școlii la care merg și copiii lui Alix, purtând aceleași tricouri polo azurii și aceiași pantaloni bleumarin pe care îi purtau și ei când au plecat de acasă în dimineața asta.

– Prima zi de școală a lui Roxy, spune Josie, cu o notă de nostalgie îndurerată în glas. Am plâns vreo patru ore în ziua aia.

Alix îi aruncă o privire lui Josie.

– Doamne. Serios?

Se gândește la prima zi de școală a lui Leon, când s-a întors pentru prima dată în șapte ani într-o casă goală, și la euforia simțită știind că, pentru o vreme, putea să-și vadă de viața ei. Nu a înțeles niciodată mamele care plângeau la poarta locului de joacă.

– M-am simțit îndurerată. Nu știam ce să fac. Dintr-odată, atâta timp. Dintr-odată, atâta tăcere...

Alix se gândește la conversația ei cu Mandy, din secretariatul școlii, și întreabă:

– Și fetelor cum le-a mers în școala primară? Le-a plăcut?

Observă că Josie se încordează ușor, iar umerii i se ridică spre urechi.

– Oh, știi cum e, zice ea. Nu chiar. Vezi tu, Erin, cea mare, a avut mereu niște probleme. Nu

sunt sigură cum le-ai descrie, de fapt. Profesorii o numeau întârziere globală în dezvoltare? Dar eu n-am fost de acord cu asta. Era doar un pic leneșă, cred. Un pic pasivă? Era greu să scoți o reacție de la ea. Greu să-ți dai seama ce gândește. Și apoi Roxy era opusul ei. Tulburare de opoziție-sfidare, spuneau profesorii. Cu asta cred că am fost de acord. Lui Roxy nu puteai să-i spui niciodată nimic. Nu asculta niciodată, dar niciodată. Era mereu nervoasă. Mă lovea. O lovea pe sora ei. Era, pur și simplu, cel mai nervos copil. Josie se cutremură amintindu-și. Așa că între ele, cu problemele lor, nu, n-a fost cea mai fericită perioadă. Și nici la liceu n-a fost mai bine, firește.

Alix nu răspunde, trece doar la ultima dintre cele trei fotografii.

– Asta e ultima pe care o am cu amândouă, zice Josie, atingând delicat marginea fotografiei. Chiar dinainte ca Roxy să plece de acasă.

Alix își ține răsufierea în timp ce procesează imaginea. Nu se aștepta deloc la așa ceva. Nu poate să asocieze fetele din această fotografie cu copilele din restul imaginilor. Nu-i vine să creadă că sunt aceleași persoane.

Fetița care avea odată bucle inelate, de culoarea nisipului, e acum o fată îndesată, care își poartă părul tras pe spate de pe fruntea lată și uleioasă, cu cercei în amândouă nările și în sept. Erin, care era odată un copil luminos și dulce, cu un aer de vulnerabilitate timidă, are o expresie împietrită și e numai piele și os, cu cearcăne sub ochi și părul atârându-i, lipsit de viață, de o parte și de alta a feței.

– Arată altfel, nu-i așa? zice Josie cu o voce spartă.

– Da. Da. Așa e.

Se lasă o tăcere acră, după care Josie strânge cele trei fotografii și le strecoară în poșeta de umăr.

– Te rog să nu mă judeci.

Alix se uită deodată la Josie.

– Poftim?

Josie deschide gura, cuvintele așteaptă pe vârful limbii, dar nu sunt rostite. Apoi zâmbește strâns și zice:

– Nimic! Nimic.

Își așază geanta pe podea, trage căștile spre ea și spune:

– Începem?

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran se vede un scaun roz din lemn, cu o inimă decupată în spătar.

Scaunul a fost modificat și i s-au adăugat chingi și curele.

Se află într-o cameră goală, luminată de razele soarelui ce pătrund prin ferestrele murdare.

Sub cadru scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 11
iulie 2019**

Vocea lui Josie începe să povestească.

„Walter nu se descurca deloc cu ele. Era plecat des. Fusesse concediat de compania pentru care lucra în Londra și făcuse rost de o slujbă mult mai bună la o companie de electricitate, dar care lucra în principal în Scoția și în nord-est. Așa că era plecat zile la rând și se întorcea doar la sfârșit de săptămână. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Atâția ani existasem doar ca parte dintr-un cuplu și ca mamă. Nu fusesem niciodată singură. Știi, înainte să se nască fetele, nici măcar nu aveam cheia de la apartament. Trebuia să-l aștept să vină acasă de la muncă. Să aștept în casă, toată ziua... așa că mi-au plăcut anii aceia când Walter lucra

departe de casă în timpul săptămânii, când eram doar eu și fetele. Eram fericite. Eram libere. Le lăsam pe fete să fie așa cum vor, le dădeam libertatea să respire. Dar apoi Walter se întorcea la sfârșitul săptămânii și, mă rog, totul se schimba. Și nu într-un sens bun.“

*Cadrul cu scaunul roz, cu curele din piele, se estompează.
Ecranul se întunecă.*

* * *

Ora 11

Walter a fost la frizer și, spre marea dezamăgire a lui Josie, arată aproape la fel. Ea își ascunde deziluzia și-i mulțumește pentru efort. El mormăie ceva drept răspuns, iar ea știe că îl împinge foarte aproape de limita toleranței față de ea.

Căsnicia lor seamănă uneori cu un vapor uriaș care a ieșit din port îndreptându-se într-o direcție, după care s-a întors încet, lugubru, la o sută optzeci de grade, a luat-o în direcția greșită și apoi s-a oprit. Pare că Josie a preluat controlul asupra punții, dar s-a dovedit a fi la fel de nepricepută în manevrarea vasului cum a fost și Walter, iar de atunci, se învârt iar și iar în cerc, privind dezolați în depărtare și așteptând să fie salvați.

Până la Alix.

Josie scoate trei borcănașe cu mâncare pentru bebeluși din dulap și le încălzește pentru Erin. Le așază pe o tavă, cu o lingură și un plic de piure de mango și măr. Lasă tava în fața camerei lui Erin. Își sărută vârfurile degetelor, atinge ușa cu ele și apoi se duce în dormitor să se pregătească de lucru.

Când Josie se întoarce de la serviciu, Walter fusese deja la cumpărături de haine. Nu-i face

parada modei. Doar arată din cap spre pungile de la Primark și zice:

– Haide. Uită-te.

S-a descurcat destul de bine. O cămașă drăguță cu mâneci lungi, bleumarin, și o pereche de pantaloni bej-închis. Și-a cumpărat chiar și niște șosete noi.

– Bun, îi spune ea, încuviințând din cap. Foarte frumos.

El mormăie. Josie simte cum se închide în el.

Începe să pregătească o plăcintă ciobănească. E preferata lui Walter, din micul ei repertoriu de feluri de mâncare, și cu toate că, în ultima vreme, încearcă să experimenteze mai mult în plan culinar (ieri a făcut un preparat cu cușcuș, halloumi și năut), astăzi Walter merită ceva ce îi place. Apoi scoate cățelul la plimbare pe lângă casă. Crede că o vede pe Roxy de trei ori în cele zece minute cât stă afară, iar în secunda în care ajunge înapoi, își deschide laptopul și o caută în locurile unde o caută mereu pe internet. Dar, ca întotdeauna, Roxy nu e acolo.

În mod normal, Josie nu vorbește cu Walter despre Roxy; nu vorbesc deloc despre fete, iar asta a ușurat oarecum situația. Dar mai târziu, când stau unul lângă altul pe canapea și mănâncă plăcinta ciobănească, Josie se întoarce spre Walter și întreabă:

– Ți se pare vreodată că o vezi? Pe Roxy?

El îi aruncă o privire. Josie știe că avea de gând să nu vorbească în seara asta cu ea; încă îl ustură cât de groaznic s-a purtat cu el în ultimele zile. Dar nu e genul de întrebare pe care poți s-o ignori doar pentru că ai nervi, și vede cum lasă garda jos și apoi ridică alta în loc.

– Cum adică?

– Adică, atunci când ieși afară. Vezi vreodată pe cineva pe stradă și crezi că e ea, măcar pentru

o clipă? Și apoi îți dai seama că nu e?

El tace pentru un moment, după care încuviințează din cap.

– Da. Uneori.

– Te întrebi vreodată dacă a murit?

– Sigur că da. Tot timpul.

Rămân amândoi tăcuți o clipă și își mănâncă mâncarea, însă atmosfera e încărcată de lucruri pe care vor amândoi să le spună, iar Josie vorbește prima.

– Știi, probabil c-o să-i povestesc lui Alix despre fete.

El întoarce brusc capul spre ea.

– Cum adică, să-i spui?

– O să-i spun. Ce s-a întâmplat. Ce am făcut.

El mijeste ochii la ea.

– Ai înnebunit?

Josie tresare ușor. Detestă când Walter spune astfel de lucruri.

– A sosit timpul. Asta e tot. Ea o să fie în stare să ne ajute.

– Să ne ajute? Josie, ce naiba? O să sune la poliție, asta o să facă.

– Bine.

– Doamne ferește. Doamne sfinte, Josie. Chiar ai înnebunit, așa-i? Ai luat-o razna de-a binelea. Am mai discutat toată povestea asta. Credeam că am convenit...

– Nu. Nu, nu am convenit. Nu am convenit nimic. Trebuie să...

– Nu trebuie să *nimic*, Josie. Chiar nu trebuie. Să fiu al naibii...

Se plesnește cu palma peste frunte și împinge tava cu mâncare din poală, ca să se ridice.

Începe să se îndepărteze de Josie, dar ea îl trage înapoi de braț și apoi tresare când vede că mâna lui vine spre ea. El o lasă repede pe lângă corp și merge mai departe spre bovindou.

– Se întâmplă, Walter. Indiferent că îți convine sau nu. O să-i spun totul lui Alix. Nu pot să mai trăiesc așa. Mergem mai departe.

– Nu pot să stau de vorbă cu tine. Ești nebună. Ești absolut nebună. M-am însurat cu o țicnită, să fiu al naibii.

– Iar eu m-am măritat cu un *nenorocit de pedofil*!

Aerul din cameră îngheață. Preț de o secundă, nici Josie și nici Walter nu respiră și nu se mișcă.

În cele din urmă, Walter vorbește.

– Poftim?

Vrea s-o mai spună o dată. Și apoi iar și iar. Vrea să-l izbească cu pumnii în piept și să-i scuipe cuvântul în față, până când o să se înece cu el. Dar nu poate. S-a dus.

Strânge farfuriile cu mâncare neterminată, toarnă o parte în blender pentru Erin, aruncă restul la coș.

Pasează plăcinta pentru Erin și i-o toarnă într-un castron. Îl pune pe o tavă, alături de un iaurt Müllerlight, cu aromă de căpșune. Lasă tava în fața camerei lui Erin, astupându-și nasul și gura cu mâna liberă, ca să ascundă mirosul. E gata să atingă ușa și apoi să-și sărute degetele, dar se oprește.

Începe să simtă că Erin face parte din problemă. Începe să simtă că Erin nu mai e de partea ei.

VINERI, 12 IULIE

Nathan îi scrie lui Alix la 18.30:

Beau un pahar cu Gio. Ar trebui să vin până la 19.30. Vrei să iau ceva?

Alix oftează greu, cu degetul planând peste tastatură, gândindu-se și renunțând la mai multe răspunsuri obraznice, după care tastează pur și simplu OK, închide ecranul și pune telefonul jos. Se întoarce la ceapa pe care o felia pentru mâncarea pe care o gătește pentru Josie și Walter, o întoarce ca s-o taie cubulețe, apoi o varsă în vasul pus pe foc, unde sfârâie într-o băltoacă de unt topit.

Eliza doarme la o prietenă. Leon se uită la televizor în camera de zi. Alix se gândește la sticla de vin deschisă din frigider, se gândește să-și toarne un pahar mare chiar acum și să-l dea peste cap. Dar trebuie să se abțină. Trebuie să-și păstreze cumpătul. Feliază un piept de pui și-l pune peste ceapa prăjită.

La șapte și jumătate, Nathan tot nu a ajuns acasă. Se uită disperată la telefon, deși știe că nu va găsi nimic acolo. Trimite o rugăciune în univers ca Josie și Walter să întârzie, dar la șapte și treizeci și două de minute sună soneria și ea se șterge pe mâini, își aranjează părul și se duce să deschidă.

– Bună!

Josie stă în capul scărilor, îmbrăcată cu una din rochiile pe care le-au ales împreună la magazin, cu părul prins în spic într-o parte a capului și ținând în mână un buchet de trandafiri roz și o sticlă de șampanie scumpă. Îi zâmbește lui Alix, luminos și ușor tulburător; Josie nu zâmbește așa de obicei. Apoi se apleacă spre ea și o sărută ferm pe ambii obraji.

– Bună! Arăți grozav!

Apoi Josie se întoarce și-l trage ușor pe Walter de cot.

– Alix, Walter. Walter, Alix.

Walter îi zâmbește timid lui Alix și-i întinde mâna. S-a tuns brutal de ultima dată când l-a văzut Alix și poartă haine noi-nouțe cu dungi vizibile pe picioare și mâneci. Alix simte un strop de tandrețe față de el, dar apoi își amintește că nu e bătrânul nevinovat care pare.

– Intrați! Intrați! Mă tem că Nathan nu s-a întors încă de la serviciu. Dar ar trebui să sosească din clipă în clipă.

Ia trandafirii roz din mâna lui Josie și îi mulțumește călduros. Apoi pune șampania de la temperatura camerei la frigider și le oferă de băut, îi așază pe taburetele înalte la insula din bucătărie, le împinge în față boluri cu chipsuri și alune și verifică sosul de paste.

– Aveți o casă foarte plăcută, spune Walter, cu degetele înfășurate în jurul sticlei de Peroni pe care tocmai i-a dat-o Alix.

– Mulțumesc!

– De cât timp locuiți aici?

Walter are o voce monotonă, care îl face să pară sarcastic.

– Oh, răspunde. De vreo zece ani. Înainte am stat într-un apartament din Kensal Rise.

– De acolo ești? Din Kensal Rise?

– Nu. Am crescut în Paddington, de fapt. Nathan și cu mine ne-am mutat aici după ce ne-am căsătorit. Și apropo de Nathan – își găsește telefonul și atinge ecranul –, stați să văd dacă nu mi-a scris ceva.

Nici o veste de la Nathan și e aproape opt fără un sfert. Îl sună și intră direct căsuța vocală. Zâmbește încordat și spune:

– A intrat mesageria. Probabil e în metrou.

– A ieșit la un pahar după muncă? întrebă Walter.

– Da. Așa cred.

– Cu ce se ocupă soțul tău?

– Închiriază spații comerciale de lux unor companii mari.

Walter dă din cap gânditor, de parcă ar cântări în gând legitimitatea acestei afirmații, apoi ia o mână de alune dintr-un castron și le varsă din palmă direct în gură.

– Ce mai faci, Josie? întreabă Alix, cu o voce care sună prea ascutit în urechile ei.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Îmi place cum ți-ai aranjat părul. Alix arată spre spicul foarte profesionist împletit. Te-ai coafat singură?

– Da. Le făceam părul fetelor așa. M-am priceput mereu destul de bine la coafuri.

– Eu pur și simplu nu pot, zice Alix. Mă doare capul numai când încerc să-mi dau seama cum se face!

– Presupun că sunt „dibace“, cum se spune. Cusut, croit, tricotat, croșetat, toate astea.

Alix o vede pe Josie cum îi aruncă o privire rapidă lui Walter, care se zgâiește nefericit la eticheta de pe sticla lui de bere.

– Mereu am fost pricepută la astfel de lucruri, spune Josie, aruncându-i încă o privire scurtă soțului ei. Nu-i așa?

Walter dă din cap aprobator, trăgând cu degetele de eticheta berii.

– Da. Așa e.

Alix se întoarce spre Walter.

– Povestește-mi despre tine, Walter. Ești de aici de loc?

– Nu. Am crescut în Essex, apoi părinții mei s-au despărțit când aveam cincisprezece ani, iar eu am venit și am locuit în Kilburn cu tatăl meu.

– În apartamentul unde locuiți acum?

– Da. Exact.

– Și acolo v-ați crescut și copiii?

– Da. Pe Erin și Roxy.

- Și Erin ce face în seara asta?
- Oh, stă în casă. Se joacă pe computer.
- Oh! E gameriță?
- Da. Înraita.

Walter râde sec și Alix vede cum o expresie ciudată trece peste chipul lui Josie. De ce nu i-a menționat Josie acest aspect al existenței lui Erin? se întreabă. Se uită la ceasul din bucătărie și vede că e aproape opt. Își cere scuze lui Josie și Walter și îl sună iar pe Nathan. De data asta nu intră căsuța, sună, iar ea simte un val de speranță că poate, în momentul de față, chiar e la jumătatea străzii, cu cravata slăbită, binedispus după două beri, gata să aducă o energie proaspătă acestei reuniuni bizare. Mai mult ca orice pe lume, își dorește ca Nathan să fie aici, Nathan cu vocea lui zgomotoasă și entuziasmul molipsitor. Nu-i pasă cât e de beat, vrea doar să-l aibă aici.

- Deci, spune Walter. Tu și Josie. E ciudat, nu-i așa?

- Ce anume, te referi la...? zice, arătând spre ea și apoi spre Josie.

- La prietenia voastră. Da.

- Prietenia? răspunde Alix. Credeam că te referi la podcast.

- Podcast? zice el. Ce podcast?

- Oh, pe bune, Walter, intervine Josie. Ți-am spus. Ți-am spus asta.

- Nu cred.

- Ți-am spus că Alix face podcasturi.

- Păi, poate mi-ai pomenit asta, dar n-ai zis că face unul despre tine.

- Oh, nu e despre mine. E despre faptul că suntem născute în aceeași zi. Eu și Alix.

Alix simte cum un nor stânjenitor de nesinceritate trece prin cameră. A surprins-o faptul că Walter a fost de acord să vină și,

practic, să devină parte din proiect și a crezut că poate e mai evoluat decât l-a făcut Josie să pară. Dar nu, asta a fost, înțelege Alix acum, o manevră clasică de-a lui Josie, ca atunci când și-a cumpărat un pomchi fără să verifice dacă e chiar pomchi, sau când s-a lăsat ademenită într-o relație pe viață de către un bărbat care ar fi putut să-i fie tată: un fel împiedicat, nechibzuit, fără ținută de a aborda viața. Și acum Alix trebuie să accepte subterfugiul.

Își drege vocea și zâmbește.

– Îți mai aduc una? întreabă veselă, după care se scuză și pleacă să aducă ceva din cămară.

Când se întoarce, Walter și Josie stau în tăcere, mestecând chipsuri. Alix se uită la ceas. Au trecut zece minute de când a încercat să-l sune pe Nathan, iar el ar fi trebuit să ajungă acasă deja. Îl sună din nou. Intră căsuța. Oftează și caută numărul lui Giovanni. În mod normal n-ar face asta, dar nu se descurcă singură. Pur și simplu nu poate.

– Oh, Gio! Bună! Alix sunt. Scuze că te deranjez, dar mai ești cumva cu Nathan?

În fundal se aud hohote de râs și muzică.

– Oh, bună, Al! Da. Stai așa. Uite.

Un moment mai târziu, Nathan e la telefon.

– Fir-ar, zice el, cu glas tărăgănat deja, deși nu e nici opt și jumătate măcar. Să mor eu. Alix. Să mor eu. Plec. Chiar acum. Chiar în secunda asta plec, jur. Iau un taxi, bine? Îmi pare așa de rău. Ne vedem în... *jumătate de oră*. Dar începeți să mâncați fără mine, dacă e nevoie.

Când închide apelul, Alix se silește să afișeze un zâmbet încordat.

– E totul OK? întreabă Josie.

– Da, e pe drum. A pierdut noțiunea timpului. A zis să începem fără el. Așa că o să mă apuc de paste acum, da?

– Îmi pare rău, Alix, dar mi se pare dezgustător.

Alix se oprește la jumătatea drumului spre robinet, cu vasul pentru paste în mână, și se întoarce spre Josie.

– Eu...

– Serios. Îmi pare rău. Dar l-am auzit la telefon, cum vorbea cu prune în gură. Și tu uite ce faci, stai și te spetești să-i pregătești ceva bun de mâncat, îți distrezi oaspeții, și ești îmbrăcată așa drăguț. Cine se crede?

Lui Alix i se taie răsufarea. Dintr-odată, se simte amenințată. E tonul fatal al vocii lui Josie, straniețea ei, cu Walter lângă ea, respirând atât de greoi pe nas, încât Alix îl aude. Se gândește la Leon în camera de alături, cu căștile lui mari, cu picioarele vârate sub el pe canapeaua care îl face încă să pară mititel, deși acum se face mare, și se întreabă ce o fi fost în mintea ei. Se gândește la Josie în pragul casei ei, scotocindu-i prin coșul de reciclare, luând acasă revista veche. Se gândește la Walter care a ținut-o pe Josie încuiată în casă când era tânără, fără cheie, și ea îl aștepta să se întoarcă de la lucru. Și apoi se gândește la fetele lui Josie, cu ochii lor morți, și deodată îi vine să renunțe la toată povestea asta; să scoată șampania din frigider și să le-o dea înapoi, să-i împingă afară pe hol, să-i dea afară pe ușa din față și să uite că i-a permis vreodată lui Josie Fair să intre în viața ei.

Dar acum e prea târziu. Sunt aici, pe taburetele înalte din bucătăria ei, mâncând chipsuri cu boia, așteptând paste *alfredo* cu pui, bacon și spanac și jignindu-l pe soțul ei. Simte cum ochii lui Josie o sfredelesc și își readuce zâmbetul încordat pe față, când spune:

– Oh, nu e mare lucru. Vineri seară, știți și voi. Sunt sigură că nu e singurul bărbat care

pierde noțiunea timpului în oraș. În fine, cu ce vă mai pot servi? Încă o bere, Walter?

El dă din cap aprobator și îi mulțumește, iar ea îi dă o bere rece. Apoi Josie spune:

– Ai putea să-i arăți lui Walter studioul tău grozav de înregistrări, Alix. Îi plac astfel de lucruri.

Alix îi aruncă lui Walter o privire nesigură, dar el încuviințează din cap spre ea și spune:

– Da, mi-ar face plăcere. Dacă e în regulă?

– Da. Absolut. Vii și tu, Josie?

Josie zâmbește.

– Nu. E în regulă. Mergeți voi. Eu l-am văzut deja.

Alix îl conduce pe Walter prin grădină, care e înțesată de lămpi solare și ghirlande luminoase. Descuie ușa studioului și aprinde lumina.

– Uau, spune Walter. Ce bine arată.

Se uită la fiecare detaliu al încăperii și îi pune întrebări despre cablaje și rețeaua electrică, la care ea n-are cum să răspundă.

– Ar trebui să-l întreb pe Nathan, zice ea. El mi l-a amenajat.

Schimbă două vorbe seci despre absența lui Nathan și apoi, în cele din urmă, Alix găsește impulsul să-i adreseze lui Walter întrebarea pe care vrea să i-o adreseze din ziua când a cunoscut-o pe Josie.

– Pot să te întreb despre tine și Josie? Despre cum v-ați cunoscut?

Îl vede pe Walter că pălește puțin, după care își revine și ia o înghițitură lentă din sticla de bere.

– Depinde ce ți-a spus ea, de fapt.

– Păi, aș vrea să aud din perspectiva ta.

El ridică din umeri și oftează.

– O știam pe Jojo de când era copil. La început am fost prieten cu mama ei. Apoi Jojo și cu

mine am început să ne petrecem timp împreună. Ea era prea matură pentru cei de vârsta ei, înțelegi? Îi găsea plicticoși. Asta vine din faptul că era singură la părinți, cred. Și eu am fost la fel. Am preferat mereu compania adulților. Și da, dintr-una într-alta, la un moment dat, pe parcurs, ne-am îndrăgostit unul de altul. Și bănuiesc că unora le pare ciudat faptul că eu sunt cu mult mai în vârstă ca ea. Dar nouă nu ni s-a părut niciodată ciudat. Nici măcar o dată.

Alix dă aprobator din cap, lent, ușor hipnotizată de vocea monotonă și gravă a lui Walter, de felul în care transformă părerile în fapte, de lipsa nuanțelor, a spațiului, a dihotomiei în felul cum vorbește. Da, se gândește, da. Înțeleg. Înțeleg cum se poate întâmpla așa ceva între doi oameni. Dar apoi își revine, își amintește că bărbatul acesta i-a cumpărat unei fete de cincisprezece ani o brățară de aur de ziua ei de naștere, a dus-o în pub și i-a turnat votcă în limonadă. Asta în timp ce era însurat cu altcineva.

– Și fosta ta soție? continuă ea. Era mult mai tânără ca tine?

– Nu. Nu chiar. Era cu zece ani mai tânără.

– Și câți ani aveai când ai cunoscut-o?

– Oh, Doamne. Se scarpină la ceafă și miște ochii. Cred că undeva la douăzeci și cincitreizeci, bănuiesc.

Alix lasă ca matematica acestei afirmații să plutească între ei, fără să facă nici o observație asupra acesteia.

– Știi, spune Walter, gânditor, privind-o pe Alix cu ochii mișiți, e o șmecheră Jojo a mea. Dă impresia asta, nu-i așa... că ar fi... simplă.

– Simplă?

– Da. Știi ce zic. De parcă n-are cine știe ce în cap. Și dacă e un lucru pe care l-am învățat despre ea de-a lungul anilor, acesta e că de fapt are *prea multe* în cap. Nu e cine pare a fi. Nici pe departe.

Cuvintele lui rămân acolo, ca niște bombe cu ceas. Alix încuviințează din cap și spune:

– Da. Cred că aparențele înșală în privința ei.

– Puțin spus.

– Ai vrea..., începe Alix, nesigură. Ce ai zice să stai puțin de vorbă cu mine? Pentru podcast?

– Cel despre persoanele născute în aceeași zi?

– Da. Alix își prinde buza de jos între degetul mare și arătător și îl privește neliniștită.

– Dar ce legătură ar avea cu mine? Eu nu m-am născut în aceeași zi cu tine.

– Păi, nu. Așa e. Dar ești căsătorit cu cineva care s-a născut atunci. Și ai împărțit cu ea cea mai mare parte a călătoriei ei prin viață. Ar fi grozav să pot vedea un pic lucrurile și din perspectiva ta. Doar pentru context.

Îl urmărește să vadă ce reacție o să aibă. Vine lent, sub forma unei clătinări din cap.

– Nu, spune el. Nu cred. Dar în orice caz, din partea mea... Jojo are ceea ce s-ar putea numi o relație *elastică* cu adevărul.

– Elastică? repetă ea.

– Da. E... cum să mă exprim? Când nu-i place realitatea lucrurilor, găsește o realitate pe care o preferă.

– Adică tot ce mi-a povestit despre ea, despre viața ei, e neadevărat?

– Hmm, nu. N-aș merge atât de departe. Dar nu poți să crezi tot ce spune. Să fii cu băgare de seamă, atâta tot.

Alix mijește ochii la Walter, încercând să stabilească în gând cât de mult încearcă să o manipuleze.

Ora 22

Josie și Walter merg spre casă în tăcere. Lui Josie îi e greață. Toată mâncarea sățioasă (se așteptase de la Alix la ceva mai sofisticat decât niște paste greu de digerat și nu se poate abține să nu se simtă un pic păcălită) și tot vinul acela. E supărată că șampania ei scumpă nici măcar n-a fost scoasă din frigider și supărată pe felul în care Alix i-a aruncat pur și simplu trandafirii într-o vază de duzină, fără ca măcar să le taie cozile și să-i înfoaie un pic. Și nu erau din cei ieftini; au costat douăsprezece lire. Meritau mai mult.

Și toată seara, bineînțeles, a fost complet distrusă de ce a făcut Nathan. Alix a fost distrasă și prostdispusă. Nu a fost o gazdă plăcută, iar seara nu a fost una plăcută.

Odată ajunsă acasă, Josie deschide ușa și strigă în întunericul apartamentului:

– Fred! A venit mami!

Cățelul vine spre ea în viteză și îi sare în brațe.

Scoate cățelul să-și facă nevoile și apoi îl aduce înapoi în casă.

Observă că Walter și-a dat jos ținuta de la Primark și s-a echipat la loc în pantaloni de trening și un tricou lălău, iar cămașa elegantă și pantalonii au rămas aruncați pe podea, lângă coșul de rufe, într-un gest tacit de sfidare.

Trece pe lângă camera lui Erin și duce urechea la ușă, ascultă scârțâitul repetitiv al scaunului de gaming. Se gândește la băiețelul în pijamale de pe canapeaua din casa lui Alix, cu căștile lui uriașe pe cap, cum se uită cu ochi goi la ecran ore și ore în șir, complet ignorat și neglijat, și se gândește: pe bune, care e diferența? Chiar e o mamă așa de rea? Cine știe cum o să ajungă și el peste zece, douăzeci de ani?

După ce pleacă, Alix face curat în bucătărie. Apoi se așază și dă pe gât restul de vin rămas în sticla pe care a împărțit-o cu Josie. Când bucătăria e cufundată în întuneric și mașina de spălat merge, iar Alix se simte destul de beată, se ridică în picioare și se duce în camera de zi, unde Leon încă stă pe întuneric, încovrigat pe canapeaua mare, cu pisica lângă el, holbându-se la ecranul televizorului, cu ochi mari și obosiți.

Se așază lângă el și-i scoate cu blândețe căștile de pe cap.

– E târziu, puiule. Amândoi trebuie să mergem la culcare acum.

– Pot să mai stau cinci minute? întreabă el, dulce.

E plăcut pe canapea. Pisica toarce. Alix încuviințează din cap și zice:

– OK. Îmi pun ceasul să sune.

Setează cronometrul de pe telefon să se oprească în cinci minute și se lasă pe spate pe canapea, trăgându-și în poală picioarele fiului ei.

– De ce au venit la noi oamenii ăia? întreabă Leon după o clipă.

– Oh, răspunde ea, masându-i degetele de la picioare, cu un gest absent. Le iau un interviu. Pentru un podcast.

El dă din cap aprobator. Apoi se întoarce să se uite la ea și zice:

– De ce stătea doamna aia în fața studioului?

– Doamna care a fost aici?

– Da. Doamna care a fost aici. Stătea în fața studioului, când ai intrat acolo cu domnul ăla bătrân, de parcă asculta. Am văzut-o pe ușile astea. Părea foarte supărată. Foarte, foarte supărată.

– În fine, spune Josie, după o tăcere oarecum dureroasă. Unde e soțul ăla al tău? Poate ar trebui să-i mai dai un telefon?

– Da, zice Alix. Poate. Îl mai las zece minute.

– Acuma degeaba se mai întoarce, spune Josie. Vreau să spun că masa s-a terminat. Josie clatină trist din cap și țâțâie pe sub mustăți. Îngrozitor, spune ea. Îmi pare tare rău, Alix. Biata de tine.

Alix simte cum se încordează, cuprinsă de o furie ciudată, defensivă.

– Nu sunt biata de mine, răspunde ea brusc. Chiar nu sunt.

Când se ridică în picioare, scaunul zgârie neplăcut gresia de pe podea, apoi se apucă să strângă zgomotos farfuriile. Le trânteste pe blat, deasupra mașinii de spălat vase, iar farfuriile zăngănesc. Apoi ea se duce în hol și strigă la Leon, care o privește speriat:

– La culcare! Acum!

Când se întoarce în bucătărie, Josie și Walter stau în tăcere, iar atmosfera dintre ei e îngrozitoare.

– Păi..., spune Josie. Mulțumim foarte mult pentru o seară minunată. Mâncarea a fost delicioasă. Dar cred că ar fi mai bine să nu te mai reținem din treburi.

Alix își lasă capul în piept. Oftează zgomotos și spune:

– Îmi pare tare rău. Tare, tare rău. Dar da. Și vă mulțumesc că ați venit.

Walter își aduce sticla goală de bere și o așază delicat pe blat. Pare că e pe punctul de a spune ceva, dar apoi momentul trece și el se întoarce să plece. Alix îi conduce la ușă și Josie o bate pe braț și îi oferă o îmbrățișare neobișnuită.

– Bărbații, îi șoptește ea la ureche. Bărbații, să-i ia naiba.

- Ah, bun, spune ea. O să țin minte.
- Probabil ar fi mai bine să nu-i spui nimic lui Jojo. Despre discuția asta. Înțelegi?
- De ce să nu-i spun nimic lui Josie?
- Pur și simplu... Se oprește. Lui Josie îi place să dețină controlul. Înțelegi? Dacă ar ști că am stat de vorbă cu tine, ar simți că pierde controlul asupra ta.
- Asupra mea?
- Da. Asupra ta și asupra întregii situații, oftează el. Crede-mă, o cunosc pe Josie mai bine ca oricine și e obsedată de control. Și nici măcar nu-ți dai seama că ești controlat până când e prea târziu.

Alix se uită lung la Walter pentru o clipă. Din nou, e frapată de cât de insipid e, de zidul impenetrabil de nimic dintre ființa lui fizică și restul lumii. Și totuși, e limpede că e un maestru manipulator. Dincolo de ochii lui morți se află sufletul unui prădător sexual, mincinos și abuzator. Simte cum o străbate un fior de gheață și tremură puțin.

Alix servește pastele o jumătate de oră mai târziu, la masa din bucătărie. Nathan tot nu s-a întors. Discuția trenează. Vorbesc despre școala primară pe care o au în comun, încearcă să-și dea seama care dintre profesori mai sunt acolo și care au plecat. Discută despre starea lumii, într-un fel unidimensional și flegmatic. Leon intră în bucătărie la un moment dat, iar Alix poate să se ridice de la masă două minute, ca să-i dea o gustare și ceva de băut și să-i găsească un cablu de încărcare. Discută despre cât de savuroasă e mâncarea și Alix reușește să lungească descrierea rețetei într-un discurs de cinci minute.

Îl privește pe Walter cum scoate o bere din frigider, o deschide și se duce la masa din bovindow. Își drege glasul și ridică apoi capacul laptopului. Încă nu au vorbit unul cu altul. Atmosfera dintre ei nu a fost niciodată, de când sunt împreună, atât de urâtă.

– În seara asta ai fost o rușine, îi zice Josie lui Walter.

El o ignoră. Îl aude cum oftează adânc pe nas.

– Toată povestea, Walter. Îmi venea să mor.

– Mm-hm, intonează el, cu privirea la laptop, apăsând tastele cu vârfurile degetelor.

– Walter! strigă ea. Vorbesc cu tine.

– Da. Te aud.

– Atunci vorbește cu mine!

– Despre ce, mai exact, să vorbesc cu tine?

– Despre seara asta. Despre cum m-ai făcut de rușine.

În sfârșit, degetele lui se opresc din tastat și se întoarce să o privească. Pare atât de obosit și de bătrân, încât o sperie pentru un moment.

– În ce fel, spune Walter, te-am făcut de rușine?

– Pur și simplu... fiind *tu*.

– Ce amabil, Jojo.

– Nu încerc să fiu amabilă. Toată seara a fost un dezastru. O așteptam cu atâta nerăbdare și a fost oribil. Și tu, tu doar ai stat acolo, cu porcăria aia de bere în mână și cu un aer de parcă totul era sub demnitatea ta. N-ai făcut nici un efort. Eu a trebuit să fac toată treaba.

– Toată treaba? Ce treabă? Ascultă, habar n-am ce se petrece între tine și femeia aia, dar un lucru îți zic sigur. Nu-ți e câtuși de puțin „prietenă”. Nici măcar nu te place.

Josie simte cum răsufierea îi îngheață în plămâni.

– Ba sigur că da.

– Nu, Josie. Nu te place. Încearcă doar să intre în creierul ăla minuscul și ciudat al tău și să-și dea seama ce te face să te porți așa cum te porți.

Pentru un moment, Josie are impresia că se află în ochiul unei furtuni, că universul s-a destrămat în milioane de fărâme și se învâрте și se învâlburează în jurul ei, simte că doar ea e nemișcată în lumea asta. Închide ochii, dar sentimentul se intensifică.

– Nu. Mă. Face. Ciudată.

– Atunci nu mai fi ciudată.

– Potolește-te!

– Nu știu dacă mai pot să fac asta.

– Ce să faci?

– Să stau cu tine, Jojo. Nu mai pot să stau *cu tine*.

– Și pentru mine cum crezi că e? Walter? Să locuiesc *cu tine*. Să trăiesc *asa*, spune, arătând prin cameră. Nici eu nu pot să mai continui așa. Am ajuns la capătul puterilor. Nu mai pot să țin totul în mine. Mă omoară, Walter. Mă omoară. Trebuie să știe cineva. Trebuie să-i spun lui Alix!

Walter o privește cu ochi obosiți și dezamăgiți și spune, încet și rece:

– Chiar ești proastă, văd. Proastă cu crăci.

La auzul acestor cuvinte, Josie simte cum fărâmele învâртеjite ale universului încetinesc și se îngroașă și apoi se limpezesc și tot ce rămâne e o furie de un roșu-aprins, care o arde pe dinăuntru. Se gândește la lucrurile pe care l-a auzit pe Walter spunându-i-le lui Alix în studioul de înregistrări, cum o otrăvea cu minciunile lui scârboase, și știe că a sosit, în sfârșit, momentul pe care l-a așteptat; simte cum certitudinea o sfâșie pe dinăuntru, ca un ciclon.

PARTEA A DOUA

SÂMBĂȚĂ, 13 IULIE

Clinchetul cunoscut al soneriei de la intrare sfâșie visul lui Alix. Mai întâi crede că e alarma, că e șase și jumătate și trebuie să se dea jos din pat și să-i pregătească pe copii de școală. Apoi vede cu coada ochiului că e 3.02 dimineața și își aduce aminte că aseară era vineri și că azi e sâmbătă și atunci, abia atunci, remarcă faptul că cealaltă parte a patului e neatinsă.

– Să-mi bag picioarele, mormăie ca pentru sine, dând pilota la o parte și smulgându-se din căldura patului. Să-mi *bag picioarele*.

Coboară scările în vârful picioarelor și aude din nou soneria și sângele îi clocotește de mânie. Boul de Nathan, nu se gândește că-i trezește pe copii. Smulge ușa din țățâni, gata să se repeadă înapoi în pat, furioasă și tăcută, dar apoi se oprește și rămâne cu gura căscată când vede că nu e Nathan.

E Josie.

Josie stă în ușă, cu un aer învins, cu umerii căzuți și lacrimile siroindu-i pe masca de zgârieturi și sânge închegat de pe față. Cățelul trage cu ochiul peste marginea genții de transport din denim.

– Doamne sflnte, Josie! Oh, Doamne. Ce s-a întâmplat?

Josie scoate un suspin înăbușit, dar nu zice nimic.

Alix deschide ușa mai larg și spune:

– Doamne, intră!

O ajută pe Josie să intre pe ușă și să ajungă în bucătărie, unde o așază cu grijă pe canapea.

– Ce s-a întâmplat, Josie? Te rog, trebuie să-mi spui.

– Walter, zice ea printre suspine care o fac să se cutremure. M-a atacat.

– Walter a făcut asta?

– Da! Și nu e prima dată. Așa face când bea. Vede roșu în fața ochilor.

– Poftim, zice Alix. Stai să-ți aduc o lavetă umedă, să te curăț pe față, să vedem dacă n-ai pățit ceva.

Josie încuviințează din cap, înfrântă.

Alix ia un prosop curat dintr-un sertar și îl trece pe sub robinet. Tamponează ușor fața lui Josie cu el, scoțând la iveală o buză oribil de umflată și de spartă și urme pe amândoi pomeții.

– Și spre ceafă, cred?

Întoarce capul și Alix vede că are sânge închegat în creștetul capului, sub care se vede pielea ruptă.

– Ai amețeli? întreabă Alix.

Josie clatină din cap.

– Nu. Mă simt bine. Sunt doar puțin șocată.

– Să-ți chem o ambulanță?

– Nu! Nu, te rog, nu. N-o să facă decât să declanșeze o grămadă de chestii de care nu pot să mă ocup chiar acum. Și sunt bine. Serios.

Alix ia prosopul însângerat, îl clătește la robinet, îl stoarce și i-l dă lui Josie. Apoi umple flerbătorul și îl pornește.

– Ce s-a întâmplat, Josie? întreabă ea. Adică totul părea OK când ați plecat, nu?

– Păi, da și nu. Adică, Walter era morocănos, evident, pentru că n-a venit Nathan. Cred că i s-a părut foarte nepoliticos, și chiar așa a și fost. N-a vorbit cu mine tot drumul spre casă. Și

apoi, când am ajuns, a mai băut o bere, iar de acolo lucrurile au degenerat. M-a făcut în toate felurile, m-a făcut proastă. Iar eu am văzut roșu în fața ochilor și m-am năpustit asupra lui.

– Adică l-ai atacat?

– Da. Mă rog, nu. Am vrut, și știu că arată ca un bătrân, dar e încă foarte puternic. E masiv. Și m-a doborât. De-a binelea. Tot lovea și lovea și lovea. Și apoi...

– Și apoi? zice Alix, trăgându-și răsuflarea.

– Apoi a intrat Erin. A intrat și a văzut ce face și a încercat să-l dea jos de pe mine, dar a lovit-o și pe ea.

– Doamne, ce îngrozitor! Erin e bine?

– Da, e în regulă. S-a dus la o prietenă.

– Și Walter unde e?

– Nu știu! Încă acolo, presupun.

Din ochii lui Josie izvorăsc iar lacrimi, pe care și le tamponează cu prosopul umed.

Alix trage aer în piept și apoi își așază mâna peste cea a lui Josie.

– Știi că ar trebui să sunăm la poliție?

Josie se uită urât la ea.

– Nu! spune. Nu. Te rog. Nu suna.

– Dar, Josie, uitate ce ți-a făcut. Asta e o infracțiune îngrozitoare. Spui că s-a mai întâmplat și altă dată. Ți-a lovit copilul! Eu...

– Nu! Nu vreau să implic poliția. În nici un caz.

– Dar ce ai de gând să faci? Adică, o să te întorci acolo?

– Nu am de gând să mă întorc acolo.

– Și mama ta? I-ai spus?

Josie face ochii mari la Alix și scoate un soi de mârâitură; o podidesc iarăși lacrimile.

– Nu pot să-i spun mamei! O să zică doar că e vina mea. O să-i ia partea.

– Să-i ia partea? Când ți-a făcut așa ceva! Sigur că nu.

– Ai cunoscut-o pe mama mea. Ai văzut cum e. Crede că sunt ultimul om.

– Nu, nu...

– Ba *da*. E adevărat. Nu pot să-i spun mamei. Nu pot să-i spun nimic.

– Dar trebuie să-i spui cuiva. Cu siguranță.

– Îți spun ție! Pentru numele lui Dumnezeu. Îți spun ție!

– Da. Și mă bucur că mi-ai spus. Dar...

– Dar ce?

– Cred doar că trebuie să-i spui cuiva din cercul tău de apropiați.

– *Nu am un cerc de apropiați*, se plânge Josie. Îl am pe Walter și le am pe fete și îl am pe Fred și te am *pe tine*.

Alix simte o senzație vagă de greață, la intonația lui Josie când rostește cuvintele acelea, *pe tine*. Sună posesiv și bizar. Nu, vrea să spună. Nu, pe mine nu mă *ai*. Dar își pune brațul în jurul umerilor tremurânzi ai lui Josie și o strânge liniștitor.

– Lasă-mă să-ți aduc un ceai, spune ea. Asta dacă nu preferi ceva mai tare?

Josie se uită la Alix cu ochi roșii, sticloși, și spune:

– Ai coniac?

Alix zâmbește și se ridică în picioare.

– Sigur că da.

Josie oftează adânc, în timp ce Alix aduce coniacul.

– Nathan a dat vreun semn?

– Nu. Se pare că a decis să rămână în oraș.

Josie țățâie încet.

– Bărbații, spune din nou. Bărbații ăștia...

Alix se abține de la cuvintele pe care ar vrea să le rostească. Nu spune: „Te rog să nu-l compari

pe soțul tău bătrân, pedofil, manipulator și cu ochi morți cu al meu, care are o problemă cu băutura, dar e, în principiu, un om decent“. În schimb, împinge delicat dopul la loc în sticla de coniac și îi aduce paharul lui Josie, care i-l ia cu mâna tremurândă.

– Ce ai de gând să faci? întreabă Alix, știind chiar în clipa aceea că Josie presupune că va rămâne la ea, dar sperând, cu disperare, că o să răspundă altfel.

– Nu știu.

– Aș putea să vorbesc cu prietena mea Mari, care lucrează cu o organizație caritabilă destinată victimelor violenței domestice. Ar putea să-ți sugereze un loc sigur unde să stai. Pot să-i dau un telefon, chiar acum.

– Nu. Nu o deranja. E în regulă. Sunt bine. Dacă nu te deranjează, Alix, m-aș simți cel mai în siguranță să stau aici, cu tine, în noaptea asta.

Alix simte cum i se pune un nod în stomac.

– Oh, spune. Adică, nu sunt sigură, e puțin...

Josie face ochii mari și se încordează toată, retrăgându-se ușor în fața cuvintelor lui Alix. Arată de parcă ar fi cât pe ce să izbucnească-n plâns, iar Alix spune:

– Sigur. Bineînțeles. O să-ți pregătesc camera de oaspeți. O să fie bine.

Vede, din limbajul corpului ei, cum Josie se înmoaie și se relaxează pe dată. Aude cum un oftat tremurat iese din gura ei înfiorată și apoi cuvintele: „Mulțumesc. Ți mulțumesc foarte mult“.

Ora 10

Sunt, efectiv, cel mai mare nenorocit. Pot fie să vin acasă acum și să mă arunc la picioarele tale, fie să mă omor. Tu

alegi.

După ciudăţenia nopţii precedente, Alix se simte prea uşurată să primească vreun semn de la Nathan, ca să mai fie nervoasă. Răspunde repede.

Te rog să nu te omori. Am nevoie de tine. Avem o problemă. Întoarce-te repede!

El răspunde cu un GIF cu un bărbat care aleargă, iar Alix zâmbeşte fără să vrea.

Josie se află în camera de oaspeţi de la etaj. Alix a tras mai devreme cu ochiul printr-o crăpătură mică din uşă, şi căţelul, cocoţat la picioarele patului, a ridicat puţin buza de sus şi a început să mârâie, aşa că ea s-a retras în tăcere. Dar asta a fost cu două ore în urmă, iar Josie nu şi-a făcut încă apariţia. Alix urcă înapoi scările în vârful picioarelor şi se uită iar prin crăpătura din uşă. O izbeşte violent un miros, pe care îl recunoaşte mult prea bine din vremea când avea şi ea câine. În colţul camerei, din fericire, pe parchet, se văd o grămăjoară de excremente mici şi o băltoacă de urină. Fred îşi dezveleşte dinţii la ea şi de data asta ea îl lasă să latre.

Zgomotul o trezeşte pe Josie din somnul ei profund şi ea se ridică brusc. Alix e şocată să constate că faţa ei arată mai rău în dimineaţa asta decât azi-noapte, acum, că vânătăile înfloresc în pete viu colorate, de galben-muştar şi mov.

– Oh, spune ea, clipind orbeşte în lumina slabă. Of, Doamne. Bună.

– Bună, zice Alix. Ce mai faci?

– Of, zice ea din nou. Scuze. Am picat lată. Cât e ceasul?

– Tocmai a trecut de zece.

– Îmi pare rău. Habar n-aveam.

Întoarce capul într-o parte şi miroase aerul. Reperează cu privirea micul morman de

excremente lăsate de cățel și scoate un geamăt.

– Oh, nu! Îmi pare foarte, foarte rău. Am dormit când trebuia să-l scot afară. Bietul de el. Dă-mi niște chestii de curățat și mă ocup eu.

Josie coboară dureros din pat. Poartă pijamalele marca Toast ale lui Alix, pe care i le-a împrumutat în noaptea trecută.

– E în regulă. Mă ocup eu. Tu întoarce-te la loc în pat. Ți aduc niște cafea.

Josie încuviințează din cap recunoscătoare și își aruncă la loc picioarele în pat.

– Ți mulțumesc foarte mult, Alix. Ar fi extraordinar.

Când coboară scările, Alix trece pe lângă Leon.

– De ce mai e aici? șoptește el.

– A avut un accident, răspunde Alix. În drum spre casă. O să am grijă de ea azi.

– Arată de speriat, șoptește el.

– Ai văzut-o?

Băiatul dă din cap aprobator.

– Am tras cu ochiul, răspunde. Cățelul ei a mârâit la mine.

– Păi, o să plece până diseară la ora de culcare, așa că hai să fim drăguți cu ea deocamdată. Bine?

Leon aprobă iar din cap.

Alix îi prepară lui Josie un cappuccino și îl duce în camera de oaspeți, împreună cu o rolă de prosoape de hârtie și un spray de curățat. Așază cafeaua lângă patul lui Josie și strânge excrementele lui Fred într-o bucată de hârtie, le aruncă la toaleta din cameră, apoi pulverizează și curăță toată zona. Deschide fereastra tip ghilotină și spune:

– Hai să aerisim un pic, bine? Pot să scot eu cățelul în locul tău, dacă vrei?

– Oh, da. Sunt sigură că i-ar plăcea. Are hamul în geantă. Acolo.

Alix îi dă hamul și Josie îl leagă cu el, apoi prinde lesa. În clipa în care Fred vede lesa, purtarea i se schimbă și pleacă vesel cu Alix, fără să-i arunce măcar o privire lui Josie.

Alix îl duce în parc. E o dimineață cenușie, dar în care se întrezărește promisiunea unei îmbunătățiri a vremii. Își lasă mintea să se limpezească, în timp ce se plimbă. Se gândește la întâlnirea cu Walter din seara precedentă, când l-a dus să se uite la studioul ei de înregistrări. Se gândește la lucrurile pe care i le-a spus despre Josie.

Nu e cine pare a fi. Nici pe departe... Lui Josie îi place să dețină controlul.

A descris-o ca vrând să treacă drept o femeie simplă, purtându-se de parcă nu ar avea nimic în cap, când de fapt are prea multe. A spus că ar avea o relație elastică cu adevărul. Și la fel ca toate lucrurile pe care le-a spus Walter în seara precedentă, și acesta poate fi interpretat în mai multe feluri. Fie o descria într-o lumină proastă ca să pară el mai bun, fie spunea adevărul. Și dacă spunea adevărul, atunci la ce se referea, de fapt? Ce e în capul lui Josie? Lucruri bune sau lucruri rele? Încă de la începutul proiectului, Alix a fost atrasă de aerul neobișnuit al lui Josie: denimul, soțul în vârstă, felul de a vorbi, sacadat și cu detașare. Ar fi ușor să presupună că toată ciudățenia ei e rezultatul copilăriei petrecute cu o mamă narcisistă și al vieții adulte petrecute cu un bărbat ca Walter. Dar dacă așa e firea ei? Dacă tocmai ciudățenia ei a dus-o către un mariaj atât de neobișnuit de la bun început? Dacă Josie chiar e nebună? se întreabă ea.

Și în timp ce gândește astfel, și-l imaginează pe băiețelul ei, singur în casă cu o străină. Ia cățelul în brațe, îl bagă în geanta de transport și se întoarce acasă cât de repede poate.

Ora 10.30

Josie aude cum ușa din față se deschide cu un clic și apoi se trăneste. Se gândește că e Alix care s-a întors cu cățelul din parc și trage cu ochiul, din capul scărilor. Dar nu e Alix. E el. E soțul ei tâmpit. Arată mai rău decât se simte ea. Părul lui roșu e adunat în smocuri închegate, are sacoul atârnat pe un umăr și poartă ochelari de soare chiar dacă afară e înnorat. Îl vede pe Leon cum aleargă pe hol și se oprește în brațele tatălui său.

– Miroși urât, zice Leon.

– Mersi, amice, spune Nathan. Apoi privirea lui urcă de-a lungul scărilor și o zărește pe Josie. Îl vede cum tresare puțin, iar pe față îi trece o expresie de groază.

– Vai, spune el, ducându-și mâna la inimă. Scuze. M-ai făcut să tresar. Josie, da?

Josie dă din cap că da.

– E de la, ăă, pijamale. Sunt ale lui Alix, nu-i așa? O clipă de... ăă... disonanță cognitivă. Ce mai faci?

– Păi, spune Josie, arătând spre rănilor de pe față. Nu sunt în cea mai bună formă.

– Doamne. Sper că nu s-a întâmplat aici!

Josie schițează o grimasă. Chiar crede că e de glumă?

– Nu, răspunde. Sigur că nu.

Nathan clipește la ea și apoi se întoarce spre camera de zi.

– Ai idee unde e Alix? întreabă.

– L-a scos pe Fred în parc. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

– Fred?

– Cățelul meu.

– Oh, spune. Aha. Păi, ne mai vedem.

Apoi își lasă sacoul pe stâlpul de la baza scărilor și intră în bucătărie.

Josie se întoarce în camera ei și se schimbă în hainele pe care i le-a dat Alix în dimineața asta: un tricou alb și niște pantaloni albaștri, largi. Își despletește părul și îl piaptăna cu degetele, privește fulgii de sânge uscat cum plutesc spre podea, își trage părul la spate într-o coadă de cal și îl leagă cu un elastic. Se spală pe dinți în baia din cameră, admirând faianța drăguță, dispusă în spic: atât de simplu, dar de efect.

După ce se spală pe dinți, se uită cu atenție în oglindă. Arată oribil. Vânătaile s-au întins și și-au schimbat culoarea peste noapte. Buza de jos arată ca o roșie crăpată și sângele i s-a închegat într-o coajă neagră. Zâmbește și coaja se fisurează puțin, eliberând o picătură mică de sânge stacojiu. Îl șterge cu vârful limbii și apoi coboară la parter.

– Și? zice Nathan când intră în bucătărie. Ce s-a întâmplat cu...? întreabă, descriindu-i fața cu mâinile.

– Un bărbat furios, spune ea.

– Serios?

O privește printre genele lui palide, cu buzele strânse și ușor întredeschise, ca o fantă pentru scrisori.

– Da. Soțul meu a făcut-o.

– Doamne ferește. Îngrozitor!

– Da. E groaznic. Doar puțin mai rău ca un soț care nu vine la cina pe care i-a pregătit-o soția lui și care își petrece toată noaptea în oraș undeva, în hainele de muncă.

Josie se desfată cu simfonia de expresii care trec pe fața lui Nathan, păstoasă, schimonosită de mahmureală. Se uită fix la el și așteaptă un răspuns.

– Păi, da, spune el. A fost cam aiurea. E, ăă...

– E o problemă.

Nathan ridică din sprânceana stângă.

– Da, spune el tăios. Dar e mai degrabă o problemă între mine și Alix, așa zice.

– Păi, nu, aseară n-a fost. A fost dureros pentru toți trei. Și uite care e urmarea.

Nathan o privește stupefiat.

– Poftim?

Josie oftează.

– Singurul mod în care am putut să-l conving pe soțul meu să vină înapoi aseară a fost să-i spun că urma să fi și tu aici, adică un alt bărbat. Pentru că Walter se simte în largul lui când mai sunt și alți bărbați prin preajmă. Și a venit constrâns. Și tu n-ai apărut, așa că s-a simțit ca prostul proștilor. A fost o seară oribilă și s-a răzbunat pe mine.

Fața lui Nathan e un spectacol în sine.

– Păi, îmi pare foarte rău să aud asta, zice el, roșind ușor. Foarte rău.

Josie își țuguie buzele.

– Ar trebui să fi un soț mai bun.

Nathan clipește la ea.

– Uau, spune după un moment. Uau.

Se aude din nou ușa de la intrare și se întorc amândoi să o vadă pe Alix cum intră, cu răsufierea tăiată și o expresie stresată. Chipul ei se înmoaie când îl vede pe Nathan, ceea ce o face pe Josie să se simtă bizar de furioasă.

– Bună, spune Nathan.

– Bună, spune Alix, scoțând cățelul din geantă și dându-i-l lui Josie. Văd că tu și Josie v-ați regăsit...

– Într-adevăr, răspunde Nathan sec.

Josie vede cum îi aruncă o privire cu subînțeles lui Alix, încercând să-i trimită un mesaj. O vede pe Alix cum se încruntă ușor,

încercând să-și dea seama care ar putea fi mesajul.

– În fine, zice Josie. Mai bine mă duc să mă mai întind puțin, dacă e în regulă, Alix? Încă mă simt complet distrusă.

– Da, spune Alix. Sigur. Pot să-ți aduc ceva? Micul-dejun?

– Oh, nu. Mersi. Nu prea am poftă de mâncare.

– Nu, sigur că nu. Păi, dă-mi un mesaj sau strigă dacă ai nevoie de ceva, bine?

Josie zâmbește șters și încuviințează din cap.

Când iese din bucătărie, trece pe lângă Nathan, îl vede cum se retrage ușor, simte mirosurile pe care le emană și o cuprinde un val de furie întunecată. În capul scărilor, se oprește și așteaptă, trăgând cu urechea la conversația care se aude din bucătărie. Urmează însă o tăcere lungă și revelatoare, despre care știe că presupune, de fapt, un schimb de priviri între Alix și Nathan. Apoi aude șoapte foarte joase, presante, șoapte care devin din ce în ce mai zgomotoase, până când reușește să distingă cuvintele „Păi, ce era să fac?“, din partea lui Alix, și cuvintele „Ridicol, să mor eu“, din partea lui Nathan. Apoi îl aude pe Leon cum intră în bucătărie și cere ceva de mâncare și discuția se schimbă și trece la alt subiect.

Se întoarce în camera de oaspeți și închide ușa. Își deschide poșeta pe pat și scotocește printr-unul din buzunarele interioare, până când simte muchiile tari ale cheii pe care a luat-o azi-noapte din apartament. Când degetele ei o găsesc, trăiește o secvență de flashbackuri: greutatea cărnii și oaselor, stropii sângelui împrăștiat, lumini electrice ca niște stroboscoape printre degetele răsfirate, gustul metalic al sângelui, gustul sărat al palmelor transpirate,

plânsetele înfundate. Se vede, ca de deasupra, ghemuită pe podea, cu cățelul adormecându-i capul, apoi aude tăcerea care a urmat, spartă doar de șuieratul unui autobuz, deschizând ușile în stația din fața geamului, scâncetul cățelului, apoi huruitul autobuzului care pleca mai departe.

Ia cheia și o strecoară sub saltea.

DUMINICĂ, 14 IULIE

– Ai vorbit cu Erin? o întreabă Alix pe Josie, în bucătărie, în dimineața următoare.

Josie dă din cap că da.

– Doar i-am dat mesaj. E bine.

– Și, dacă îmi permiți, cu Walter? Ai vorbit cu el vreun pic?

– Nu. N-am vorbit. Și nu intenționez să o fac.

– Și... cum ai de gând să procedezi mai departe?

Alix își dă seama că glasul i se frânge pentru o clipă când rostește ultima întrebare. Josie e aici doar de vreo zi și ceva, dar Nathan o urăște, copiii sunt speriați de fața ei și pisica nu e bucuroasă să aibă în casă un cățel care o tot mârâie.

– Chiar nu știu, Alix. Simt că am o grămadă de chestii de procesat.

– Poate mama ta ar...

– Nu! o întrerupe Josie, înainte ca Alix să ajungă măcar la jumătatea frazei. Nu vreau să o implic pe mama. Nu. O să rezolv chestia asta singură.

– Da, dar, Josie, trebuie să rezolvi asta cu Walter. Nu înțelegi? Va trebui să-l vezi.

Alix vede cum o umbră întunecată trece peste chipul lui Josie, însoțită de un clătinat ușor din cap.

– Nu încă. Nu sunt pregătită să vorbesc cu el.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Nu. Doamne. Sigur că nu. Vreau doar să... Am nevoie doar să... Alix, am nevoie să fiu aici. Doar o vreme. E OK?

Alix simte cum i se pune un nod în stomac.

– Ăă... Păi, da. Sigur. O vreme. Dar săptămâna viitoare vine sora mea să stea la noi. Mă tem că până atunci o să avem nevoie de camera de oaspeți.

– Oh, face Josie, clipind des. Aha. Când vine?

– Sâmbătă.

– Oh. Înțeleg. OK. Păi, până atunci o să scapi de mine. Îți promit.

Alix înghite în sec, amar, când înțelege ce a făcut – Josie crede că e binevenită să stea aici toată săptămâna –, apoi zâmbește.

– Mulțumesc. Și îmi pare rău.

– N-are de ce să-ți pară rău, Alix. Sincer. Ești grozavă.

Alix așteaptă un moment până să-i adreseze următoarea întrebare.

– Ascultă, Josie. Cunosc oameni care te pot ajuta, femei care te pot ajuta. Prietena mea, Mari le Jeune, despre care ți-am povestit. I-am luat un interviu pentru podcast. E cofondatoarea unei organizații caritabile destinate victimelor abuzului domestic, cea mai mare din țară. Ea ar putea să te ajute. Pot să te pun în legătură cu ea dacă vrei. Dacă nu te simți în siguranță?

Trage adânc aer în piept și așteaptă reacția lui Josie, dar ea se mulțumește să încuviințeze din cap și zice:

– OK. Mulțumesc. Dar mă simt în siguranță. Promit.

- Oh, spune Alix. Bine.
 - Ce faci azi, Alix? întreabă Josie.
 - Oh. Nu mare lucru. Nathan lucrează azi, așa că voiam să-i scot pe copii în oraș la prânz.
 - Ah... Lasă, atunci.
 - Nu, spune.
 - Mă gândeam doar, de vreme ce sunt aici, că ne-am mai putea ocupa puțin de podcast. Chiar simt că aș vrea să vorbesc despre fete.
- Alix dă din cap aprobator și se abține de la alte comentarii.
- Sigur, da. Stai să le spun copiilor unde sunt și putem să începem.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

O femeie stă într-o cafenea, lângă o fereastră mare și aburită, din sticlă plată.

În spatele ei, nefocalizat, un bărbat curăță un espressor cromat, mare, cu un prosop de bucătărie alb.

Femeia zâmbește nesigur către interviuitoare și își drege glasul.

În josul ecranului, scrie:

Mandy Redwood, administrator școlar, Școala primară Parkside, din 1998 până în prezent

„Ambii copii ai lui Alix Summer au învățat la Parkside. Niște copii adorabili. Unele familii pur și simplu înveselesc o școală ca a noastră, înțelegeți, iar familia Summer e una dintre ele. Așa că a fost surprinzător când Alix a venit la mine în ziua aceea, în 2019, și m-a întrebat de familia Fair. Nu ți-ai putea imagina două familii mai diferite, două mame mai diferite. Firește, la momentul respectiv nu știam că Alix făcea un podcast despre familia Fair. Așa că i-am spus ce îmi aminteam și eu. Dar abia mai târziu, după ce s-au întâmplat toate, am trecut prin arhive, și atunci mi-am amintit și alte lucruri. Cum ar fi ziua în care Roxy i-a rupt degetul unui

copil, în colțul de lectură, când erau în clasa zero. A călcat pe el. A stat pur și simplu acolo și l-a zdrobit sub talpa pantofului. Copilul urla.“

Mandy se cutremură și zâmbeste sec.

„Sigur că după aceea a trebuit să-i chemăm pe părinți la școală și au fost pur și simplu...”

Mandy privește în jos la blatul mesei, cât timp caută cuvântul potrivit.

„Lipsiți de emoție. Complet lipsiți de emoție. A fost cel mai ciudat lucru. La momentul acela am pus-o pe seama șocului, dar acum... acum știu ce se petrecea de fapt în casa lor. Mă rog, acum înțeleg mai bine.“

Se cutremură din nou.

Apoi clatină ușor din cap și oftează.

Ecranul se întunecă și trece la o filmare dintr-un studio de înregistrări gol.

Camera panoramează în încăpere.

În josul ecranului, scrie:

Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 14 iulie 2019

Alix: „Ce a făcut Walter când i-ai spus despre copilul cu degetul rupt?”

Josie: „Păi, nu i-am spus. Pe vremea aceea pleca la muncă devreme, era afară din casă la șapte, în cele mai multe dimineți, se întorcea abia pe la cinci sau șase; ziua de școală era un mister total pentru el. Cred că a pus piciorul în școală de vreo cinci ori în toți anii cât le-am avut pe fete acolo. Așa că n-am spus nimic, pur și simplu.“

„Și nici Roxy nu i-a spus?”

„Nu. Roxy nu i-a spus. Era doar... mă rog, temperamentul lui. Știi ce zic. Eram toate un pic speriate de el.“

„Era violent? Cu fetele?”

„Atunci nu. Nu. Dar era dur. Le dădea ordine. Mai ales lui Roxy. Dar nu era violent. Asta s-a întâmplat mai târziu.“

Josie oftează zgomotos.

„N-am fost un părinte bun. N-am fost un părinte bun.“

„Ce vrei să spui?”

„Vreau să spun doar...”

Oftează din nou.

„Am lăsat să se întâmple lucruri rele. Nu le-am oprit. Am lăsat totul să se întâmple.”

Ora 14

Telefonul lui Alix bâzâie a treia oară la rând. Ridică degetul în aer și apasă pe butonul de pauză al înregistrării, apoi își scoate căștile și zice:

– Scuze, Josie. Trebuie să răspund. E Eliza. Bună, scumpo.

– Mama. Poți să vii înapoi în casă? Leon e foarte enervant și mie mi-e foame.

Alix se uită la ceas. E aproape ora două.

– Da. Îmi pare foarte rău. Da, vin acum.

Îi aruncă lui Josie o privire prin care își cere scuze.

– Îmi pare rău. Dar chiar i-am lăsat singuri cam multă vreme.

Josie încuviințează din cap.

– Da, sigur. Scuze. Sunt o egoistă. Doar că am ținut toate chestiile astea închise în mine atâta timp și mi-e teamă că dacă nu le scot la lumină dintr-odată, s-ar putea să ajungă la loc înăuntru.

Alix zâmbește.

– N-o să lăsăm să se întâmple asta, Josie. Bine? Hai să luăm o pauză azi și apoi mâine avem toată ziua la dispoziție. Presupun că nu te duci la muncă mâine.

Josie încuviințează din cap.

– Atunci mâine, toată ziua. OK?

– Da, spune Josie. OK.

LUNI, 15 IULIE

Josie se trezește în zgomotele tipice pregătirilor pentru școală, în familia lui Alix. Pentru un moment, zarva aceea e liniștitoare, ca ecoul unei zile fericite la plajă sau al unui Crăciun din copilărie. Preț de o clipă se întoarce la zilele de început ale vieții ei de mamă, când fetițele ei erau adorabile și soțul ei era chipeș și puternic. Îi trece prin minte că poate niciodată n-a fost așa, că privește în urmă printr-o lentilă nefocalizată. Dar a fost mai bine, la început. Trebuie să fi fost mai bine. Altfel, pentru ce naiba a fost totul?

Se dă jos din pat și aruncă pe ea halatul de in pe care i l-a lăsat Alix. Ia cățelul, își pune espadrilele și coboară la parter.

– 'Neața, spune ea când intră în bucătărie.

Îi vede pe copii cum se întorc și se zgâiesc la ea. Imaginea lor în uniforme de la Parkside e tulburătoare, așa că acum se holbează și ea la ei. Cățelul mârâie când vede pisica-norișor stând pe blatul din bucătărie.

– 'Neața, Josie! spune Alix, care poartă o tunică albă, brodată, peste pantaloni de yoga, și o bentiță elastică pe cap.

E desculță și feliază o banană direct pe o chiflă prăjită, arătând ca și cum una dintre postările ei de pe Instagram ar fi prins viață.

– Intră. Îți fac ceva de mâncare?

Josie clatină din cap.

– Nu, mulțumesc. O să beau doar o cafea. E OK dacă folosesc aparatul tău?

– Oh, stai liniștită. Îți face Nathan. Nathan!

Nathan apare de pe terasă, cu un castron de cereale gol și o cană.

– Poți să-i faci un cappuccino lui Josie?

Josie vede o expresie de antipatie traversându-i fața, mascată de un zâmbet sumbru.

– Sigur, răspunde el. Zahăr?

Josie aprobă din cap.

– O linguriță, te rog. Mulțumesc.

Se așază pe unul dintre scaunele desperecheate de la masă, în fața lui Leon, care o privește suspicios.

– Și fetele mele au mers la școala voastră, spune ea. Când erau mici. Dar acum sunt mari.

– Unde sunt acum?

– Oh, spune Josie. Erin stă la o prietenă și Roxy a plecat să călătorească prin lume.

– Deci sunt adulte?

– Da. Sunt adulte. Josie își drege vocea, după ce a simțit că i se sparge la ultima silabă. Am auzit că încă o aveți pe Mandy la secretariat?

Leon aprobă din cap cu seriozitate. Josie își lasă privirea să zăbovească asupra palmelor lui, încă grăsuțe, încă umflate de tot ce o trăi sub pielea copiilor mici. Pe încheietura degetului mare, băiatul are o cojiță, iar Josie își aduce aminte de cojițe. Își aduce aminte de veruci și păduchi și unghii încarnate și dinți de lapte atârnați de ațe și toate celelalte defecte mărunte și perfecte ale copiilor mici. Rezistă impulsului de a atinge cojița, de a-i da un pupic magic. Rezistă impulsului de a spune: „Oh, nu, ai făcut buba“. Simte pierderea copiilor ei atât de visceral și de oribil, încât ar putea să urle, cuprinsă de agonie.

Izbutește să schițeze un zâmbet și spune:

– Mandy era acolo și când aveam eu fetele la școală.

Leon își plimbă palmele înainte și înapoi pe muchia mesei, apoi ridică privirea spre Josie și spune:

– Cum se face că ești de o vârstă cu mama, dar copiii tăi sunt deja adulți și noi suntem mici?

– Păi, e doar o chestiune de matematică, nu-i așa?

Leon o privește întrebător.

– Deci. Dacă eu am patruzeci și cinci de ani și fiica mea cea mare are douăzeci și trei, atunci câți ani aveam când s-a născut?

Leon își schimonosește fața și întreabă:

– Adică patruzeci și cinci minus douăzeci și trei?

– Da! Da, exact așa. Ce băiat isteț!

– Asta înseamnă... În timp ce numără, își desface degetele din pumn, unul câte unul pe blatul mesei, ca un boboc ce înflorește. Douăzeci și doi?

– Uau, bravo! Și tu câți ani ai?

– Șase.

– Șase! Și poți să faci calcule așa de complicate! Extraordinar! Da. Patruzeci și cinci minus douăzeci și trei înseamnă douăzeci și doi. Atâția ani aveam când am făcut primul copil. Și cât înseamnă patruzeci și cinci minus șase?

– Asta e simplu. Treizeci și nouă.

– Da! Deci mama ta avea treizeci și nouă de ani când te-a născut pe tine. Și de-asta copiii mei sunt adulți, iar tu ai doar șase ani. Pentru că fiecare face lucrurile în ritmul său.

Josie se întoarce și se uită la Alix, care zâmbește.

– E foarte bun la mate băiatul tău.

– Da, spune Alix. Așa e. Leon e bun la toate, nu-i așa, puiule? Mai puțin să fie gata la timp când trebuie să mergem la școală. Deci... hai odată. Hai să ne punem pantofii, bine?

Curând, casa e goală. Nathan a plecat la serviciu, iar Alix îi duce pe copii la școală, ceea

ce înseamnă ca va lipsi cel puțin o jumătate de oră. Josie e singură. Traversează bucătăria și se uită la desenele de pe panoul special montat pentru copii. Se uită, în special, după semne de stres sau lucruri întunecate, amintindu-și desenele tulburătoare pe care le produceau Erin și Roxy și privirile îngrijorate de pe chipurile profesorilor la ședințele cu părinții, când le dădeau desene ce prezentau „semne de stres emoțional”. Dar aici sunt doar sori galbeni și flori portocalii și mămici fericite și tătici zâmbitori. Aici sunt desenele unor copii sănătoși, care trăiesc într-o casă fericită. Desprinde o bucată micuță dintr-o schiță; e o fată, desenată în detalii minuțioase, cu o fundă uriașă în păr și un cățel mic în lesă, care seamănă puțin cu Fred. Dedesubt e scris cuvântul „Teeny”.

Josie nu știe cine e fetița sau al cui o fi cățelul, dar imaginea e atât de pură și perfectă, încât știe că are nevoie de ea. O strecoară în buzunarul halatului din in și rearanjează puțin celelalte desene, ca să ascundă spațiul gol.

Apoi observă un calendar. E imprimat cu fotografii de familie. Ochii îi fug la sâmbăta viitoare. Iată: „Zoe și Petal”. Zoe e numele surorii lui Alix. Simte o senzație liniștitoare de calm. Alix n-a mințit-o. Sora ei chiar vine sâmbătă, să stea la ea. Zâmbește mărunț și își trece vârfurile degetelor peste nota din calendar.

Apoi deschide frigiderul, trece în revistă conținutul, e surprinsă să vadă batoane de brânză și de pastramă, nu e surprinsă să vadă un recipient cu ceva ce se cheamă skyr și alt recipient cu un preparat numit baba ghanoush.

Simte că ar trebui să fie dușată și îmbrăcată când se întoarce Alix de la școală, așa că urcă la etaj. Aici sunt trei camere. Un dormitor pentru

Alix și Nathan. Un dormitor pentru Leon. Iar în capăt e un birou mic, cu vedere spre grădină. Josie se duce la ușa biroului și trage cu ochiul înăuntru. O masă de lucru la geam, o bibliotecă pe tot peretele și acolo, lângă peretele din spate, ceva ce pare un divan. Ridică perna de pe șezut și vede mecanismul din metal, apoi lasă perna să cadă la loc. Așa deci. Mai există o cameră de rezervă în casă. Nu trebuie să plece sâmbătă. Zâmbește și urcă următoarea serie de trepte până la camera ei, lângă cea a Elizei, de la ultimul etaj.

Nu e gata să plece. Nici pe departe.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apar trei tineri stând pe taburete înalte, într-un bar slab luminat. Două femei și un bărbat.

Sunt îmbrăcați lejer, în jeanși și tricouri; cu toții au tatuaje și unul dintre ei poartă un fes.

În josul ecranului scrie:

Ari, Juno și Dan: abonați la platforma de gaming Glitch

Întâi vorbește bărbatul. Are accent american:

„Păi, da, cred că ne relaxam în seara aia. Aveam niște prieteni la noi, băuserăm niște beri, era o seară fierbinte de iulie. Aveam toate geamurile deschise. Așa că nu eram la fel de atenți cum am fi fost în mod normal. Nu eram, efectiv, *captivați*.“

Intervievatoarea, fără microfon: „Deci în mod normal erați captivați?“

„Da. Așa zic. Adică, tipa era extraordinară. Cu toții o știam doar după numele de jucător. Erased.“

Intervievatoarea, fără microfon: „Numele ei de jucător era Erased?“

„Da. Acum înțeleg că era un fel de joc de cuvinte, un fel de combinație între numele ei real și un comentariu despre viața ei reală³. Dar noi nu știam nimic despre viața ei reală. Pentru noi era doar Erased. Juca mereu cu un fundal de ecran verde, gen, ca să nu-i vedem camera; arăta ca și cum ar fi fost într-un depozit gol. Era foarte tăcută. Practic, vorbea în șoaptă. E ceva neobișnuit în lumea asta. Dar și asta era o parte din aerul ei atât de cool. Așa că zgomotul ne-a alertat că se întâmpla ceva ciudat.“

„De la computer?“

„Da. Am văzut-o cum se ridică de pe scaun, or, ea nu făcea niciodată asta. Nu se mișca niciodată. Și a dispărut și totul a fost ca prin ceață, din cauza ecranului verde. Știți cum interferează cu mișcarea? Am auzit urlete. Țipete. Bubuituri. Și apoi nimic. Efectiv, nimic. Scaunul ei a rămas acolo, gol. Ne-am uitat și ne-am tot uitat, dar nu s-a mai întors. Și am început să ne trimitem mesaje între noi. Gen, în toată lumea. Dar nimeni nu știa unde locuiește. Nimeni nu știa cum o cheamă cu adevărat. Nimeni nu știa nimic despre ea.“

Fata cu fes zice:

„Aveam filmări cu toată chestia. Am sunat la poliție. Au zis, gen, ce vreți să facem cu asta? E în cealaltă parte a lumii. Am trimis filmarea la Glitch. Nu aveau o adresă fizică a ei. Doar o adresă IP și datele de e-mail. Ne-au spus că era, gen, în nordul Londrei? Așa că am început să dăm mesaje tuturor pe care îi știam din nordul Londrei. Am devenit obsedați de toată povestea asta. A devenit virală, în comunitate. Numai despre asta se vorbea. Și apoi, dintr-odată, tocmai când eram gata să aflăm cine e și unde locuiește, a apărut reportajul. Și apoi, băga-mi-aș, nu ne-a venit să credem. Efectiv nu ne-a venit să credem așa ceva.“

Ora 9.30

Când se întoarce Alix, după ce i-a lăsat pe copii la școală, Josie e pregătită și îmbrăcată și așezată la masa din bucătărie. Cățelul e în

grădina din spate, adulmecând straturile cu fiori. Alix vede că Josie a încercat să-și acopere o parte din semnele de pe față cu machiaj și se întreabă pentru o clipă unde a găsit așa ceva. A sosit aici sâmbătă noapte, doar cu poșeta ei micuță și cu câțelul.

– Arăți mai bine, spune ea, indicând fața lui Josie.

– Da. Mă săturasem să văd spectacolul ăla grotesc în oglindă. Am găsit un tub de ceva în dulăpiorul din baie. Sper că nu te deranjează.

Alix scutură din cap, distrasă. E nouăzeci și nouă la sută sigură că nu avea nici un fond de ten sau alte produse de machiaj în dulăpiorul din baie a camerei de oaspeți, dar poate l-a lăsat cineva acolo fără ca ea să observe.

– Am doar câteva chestii de făcut prin casă, și apoi putem să ne apucăm. E în regulă?

– Absolut, spune Josie. Mă bucur doar să stau aici, în bucătăria ta minunată.

Alix îi afișează cel mai călduros zâmbet de care e în stare și apoi urcă în dormitoare. Smulge așternuturile murdare de pe patul lui Leon și le face ghemotoc laolaltă. Apoi așterne cearșafuri curate și golește coșul de hârtii într-un sac negru. Face apoi curat în dormitorul ei și în baie. Pe măsură ce trece de la o sarcină la alta, e urmărită de o senzație de neliniște. Încearcă să și-o desprindă din minte, dar nu reușește. Totul pare greșit; totul pare... nelalocul lui. Aude câțelul scheunând în grădina din spate și trage cu ochiul și îl vede uitându-se cu jind la o veveriță dintr-un copac. Și-o imaginează pe Josie așezată la masa din bucătărie, cu acea inofensivitate stranie și cu zâmbetul ei placid. Nu arată ca o persoană pe care a atacat-o soțul ei sâmbătă seară și care a trebuit să fugă în toiul nopții și nu s-a mai întors acasă de atunci. Nu

arată de parcă ar fi în miezul unei traume personale îngrozitoare. Pare... fericită?

Duce rufele murdare și sacul negru de gunoi la parter și iat-o, exact așa cum a lăsat-o.

– Încă două minute, strigă la Josie, înainte să ducă rufele la spălat.

– Nici o grabă!

Poftim. Acea notă stranie, tulburătoare de veselie.

O clipă mai târziu sunt în studioul de înregistrări, fiecare cu o cafea în față și căștile pe urechi. E aproape ora zece, când Alix apasă butonul de înregistrare.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul prezintă o reconstituire dramatică, cu o tânără așezată pe un taburet înalt, lângă bucătăria deschisă din apartamentul lui Josie.

Râde zgomotos la ceva ce tocmai a spus altă tânără, o actriță care joacă rolul fiicei mai mici a lui Josie, Roxy.

O actriță care o joacă pe Josie stă pe canapea, uitându-se la o revistă și zâmbind tăcut.

În josul ecranului scrie:

Înregistrare cu Josie Fair din podcastul lui Alix

Summer, 14 iulie 2019

„Trebuie să-ți povestesc despre Brooke.”

„Brooke?”

„Da. Era prietena lui Roxy. De la școală. Roxy n-a avut niciodată vreun prieten până la Brooke. Dar ea a apărut la începutul clasei a zecea și imediat au devenit de nedespărțit.”

Ecranul le arată pe cele două fete așezate turcește pe un pat, jucându-se cu telefoanele și râzând împreună.

„Brooke era certăreață, la fel ca Roxy, și avea gura spurcată. Și era neînfricată. Nu se temea de nimeni și nimic.

Dar mie îmi plăcea de ea pentru că avea o influență bună asupra lui Roxy. A convins-o pe Roxy să învețe în anul acela. A convins-o pe Roxy că examenele pentru Certificatul General de Educație Secundară⁴ sunt importante, și unde mai pui că era și distractivă. Noi nu ne prea distrăm în familie. Nu așa. Dar Brooke era distractivă și ne-a făcut și pe noi să ne distrăm, a devenit aproape parte din familie. Locuia într-un apartament înghesuit, cu doi frați vitregi mai mici, nu se înțelegea cu tatăl vitreg, avea o grămadă de probleme acasă, așa că am impresia că a văzut casa noastră ca pe un fel de refugiu. A fost o perioadă minunată, acum, că mă gândesc. Și apoi am ajuns spre sfârșitul clasei a unsprezecea, se apropiau examenele, iar Brooke venea foarte des la noi să recapituleze cu Roxy.“

Ecranul arată cele două fete stând pe podea, consultând cărți cu exerciții.

„Dar dintr-odată, într-o zi, chiar înainte să înceapă examenele, totul s-a sfârșit. Roxy a venit acasă de la școală și a zis că s-au certat îngrozitor. A zis că i-a tras un pumn lui Brooke. I-a umflat buza. Am primit un telefon de la școală, ne cereau să venim să stăm de vorbă. Dar apoi Roxy a dispărut. Chiar în mijlocul examenelor. A dispărut trei zile întregi. Într-un sfârșit a reapărut, murdară, în stare de șoc, a zis că a dormit pe străzi, că a fost primită într-un adăpost pentru oamenii străzii, că n-a închis un ochi trei nopți. I-am pregătit o baie; a stat acolo mai bine de o oră.“

Ecranul o arată pe actrița care o interpretează pe Roxy stând întinsă în cadă, într-o baie întunecată.

„Apoi a ieșit și mi-a zis ce s-a întâmplat. Mi-a povestit despre Brooke... și Walter.“

Se lasă o tăcere prelungită.

Ecranul o prezintă pe Roxy dispărând sub apa din cadă, cu părul răsfirat în jurul ei.

„Walter?“

„În tot timpul ăsta, o ademenise. Exact așa cum a făcut cu mine. Tot timpul cât ea a fost aici, când aveam senzația că face parte din familie, fusese mai mult decât atât. Și apoi, exact așa cum a făcut cu mine, i-a cumpărat un colier, a

scos-o în pub, i-a turnat un shot de votcă în limonadă și apoi, când a împlinit șaisprezece ani, s-a culcat cu ea.“

Ecranul se întunecă și se schimbă lent în imaginea unei fete tinere, stând pe un scaun într-un studio, în umbră.

Vocea lui Josie continuă pe fundal:

„Cât timp eu eram la lucru și Roxy era la școală și dădea un examen, a invitat-o la noi acasă și s-a culcat cu ea în patul meu. *În patul meu.*“

„Și Roxy cum a aflat?“

„I-a spus Erin. Au crezut că Erin n-o să observe din cauză că e așa obsedată de gaming și pare că nu e atentă la nimic. Dar a observat. I-a auzit și apoi a văzut-o pe Brooke când pleca, prin crăpătura ușii de la dormitor, și i-a spus lui Roxy când s-a întors de la examen, iar a doua zi, Roxy s-a dus la școală și a bătut-o pe Brooke. A bătut-o până i-a dat sângele.“

Ecranul oscilează între scene dramatizate cu două fete care se bat în curtea școlii și fata așezată pe taburetul din umbră.

„La scurt timp după ce Roxy s-a întors de la adăpostul pentru oamenii străzii, a plecat de tot. De atunci n-am mai văzut-o.“

O lumină e îndreptată pentru o fracțiune de secundă spre chipul fetei așezate pe taburet, reliefându-i o porțiune mică a feței.

Rulează genericul de final.

Ora 11

Josie se uită fix în ochii lui Alix, care arată uluită. Îngrozită.

– Știu, zice Josie. Îmi pare rău, e scârbos. Dar uite, poftim. Acesta e adevărul despre bărbatul cu care m-am măritat.

– L-ai înfruntat?

– Nu, spune ea. Nu. Atunci nu. M-am prefăcut că nu știu nimic.

Iată din nou, pe suprafața netedă a feței lui Alix, acea tresărire, acel zvâcnet.

Josie o aude pe Alix cum înghite în sec. Îi dă lovitura de grație.

– În seara aia, spune ea, vineri. Când ne-am întors acasă după ce am venit la tine la cină. Atunci a fost prima dată. Absolut prima dată când l-am înfruntat pe Walter în legătură cu Brooke.

– Și de-asta...? zice Alix, arătând spre semnele de pe fața lui Josie.

Josie încuviințează din cap.

– Da. De-asta. Exact.

Fac o pauză, ca să ia prânzul. Alix prăjește niște pâine cu maia și o servește cu humus și baba ghanoush.

Îi aruncă o privire lui Josie peste masa din bucătărie și întreabă:

– Vreo veste de la Walter?

– Nimic. Nu.

– În mod normal, ar lua legătura cu tine după un astfel de episod?

– Nu am mai plecat niciodată de acasă.

– Deci, în mod normal stai și suporti?

– Aham. Da.

– Și ce a fost diferit acum?

– Totul, presupun. De când am împlinit patruzeci și cinci de ani, încă dinainte să începem să facem podcastul, am simțit că totul se schimba. Adică, de-asta am fost în pub în seara aia. În mod normal, nu ieșim în oraș la masă. Cel puțin, nu în locuri ca acela. Și apoi te-am cunoscut pe tine și...

Alix o privește fix pe Josie, fiindcă nu vrea să dezvăluie nimic din tulburarea ei lăuntrică tresărind sau clipind din ochi.

– Mi s-a părut că asta e soarta, destinul. A fost un punct de cotitură pentru mine, momentul în care am putut să preiau controlul asupra poveștii mele, să mă despovărez, să-mi împărtășesc adevărul... să mă schimb. Așa că vineri seară, în clipa în care a ridicat prima dată mâna la mine, am știut deja că mă simt diferit. Am știut deja că o să plec și că n-o să mă mai întorc.

Alix înghite în sec.

– Când te-a lovit prima dată?

– Oh, știi cum e. Adică, ar fi greu de spus exact. S-a întâmplat treptat. Știi cum e. O îmbrânceanță mică ici și colo. Cam în aceeași perioadă când a început să pună mâna și pe fete. Cumva, preferam să fie așa. Preferam să mă îmbrânceanască pe mine, și nu pe ele. E șocant, dacă stai să te gândești. Un bărbat ca el. Un bărbat masiv. Să agreseze niște fete, niște femei, să le facă rău. E ceva de neînțeles chiar. Ca genul de oameni care fac rău animalelor.

Privirea îi coboară spre Fred, care stă la picioarele ei și o privește atent. Ea rupe un colț de pâine cu maia înmuiată în baba ghanoush și i-l întinde câțelului, care îl mestecă entuziasmat.

– I-a făcut vreodată rău lui Fred?

– Nu. Încă nu. Probabil că ar fi fost doar o chestiune de timp, zice și îi mai dă câțelului o bucată de pâine înmuiată în pastă, apoi ridică privirea spre Alix. Dar tu? întreabă ea. Nathan ți-a făcut vreodată rău?

– Doamne ferește, nu!

Și Alix își dă seama cum sună exact în timp ce rostește cuvintele. Sună îngâmfat și arogant, de parcă viața ei e trăită într-un alt plan decât cea a lui Josie, de parcă numai o femeie ca Josie ar putea avea un soț care s-o lovească, de parcă numai femeile care au crescut în case amărâte și

s-au măritat cu electricieni se confruntă cu violența domestică, pe când, firește, nimic nu e mai departe de adevăr.

– Nu, spune din nou, pe un ton mai puțin revoltat. Niciodată.

– Dar copiilor?

– Nu. Nici unul dintre noi nu i-a lovit vreodată pe copii.

Josie împinge farfuria din față și privește drept în ochii lui Alix.

– Dar evident, tu ai alte probleme. Ai chestia cu băutura.

– Da, spune Alix. Așa e. Deși sper ca după noaptea de vineri să nu se mai repete.

– Păi, om trăi și om vedea, nu-i așa?

Și în vocea ei e o notă ascuțită, care o face pe Alix să creadă că Josie își dorește efectiv ca Nathan să iasă la încă o chefuială, să comită încă un păcat capital, să o dea cumva în bară. Că își dorește efectiv ca Nathan să fie la fel de rău ca Walter.

MARȚI, 16 IULIE

– Când pleacă? șoptește Nathan tăios la urechea lui Alix, în dimineața următoare.

Stau unul lângă celălalt în baia din cameră, fiecare deasupra chiuvetei sale. Nathan își încheie nasturii cămășii de lucru. Alix își întinde crema de față.

– Să-mi bag picioarele. Nu știu. I-am spus că sâmbătă vine Zoe să stea la noi, așa că știe măcar că trebuie să plece până atunci.

– Stai, stai așa. Vine Zoe? Eu știam de chestia asta?

spre casa lui.

– Bună! spune ea.

El se întoarce la auzul glasului ei și o privește binevoitor.

– Bună ziua, spune el.

– Ce mai faci?

– Oh, bine. Sunt bine, mulțumesc. Și dumneavoastră?

– Și eu sunt bine. Aruncă o privire spre ușa de la intrare a casei ei, apoi se apropie de Harry, la colțul ce dă spre aleea grădinii lui. Roxy Fair, începe ea încet. Îți amintești de o prietenă a ei pe nume Brooke?

– Ăă, da. Îmi amintesc de ea. Era puțin...

Alix îi privește cu luare-aminte chipul, în timp ce el se străduiește să găsească cuvintele potrivite.

– Puțin cam... ușuratică? zice el în cele din urmă.

Alix îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– O părere care se bazează pe...?

– Da. Scuze. Nu vreau să sugerez nimic. Era doar destul de matură pentru vârsta ei. Destul de autoritară cu băieții. N-am idee dacă chiar se culca cu toți, dar asta era impresia pe care ți-o dădea.

– Și ce s-a întâmplat cu ea? După ce ați terminat cu toții școala? Ai idee?

Harry oftează și spune:

– A dispărut, din câte îmi amintesc. O fi fugit de acasă, poate? Nu-mi amintesc prea bine. Dar știu că a existat un fel de ceartă între Roxy și Brooke, spre sfârșit.

– Ah, înțeleg. Și despre ce a fost vorba?

– Nu știu. Dar a fost toxic o vreme. Foarte toxic. A fost o bătaie. O încăierare între ele. Una dintre ele s-a ales cu buza spartă. Nu mai țin minte care.

diaree pe podeaua din bucătărie.

– Oh! spune în timp ce ia așternuturile din mâinile lui Josie. Oh, vai! Ascultă. Tu scoate-l în grădină. Curăț eu.

– Îmi pare tare rău, Alix. Zău. N-a mai făcut niciodată așa ceva.

– Nu. Nu. Sigur, nu-i nici o problemă. Te rog să nu-ți faci griji.

Josie îi aruncă o privire spășită, apoi ia cățelul și iese în grădină, unde Fred se lasă imediat pe vine și mai golește niște lichid din el. Nathan, care își bea cafeaua pe terasă, se uită de la cățel la Josie și apoi se întoarce să-i surprindă privirea lui Alix prin ușile glisante, și afișează o expresie îngrozită. Alix ridică din umeri și adună produsele de curățenie de sub chiuvetă. Se gândește la ziua de sâmbătă. Se gândește cum își va lua la revedere de la Josie și apoi o să sosească surorile ei și o să se deschidă sticle de tequila și o să se stoarcă lămâi verzi și o să strige fiecare ce pizza preferă către oricine o să acceseze aplicația de livrări, iar copiii o să mișune dintr-o cameră în alta, și își dorește atât de tare lucrurile acestea, încât aproape că le simte materializându-se. Dar deocamdată are de curățat rahat lichid de pomchi și așternuturi murdare de spălat și, firește, un pat de făcut din nou. Îi vine să verse când șterge mizeria lui Fred cu prosoape de bucătărie superabsorbante și spray de bucătărie antibacterian și aruncă hârtiile la coș.

– Copii, zice ea, printre dinții încleștați. Hai odată. O să întârziem.

Iese din casă cinci minute mai târziu, simțind încă puternic în nări mirosul de rahat de câine.

O jumătate de oră mai târziu, când Alix se întoarce, Harry, fiul vecinei sale, tocmai cotește

Alix oftează și își dă ochii peste cap.

– Da, Nathan. Știai de chestia asta. E în agendă de luni de zile. Am vorbit despre asta. Zoe și Petal rămân peste noapte. Și vin și Maxine și băieții și stăm la pizza și cocktailuri.

– Deci, un fel de seară a fetelor? Fără bărbați? Oftează din nou.

– Nu, nu trebuie să stai după noi. Dar, Nathan, te rog eu să vii acasă la o oră rezonabilă. Nu vreau să te judece și surorile mele. E suficient de rău că *ea* – arată spre tavan, indicând-o pe Josie în camera de deasupra lor – te judecă. Te rog eu să ai o seară normală în oraș și să vii acasă și să vii la culcare și să fii aici când se trezește sora mea, duminică dimineață.

Nathan face o față la reflexia ei din oglindă. E fața lui cea mai adorabilă. Alix nu se poate abține să nu se înmoaie când o vede.

– Bine, spune ea, zâmbind ușor. Bine.

– Dar nu promit nimic dacă femeia aia mai e aici sâmbătă seară.

– N-o să fie, răspunde Alix. Îți promit. O să plece până atunci.

Josie strânge în brațe un morman de așternuturi când intră în bucătărie la opt și jumătate.

– Alix, spune ea. Îmi pare tare rău. Fred a avut un accident azi-noapte. De fapt, mai multe accidente. Cred că e posibil să fi fost chestia aia pe care am mâncat-o ieri. Aia maro. Baba...?

– Ghanoush?

– Da. Cred că nu i-a picat bine la stomac. Îmi pare foarte rău, dar e niște mizerie și pe podea. Dar lasă-mă să mă ocup eu. Spune-mi doar unde sunt produsele de curățenie și mă ocup eu.

În timp ce vorbește, Alix privește îngrozită cum Fred umblă peste tot, lăsând stropi de

– Și Brooke. Ți mai amintești numele ei de familie?

– Da, era Ripley.

– Și Brooke scris...?

– B-R-O-O-K-E. Cred.

– Perfect! Alix îi zâmbește. Grozav, mersi. Salută-i pe ai tăi din partea mea, bine?

Josie a dispărut când Alix se întoarce înăuntru. Bucătăria încă miroase slab a dezinfectant și rahat, așa că deschide ușile glisante, să lase aerul proaspăt în casă. După aceea își pregătește o cafea, deschide laptopul și caută pe Google „Brooke Ripley“.

Sunt multe rezultate, cele mai multe vizând persoane prea în vârstă ca să fie Brooke a lui Roxy. Deschide Instagramul și o caută și acolo. Găsește cinci conturi. Nici unul dintre ele nu pare să fie ce trebuie, dar dă clic pe fiecare în parte. Persoanele respective trăiesc în locuri unde cineva care a crescut în Kilburn nu ar ajunge, cel puțin nu la vârsta de douăzeci și unu de ani. Nici una dintre ele nu arată cum trebuie. Apoi intră pe Facebook și o caută acolo. Dă clic mai întâi pe *Persoane*, dar urmează un alt șir de candidate improbabile, după care caută în *Postări*. Și acolo – inima i se oprește-n loc și apoi i-o ia la galop –, acolo vede numele ei, *Brooke Ripley*, evidențiat, într-o secvență de postări despre o fată dispărută.

Alix dă clic pe prima postare. Citește primele cuvinte: „Vă rog să mă ajutați! Toți cei din Kilburn/Paddington/Queen's Park/Cricklewood. Frumoasa mea nepoată, Brooke...”

Și apoi tresare.

Josie stă în fața ei, ținându-l în brațe pe Fred.

– Oh, spune Alix. M-ai speriat!

– Am curățat podeaua de sus, zice ea. Și am deschis geamul, să se mai aerisească. Dacă vrei să-mi dai niște așternuturi curate, le pun eu.

– Grozav. Ți aduc unele când mai urc la etaj.

– Din nou, îmi pare foarte rău. Cred că acum și-a revenit. Probabil c-a avut nevoie să elimine tot. Nu i-am dat niciodată să mănânce așa ceva. E clar că nu era pentru stomacul lui.

– Bietul de el, zice Alix. Sărăcuțul. Ai chef să mai înregistrăm ceva în dimineața asta?

Josie încuviințează din cap.

– Absolut. Da. Stai să-mi fac o cafea.

– Bun. Mă duc până la baie și ne vedem imediat.

Alix închide laptopul și urcă la etaj să ia niște așternuturi proaspete pentru Josie, din dulapul de pe palier. Le pune la picioarele scărilor, intenționând să o lase pe Josie să-și facă patul singură, dar ceva o îndeamnă să le ducă până la scările spre ultimul etaj. Ușa camerei de oaspeți e întredeschisă. O adiere flutură draperiile prin fereastra deschisă. Hainele pe care le purta Josie când a sosit în toiul nopții de sâmbătă sunt atârdate, spălate și curate, pe suportul autonom. Pijamalele pe care i le-a împrumutat lui Josie sunt împăturite frumos pe patul gol. În baia din cameră, un prosop umed e atârnat pe calorifer, iar pe polița din sticlă de deasupra chiuvetei e un tub de fond de ten pe care nu-și amintește să-l fi pus vreodată acolo, precum și un rimel. Le ia și se uită la ele curioasă, de parcă ar putea să-i ofere o explicație.

Apoi se apucă să refacă patul cu așternuturile curate. Înfinge pernele în fețele lor, scutură pilota, ca să intre în husă, și vâără cearșaful sub saltea, iar când face asta, simte ceva tare și rece. Localizează obiectul și-l scoate afară.

E o cheie. E prinsă de un breloc pe eticheta căruia scrie „Nr. 6“. Brelocul e mânjit cu sânge întărit. Alix îl lasă să-i scape, de parcă ar fi fierbinte, apoi îl strecoară, repede, presant, înapoi sub saltea și închide ușa dormitorului în urma ei.

Josie o așteaptă în bucătărie.

– Ești gata? întreabă ea și zâmbește.

Alix dă din cap că da.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o femeie care se plimbă printr-un parc, cu un labrador ciocolatiu. Soarele apune în spatele ei, într-un roșu intens, sângериu.

Următorul cadru o prezintă așezată pe un fotoliu mic, cu câinele dormind la picioare, lângă un șemineu în care arde focul.

Femeia are un pahar de vin roșu în față și picioarele strânse sub ea. În josul ecranului scrie:

Ffion Roberts, mătușa lui Brooke Ripley

Femeia pe nume Ffion deschide laptopul, care apare pe ecran câteva clipe.

Arată o postare pe Facebook.

Camera se întoarce către Ffion și se fixează asupra ei în timp ce citește postarea:

„«Vă rog să mă ajutați! Toți cei din Kilburn/Paddington/Queen's Park/Cricklewood. Frumoasa mea nepoată, Brooke, a plecat miercuri la balul de absolvire. Le-a spus prietenilor că după aceea se întâlnește cu o prietenă, iar colegii ei și-au luat rămas-bun de la ea în stația de autobuz din fața sălii de recepții unde a avut loc balul, pe Shoot Up Hill din Cricklewood, puțin după ora nouă seara. Avem înregistrări de pe camere cu ea urcând în autobuzul 28, la nouă și unsprezece minute, și coborând apoi în capătul cartierului Maida Vale, la nouă și douăzeci și

două de minute. După aceea, nu ştim unde s-a dus, dar nu răspunde la telefon, iar mama ei şi toţi membrii familiei sunt extrem de îngrijoraţi. Dacă aveţi idee cu cine urma să se întâlnească miercuri la nouă şi jumătate, vă rog să ne anunţaţi. Şi vă rog să distribuiţi masiv postarea. Am anunţat poliţia, dar au şi ei limitele lor.»“

Închide laptopul şi ridică privirea spre interviuitoare. Are ochii plini de lacrimi. Faţa i se schimonoseşte şi e limpede că e cât pe ce să izbucnească-n plâns.

„Îmi cer scuze.“

Se întoarce cu spatele la cameră.

„Îmi cer scuze. Îmi daţi un minut?“

MIERCURI, 17 IULIE

Postarea de pe Facebook o arată pe Brooke Ripley într-o rochie albă, mulată, până la glezne, şi pantofi sport argintii. Pare îngândurată în fotografie, fragilă şi nesigură. Doar fiindcă Alix ştie că, numai cu şase săptămâni în urmă, fata asta era ademenită şi abuzată de Walter Fair, reuşeşte să vadă atât de adânc în sufletul ei, să citească atât de multe în înclinarea incertă a capului ei, în subţirimea zâmbetului. E chiar uimită de faptul că Brooke Ripley s-a dus măcar la balul de absolvire, având în vedere pe ce fundal înfiorător se întâmplau toate.

Postarea de pe Facebook, care a fost distribuită de vreo douăzeci de ori, e o rugămintă a mătuşii lui Brooke, Ffion, scrisă în numele mamei lui Brooke.

Alix citeşte comentarii. Toate sunt din categoria „gânduri bune şi rugăciuni“. Nimeni nu ştie nimic. O fată pe nume Mia, care, în fotografia de la bal, era undeva în marginea

cadrului, împreună cu Brooke, răspunde: „Cea din fotografie sunt eu. Efectiv am văzut-o cu doar câteva minute înainte să dispară. A zis că se duce acasă. Mi-aș dori să știu unde e“, comentariu însoțit de o față tristă și o inimă.

Alix intră pe profilul Miei și găsește că are cele mai stricte setări de securitate, până la blocarea accesului la lista ei de prieteni. Dă clic pe *Mesaj* și se uită o clipă la căsuța goală din Messenger. Ce să-i spună? Și cum?

Și de ce, se întreabă Alix, nu a auzit niciodată de Brooke Ripley? De ce numele ei și fotografia cu ea în rochia aceea albă, frumoasă, nu sunt sinonime cu vara anului 2014? Și apoi Alix își dă seama că, în iunie 2014, avea un bebeluș care o ținea trează toată noaptea și un copil de șase ani plin de energie. Era cufundată adânc în puțul primilor ani ai vieții de părinte, așa că poate a văzut reportajul la momentul respectiv și a uitat complet de el, sau poate c-a fost înghițit repede de vreunul mai important?

Schimbă ecranul când aude pași pe scări. E Josie, tot în aceeași ținută pe care i-a împrumutat-o Alix sâmbătă. Acum e miercuri. Are hainele ei atârnate în cameră, curate și gata de purtare. Și totuși, încă le poartă pe ale lui Alix.

– Mă gândeam..., spune Alix. Dacă tot mai stai aici câteva zile, vrei să mă duc la tine acasă și să-ți aduc niște haine?

Vede cum chipul lui Josie e străbătut de o străfulgerare ciudată.

– Nu, răspunde ea, cu gura încleștată. Nu, mulțumesc.

– Vremea se schimbă, totuși, o să fie foarte cald în următoarele zile. Aproape treizeci de grade. Aș putea să-ți aduc niște rochii de vară?

– Serios, zice Josie, iar gura i se mai înmoaie. Serios, e în regulă.

– Păi, atunci dă-mi de veste dacă te răzgândești.

– Da, spune Josie. Negreșit.

– Și ce o să faci? Sâmbătă? Unde o să te duci?

Încearcă să nu se zgâiască prea tare la Josie, în timp ce aceasta caută răspunsul la întrebare, fiindcă știe deja că îi va fi greu, știe deja că Josie nu are nici un plan dincolo de sfârșitul fiecărei zile.

– Presupun că... Se oprește o clipă. Nu sunt sigură. Adică, ce-ai zice dacă...?

Alix simte cum se încordează.

– Am observat că e un pat pliant. În birou. Adică, aș putea să dorm acolo, cât timp e sora ta aici? Presupun că n-o să folosească nimeni biroul sâmbătă seară? Și nu v-aș sta deloc în cale, ca tu și sora ta să vă distrați, ca între surori?

Alix simte cum i se usucă gura. Asta e. Asta e linia pe care a trasat-o metaforic în relația ei cu Josie încă din prima zi, iar apoi, cu fiecare zi ce trecea, s-au apropiat din ce în ce mai mult de ea și acum o ating cu degetele întinse de la picioare. Și odată ce linia aceea va fi încălcată, Alix nu are idee cum va mai putea recăpăta controlul asupra situației. Știe, cu o certitudine îngreșătoare, că trebuie s-o dea afară din casă pe Josie până sâmbătă după-amiază. Dar mai știe, tot cu o certitudine îngreșătoare, că în momentul de față Josie o controlează, și că dacă o obligă să plece din casă înainte de a fi pregătită, asta ar putea marca sfârșitul podcastului tocmai când era pe cale să ajungă la ceva fascinant și de neratat. Se gândește la toate astea în cele două secunde cât spune:

- Păi, trebuie să-l întreb pe Nathan. Îl dau afară oricum din spațiul fetelor sâmbătă seară și e posibil să ajungă în birou, să lucreze.

Îi aruncă o privire fugitivă lui Josie, suficient cât să observe totuși o înălțare ușor amenințătoare a capului, o regrupare rece.

- Bine, spune ea. OK. Dar să-mi spui când afi.

- Da, răspunde Alix cu căldură. Da! Sigur.

Când Josie spune că n-o să meargă la serviciu în după-amiaza aceea, Alix inventează un motiv să iasă din casă. Totul e atât de intens din momentul în care Josie și Walter au intrat vineri seară în casa ei. Fiecare minut din fiecare zi a fost umbrit de existența acestor oameni și a vieților lor oribile și dezordonate și de prezența fizică a lui Josie și a cățelului ei în casa lui Alix. Timpul și-a pierdut forma și înțelesul. Se apropie alt weekend și la capătul acestuia se află sfârșitul semestrului școlar, urmat de șase săptămâni lungi de timp nestructurat și zile dezarticulate, iar ea are nevoie de ceva care să i se pară normal și corect. Îi spune lui Josie că se duce să returneze niște cărți la bibliotecă și apoi intră în parc, să ia prânzul la cafenea.

Cafeneaua din Queen's Park a fost un punct de reper în perioade extrem de importante din viața lui Alix, de când ea și Nathan s-au mutat în zonă, cu zece ani în urmă. Vede stafii și aude ecouri ale ei din toate diferitele etape prin care a trecut; însărcinată cu Leon, mai târziu stând cu un nou-născut și un copil de cinci ani, cu mamele de la grădiniță, cu mamele de la școală, cu Nathan și copiii la sfârșit de săptămână. Chioșcul de înghețată îi aduce aminte de Leon și Eliza cu gurile de un albastru-aprins, după ce mâncau din cea cu aromă de gumă de mestecat.

Berile din vitrina frigorifică îi amintesc de senzația ușor amețitoare a băutului pe timpul zilei, în după-amiezile toride de vară. A stat la fiecare masă în diferite momente, a trăit versiuni diferite ale propriei persoane, în fragmente multiple care refractă lumina. Așa că astăzi se va așeza în cafenea și va mânca un sendviș cald și va trăi încă un fragment din viața ei și va încerca să se simtă normal, să se simtă ca Alix cea de acum șase săptămâni, Alix care nu o cunoștea încă pe Josie Fair.

Își comandă un sendviș cald, cel pe care și-l ia mereu, cu brânză de capră și șuncă, și un ceai cu gheață și se așază la masa din fața ei, cu paleta de lemn cu număr, și așteaptă să-i sosească mâncarea și așteaptă să se simtă normal. Dar ultima parte nu se întâmplă. Poate că normalitatea e acolo, cugetă ea, undeva de cealaltă parte a parcului; poate că e în groapa cu nisip la care îi mai duce uneori pe copii când au chef să se simtă mici. Sau poate că e în tiroliana din parcul de aventuri. Sau în grădina zoologică, pe lângă care ea și Nathan au trecut băuți în seara când a împlinit patruzeci și cinci de ani, simțind aerul negru al nopții cald încă pe pielea lor dezgolită.

Sendvișul ei sosește și e același sendviș pe care îl comandă mereu, dar nu-i aduce normalitatea. Parcă Josie i-ar fi răpit normalitatea lui Alix și ar fi înghițit-o, undeva adânc, în întunericul ei. Alix se gândește la cheia mânjită cu sânge de sub saltea, cea cu „Nr. 6” mâzgălit pe ea. Se gândește la Josie scormonind prin coșul ei de reciclare, cât timp ea era în oraș cu familia. Se gândește la Josie în casa ei, chiar acum, purtând hainele lui Alix, machiajul lui Alix, împrăștiindu-și părul, celulele epiteliale moarte, peste tot unde merge. Și-o imaginează pe Josie intrând în biroul lor,

văzând divanul, intrând în baia lui Alix, luându-i fondul de ten. Apoi îl vede pe Walter făcând sex cu Brooke, pe Erin cu urechea lipită de perete, pe Josie prefăcându-se că nu s-a întâmplat, văzându-și mai departe de viață.

Alix împinge sendvișul la o parte și se ridică în picioare. Trebuie să termine podcastul. Să termine cu el, să se scufunde în jegul acesta, să ajungă la capătul acestei povești mizerabile, s-o dea afară pe Josie din casa ei și să-și recapete controlul asupra propriei vieți. Dar mai întâi, trebuie să treacă pe lângă apartamentul lui Josie, să tragă cu ochiul pe geam, să vadă dacă își dă seama ce face sau gândește Walter.

Ora 12.30

Alix a zis că o să fie plecată o oră. A zis că, la întoarcere, vor mai înregistra pentru podcast, dacă Josie are chef. O oră e multă vreme, se gândește Josie. Multă vreme să stai singur în casa cuiva. Alix i-a spus lui Josie să se servească singură cu prânzul. „Vezi prin frigider de ce ai chef și servește-te.”

Așa că Josie se uită în frigider. Vede restul de baba ce-o fi, chestia aia maro care i l-a îmbolnăvit pe Fred. Se cutremură. Apoi vede o bucată de cheddar și se gândește că o bucată de brânză și o felie de pâine cu unt sunt tot ce-i trebuie. Își mănâncă prânzul frugal la masa din bucătărie, uitându-se aiurea în gol. Fred adulmecă prin bucătărie, căutând firimituri. Podeaua e surprinzător de dezordonată. Clema din plastic de la punga unei franzele zace deja de trei zile pe jos. Nimeni nu pare s-o vadă. Nu se potrivește cu imaginea pe care îi place lui Alix să o prezinte pe Instagram. Nimic din toate astea nu se potrivește, de fapt, dacă te uiți cu atenție.

Dar nu contează. Nici Josie nu e ordonată din fire, e ordonată doar pentru că așa îi place lui Walter, așa că se simte fericită pentru Alix că are voie să țină trei zile pe podea o clemă din plastic de la punga de pâine, fără ca asta să stârnească un scandal.

O clipă mai târziu se trezește cum traversează bucătăria, culege cleva de pe jos și o bagă în buzunarul pantalonilor.

Deschide și închide sertarele cu amortizor din bucătărie, până când ajunge la cel dezordonat, cu toate chestiile trântite la nimerreală înăuntru. Scotoceste prin meniurile de mâncare la pachet și pixurile și pachetele de cremă de curățat Handy Andy și clipsuri pentru hârtie și seturile de timbre poștale și dopurile și elasticele din sertar. Totul a fost aruncat la întâmplare, nu există nici o ordine. Degetele ei simt luciul unei fotografii și scoate un șir de poze de pașaport. Sunt cu Leon, care are un aer sumbru și serios, cu gulerul bleu pal al cămășii de școală abia vizibil. Strecoară și pozele acestea în buzunar.

Se gândește la sertarul ei cu lenjerie de acasă, la trofee și mărunțișurile ascunse după chiloți. Nu doar de la Alix. Ci și de la ceilalți. Simte impulsul să se ducă acasă, fie și doar pentru o clipă, să ascundă în sertar desenul copilului și cleva de la pâine și pozele cu Leon. Ar putea s-o facă, e convinsă. Ar intra și ar ieși în câteva secunde. N-ar vedea-o nimeni. Se va duce mâine, hotărăște, după serviciu.

Și apoi scoate o carte de vizită neagră, lucioasă, cu datele lui Nathan pe ea. Are imprimate pe ea numele companiei sale – „Condor and Bright, Consultanți proprietăți comerciale, EC1” – și numărul lui de mobil, sub cel de la birou. O bagă în buzunar.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o femeie tânără, foarte jovială. Are o coamă de bucle blonde, legate într-o coadă la spate, și poartă cercei rotunzi și mari din aur și un cardigan negru, pe corp.

Stă pe o canapea mică, roșie, într-un bar slab luminat, și e prezentată cum se rearanjează de câteva ori și încearcă să-și găsească poziția perfectă.

„Mi se vede în decolteu din unghiul ăsta?“, o întreabă pe interviuitoare.

Se aude cum aceasta spune, fără microfon: „Nu, ești bine“.

Femeia râde și spune: „Bun. Păi, bine, atunci, să-i dăm drumul.“

În josul ecranului scrie:

Katelyn Rand

„Păi, n-aș spune că am fost prietenă cu Josie. Știam cine e. Ea știa cine sunt eu. Am fost vecine când eram mică și îmi amintesc de ea și de mama ei. Mai ales de mama ei. Toată lumea o știa pe Pat O'Neill. Era impresionantă. Nu voiai s-o calci pe coadă.“

Katelyn râde ironic.

„Și îmi amintesc că mama mi-a spus că Josie a plecat brusc de acasă la optsprezece ani și îmi amintesc bârfele care au circulat la vremea aceea, că ar fi fugit cu un bărbat mai în vârstă. Ultima dată când am văzut-o, aveam, cred, vreo zece ani. Și de atunci n-am mai văzut-o ani și ani. Până când am dus niște haine la atelierul acela unde lucra. Stitch, atelierul de croitorie din Kilburn, și am recunoscut-o imediat. Nu s-a schimbat deloc, ciudat. Sunt convinsă că încă purta aceleași haine din adolescență! Așa că am intrat în vorbă cu ea și m-a întrebat cu ce mă ocup și i-am povestit despre actorie. I-am povestit că mi-era greu. Știți cum e. Ca oricărui actor. Dar n-am dat mare importanță discuției. Și ea mi-a spus – astea au fost exact cuvintele ei – «S-ar putea să am o

treabă pentru tine. Dă-mi numărul de telefon». Așa că i-am dat numărul și apoi, da, m-a sunat câteva zile mai târziu. Și asta a fost tot. Am intrat până la gât. Până la gât, fir-ar să fie.“

Ora 12.40

E un drum de douăsprezece minute pe jos de la verdeața luxuriantă din Queen's Park până la cenușiul pătat al străzii lui Josie. Chiar și într-o zi însorită, casele din stuc arată umilite de starea lor jalnică. Alix se uită mai întâi de peste stradă și apoi de afară, direct pe geamuri. Vede o masă în bovindou. E din lemn închis la culoare, cum nu mai e la modă zilele astea. În jurul ei sunt trei scaune, tot din lemn închis la culoare, cu elemente în spirală. Distinge o canapea cu fața spre un televizor destul de vechi. Pereți goi. Bucătăria, deschisă spre camera de zi, e construită într-un alcov din spate. Dulapurile sunt din lemn de pin și au mânere de plastic alb. Distinge un culoar întunecat ce duce la o ușă. Draperiile din denim sunt trase pe jumătate peste fereastra mai mică. Printre ele vede un pat, proaspăt făcut, cu o pilotă deschisă la culoare, cu model floral, și două perne la fel, două pernute decorative din denim, și niște sertare acoperite cu melamină.

Arată ca un apartament de închiriat, care tocmai a fost eliberat de foștii proprietari, dichisit, ordonat și pregătit pentru următorii chiriași. Nu arată ca un apartament locuit în prezent. Se întoarce la fereastra mare cu bovindou și aruncă din nou o privire prin cameră. E greu să crezi că aici a avut loc un incident domestic în toiul nopții de sâmbătă, când un bărbat masiv a bătut-o pe soția lui

minionă până când i-a dat sângele și a învinețit-o.

Și unde e acel bărbat masiv? se întreabă. Pe masa din sufragerie e un laptop închis. Dar nimic altceva. Josie l-a descris pe soțul ei ca pe un om care nu iese niciodată. Care stă mereu acasă. Dar acum nu e acasă. Atunci unde e?

Se mai uită încă o dată la canapea. Și-i închipuie pe Walter și Josie așezați unul lângă altul în urma atrocității petrecute cu Brooke, uitându-se tăcuți la televizor. Apoi și-l închipuie pe Walter, cinci ani mai târziu, izbindu-i capul de perete nevestei sale, cuprins de furie la auzul acuzațiilor ei tardive.

Când se întoarce, se uită puțin spre stânga. Vede un autobuz cu etaj huruind pe Kilburn High Road la vreo sută de metri distanță, îndreptându-se spre sud, către Maida Vale. Și când îl vede, se gândește la Brooke Ripley, care, cu cinci ani în urmă, a coborât dintr-un autobuz chiar acolo, în rochia ei lungă, albă.

Chiar acolo, de fapt, în punctul în care Kilburn High Road întâlnește cartierul Maida Vale.

Chiar acolo, la două minute de mers pe jos până la apartamentul lui Josie și Walter.

Ora 14

Alix se uită fix la Josie. Încearcă să-și îmblânzească expresia feței, dar e greu fiindcă pe dinăuntru se simte plină de muchii ascuțite și țepi și întuneric. Josie are căștile pe cap și bea ceai din cana preferată a lui Alix. (Alix bănuiește că Josie știe că e cana ei preferată și de-asta o folosește mereu.) Alix reglează volumul de la butoane și apoi își drege vocea, privind cum saltă liniile pe ecranul laptopului. Următoarea

întrebare îi stă pe limbă, o simte ca și când ar putea s-o înghită din greșeală și să se înece cu ea. Își drege iar vocea și spune:

– Deci. Ce s-a întâmplat cu Brooke?

– Brooke?

Alix zâmbește și încuviințează din cap.

– Da. Brooke.

– Habar n-am. N-am mai primit nici un semn de la ea.

– N-ați mai primit nici un semn de la ea?

– Nu.

– N-ai încercat niciodată să o găsești?

Josie mijește ochii la Alix și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu. De ce s-o caut? După ce a făcut?

– Păi, poate ar fi avut vreo idee unde e Roxy.

Alix privește chipul lui Josie în timp ce aceasta caută un răspuns.

– Nu, zice după o pauză. Nu. N-ar fi avut de unde să știe. Au avut cearta aia mare. O terminaseră cu totul.

Alix ridică din sprânceană cu un aer glacial, simțind că îi e aproape imposibil să-și ascundă sentimentele.

– Ce ai zice, reia ea, dacă aș lua legătura cu Brooke? Să-i cer părerea? Pentru podcast?

– Nu.

Răspunsul e la fel de brusc și hotărât ca o ușă trântită.

– De ce nu?

– Pentru că... pur și simplu, nu. E prea mult. Eu îți povestesc ce vreau să-ți povestesc. Ce *am* nevoie să-ți povestesc. Eu trebuie să-mi trăiesc viața și după podcastul ăsta. Înțelegi? Să-mi arăt fața în public. Și dacă o implici...

Se oprește și trage adânc aer în piept.

Alix așteaptă.

– N-am încredere în ea, atât. Asta e tot.

– Dar trebuie să te întrebi, nu? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Sigur că da. Mereu mă întreb. Ce s-a întâmplat cu Roxy. Și cu Brooke. Mereu. E ca și cum viața mea... s-a sfârșit în ziua aia. Înțelegi? Ca și cum toate lucrurile bune au dispărut.

– Dar Erin? spune Alix. Cum rămâne cu Erin?

– Cum rămâne cu Erin?

– Vreau să zic că trebuie să-ți aducă o bucurie. Nu-i așa? Cum a fost pentru ea când a plecat Roxy? Nu vorbești aproape niciodată despre Erin.

Josie ridică din umeri.

– Nu sunt multe de spus.

– Păi, ce-ai zice să încercăm?

Josie încuviințează din cap.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire dramatică cu o femeie așezată pe o canapea într-un apartament, uitându-se lung pe geam, când un autobuz trece prin fața casei.

În josul ecranului scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 17
iulie 2019**

„După faza cu Brooke, relația mea cu Walter a devenit un joc de șah. Parcă eram un pion, împins de un deget uriaș și nevăzut, dintr-un pătrat în altul, fără ca nevoile și dorințele mele să conteze. Walter era regele, firește, și totul în casa noastră se făcea ca să-l protejăm pe el. Creasem un fel de barieră nevăzută în jurul familiei mele, dincolo de ușa apartamentului nostru. Făceam asta de ani de zile, desigur, în toți cei paisprezece ani cât copiii au fost la școală, cu mamele și profesorii și asistenții sociali și colegii de la muncă și vecinii de alături și de deasupra; îi ținusem pe oameni la distanță. Dar asta era când nimeni nu făcuse, de fapt, nimic

rău. Când tot ce mă îngrijora era să nu fiu judecată că am copii prost-crescuți și un soț violent. Dar acum eram în pericol să fiu judecată fiindcă aveam un soț care seducea adolescente și se culca cu ele în propria-i casă, și da, am intrat pe laptopul lui, și da, se uita la chestii ilegale și scârboase și tulburătoare de-a dreptul, și da, Walter e un pervers și un infractor, scârbos, respingător, un bărbat pe care nu aveam de gând să-l mai ating din nou, nu în felul acela. Și i-am spus asta. I-am spus că latura aceea a căsniciei noastre s-a sfârșit. Așa că găteam și făceam curat și lucram și le zâmbeam oamenilor în care aveam încredere, țineam capul plecat în preajma celor în care nu aveam, și apoi, acum doi ani, i-am spus lui Walter că vreau un câțel, fiindcă mă săturasem să n-am nimic ce să iubesc, și a zis că dacă ne luăm câine, atunci el vrea un Akita sau un doberman sau ceva de care să se simtă mândru când l-ar scoate la plimbare pe stradă, iar eu am zis: «Nu, câțelul ăsta e pentru mine și vreau un câțel pe care să pot să-l car în brațe ca pe un copilăș, pentru că tu i-ai distrus pe copilașii mei, i-ai distrus».

Pentru că, la momentul acela, nu doar că Roxy dispăruse, dar Walter începuse să o abuzeze pe Erin.“

Ecranul se întunecă și apare genericul.

Ora 14.30

– Să o abuzeze? La ce te referi când spui asta?

Josie lasă ușor capul pe spate și își dă ochii peste cap până în tavan. Alix așteaptă cu răsufierea blocată dureros în gât. Simte că ar fi știut asta tot timpul, de parcă, încă de la început, ar fi fost un zumzet îngrozitor în fundalul tuturor lucrurilor.

– Mă refer la faptul că aproape în fiecare seară, după ce adorm eu, Walter se ridică din pat și se duce în camera lui Erin. Și apoi, când mă trezesc, stă la masa din camera de zi și se poartă de parcă nimic nu s-a întâmplat.

– Și? Adică, de unde știi?

– Știu. Omul ăla se crede rege, înțelegi? Mă lasă de capul meu ici și colo, cum lasă și cățelul. Ca atunci când am venit aici la cină. Dar o face în felul în care ar face-o un rege. O recompensă aruncată, spune ea, schițând un gest amplu cu brațul. Trebuie să fugi după ea. Înțelegi? Dar după părerea lui, tot ce se găsește în apartamentul ăla îi aparține. Totul îi aparține, așa că în momentul în care i-am spus că eu nu mai sunt a lui, că nu mai are voie să mă atingă, a luat ce a găsit. A luat-o pe Erin.

– Ai văzut vreodată ceva? Ai auzit ceva?

Josie scutură din cap.

– Îmi pun dopurile de urechi. Stau în camera mea până dimineața.

– Ce pizda mă-sii! Josie!

Alix nu se poate abține. Nu-și poate înfrâna șocul și stupoarea. Trebuie să rămână imparțială. Treaba ei e să nu judece și să nu reacționeze, ci pur și simplu să întrebe și să asculte. Dar asta – o să-și scoată reacția la montaj, știe deja –, asta e ceva prea animalic și crud ca să rămâi circumspect, mai ales – și da, știe că e cel mai tâmpit clișeu –, dar mai ales în calitate de mamă.

– Ce era să fac? se răstește Josie. S-a întâmplat foarte lent. Inițial nu mi-am dat seama ce se petrece. S-a întâmplat doar să mă trezesc de câteva ori și să văd patul gol. Îl întrebam unde a fost și zicea că a stat de vorbă online cu copiii lui din Canada. Iar eu m-am gândit: de ce trebuie să fie în toiul nopții? Seara ce are? Și odată ce am înțeles ce se petrece, mă rog, am crezut că o să vină să-mi spună. De Erin zic. Am așteptat. În schimb, ea doar s-a închis din ce în ce mai tare în sine. N-a mai vrut să mănânce nimic din ce-i dădeam. Mereu a fost mofturoasă, dar a devenit

tot mai mofturoasă și apoi a început să ceară mâncare pentru bebeluși.

– Mâncare pentru bebeluși?

– Da. A zis: „Vreau chestia aia pe care o mâncam când eram mică. Chestia pe care mi-o dădeai din borcănel. Când mă hrăneai cu lingurița“. Adică, am presupus că e un fel de – cum îi spune? – regresie, bănuiesc. Voia să fie din nou bebeluș. Să se simtă în siguranță.

– Dar, Josie, scuze, intervine Alix, simțind că Josie trece peste niște părți imense din povestea importantă de fundal. Walter ce a zis? Adică, trebuie să-i fi zis ceva, nu-i așa?

Josie clatină din cap și Alix oftează atât de tare, încât face afișajul audio de pe laptop să oscileze sălbatic.

– Îmi pare foarte rău, Josie. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să înțeleg. Îmi spui că după ce s-a întâmplat cu Walter și Brooke, fiica ta cea mică a fugit de acasă, tu i-ai refuzat soțului tău favorurile conjugale și, drept urmare, soțul tău a început să o viziteze în fiecare noapte pe fiica ta adolescentă mai mare în dormitorul ei, ca să o abuzeze sexual, din câte presupui tu. Fiica ta a intrat în regresie până în punctul în care acum vrea să mănânce doar mâncare pentru bebeluși și nu mai iese deloc din cameră. Și asta se întâmplă de cinci ani?

– Cam așa. Da.

Vocea lui Josie e sacadată și buzele îi sunt strânse.

– Și nu ai vorbit despre asta nici cu fiica, nici cu soțul tău?

Josie dă din cap aprobator.

– Așa e.

– Se întâmplă, și atât?

– Se întâmplă, și atât.

– Și fiica ta. Erin. Era reținută în vreun fel? Adică, era liberă să plece?

– Da. Era liberă să plece.

– Dar n-a plecat?

– Nu. N-a plecat.

– Și de ce crezi că n-a plecat?

– Probabil că a manipulat-o. Probabil a făcut-o să creadă că nu-i nimic greșit. Așa cum face el. Înțelegi?

Alix lasă să se aștearnă o clipă de tăcere. În momentul acesta, ascultătorii ei vor avea nevoie de ea. Dar și ea are nevoie. Apoi adresează întrebarea de răspunsul căreia se teme.

– Până vineri seară, Josie, când tu și Walter v-ați certat, seara în care Walter te-a bătut, când ai văzut-o ultima dată pe Erin?

Josie ridică din umeri. Își trage nasul și se foiește ușor pe scaun.

– Acum vreo șase luni? Poate un an? Cam așa.

– Deloc? Nici măcar o dată? Nici măcar când se duce la baie?

– Așteaptă până când nu sunt în casă. Nu vrea să mă vadă.

– Dar de unde știi?

– Păi, ar veni să mă vadă dacă ar vrea, nu-i așa? Știe când sunt acolo. Îi dau de mâncare. Îi las mâncarea și apoi ea pune borcănelele goale în fața camerei. Și să nu crezi, să nu crezi nici măcar o secundă, că n-am vrut s-o văd, fiindcă am vrut mai mult ca orice s-o văd, dar când o situație continuă atât de mult timp, mă rog, înțelegi tu, devine pur și simplu din ce în ce mai greu, nu? E tot mai greu să te întorci și să faci ce trebuie. Mă opream la ușa ei în fiecare zi, de două, trei ori pe zi. Mă opream. Și îi atingeam ușa și țineam mâna așa, spune și strânge pumnul, cu articulațiile degetelor ieșite în afară. De parcă eram gata să bat la ușă. Și n-am bătut

niciodată, Alix, pur și simplu n-am bătut niciodată. Și să nu crezi că nu mă urăsc, fiindcă mă urăsc atât de mult! Atât de mult. Urăsc că a fost nevoie de atâta timp ca să întrerup chestia asta. S-o opresc.

– Și a fost nevoie de o cină la mine acasă...?

– Da. După cum ți-am spus când ne-am întâlnit prima dată, ideea a fost să sparg tiparele. Să ies atunci în localul acela elegant. Să scap de denim. Să te cunosc pe tine. Să fac asta, zice, arătând spre spațiul dintre ele. Ca și când trebuia să sparg tiparele mici înainte să fiu gata să le sparg pe cele mari.

Alix încuviințează încet din cap și o privește pe Josie cu ochii mișiți.

– Înțeleg, zice ea, deși nu înțelege de fapt. Înțeleg. Dar spui că Erin a trăit, practic, ca o pustnică în ultimele luni, n-a ieșit din cameră sau din casă. Atunci, unde s-a dus, mai exact, vineri seară? La ce prietenă s-a dus să stea?

Josie se re pozi ționează.

– Habar n-am.

– La vreo fostă colegă de școală?

– Oh, mă îndoiesc. Nu, probabil că la cineva cunoscut prin gaming. Vreo prietenă de pe net.

– Probabil că ești foarte îngrijorată din cauza ei.

– Da. Sunt. Sunt teribil de îngrijorată din cauza ei. Sunt îngrijorată din cauza ei și sunt îngrijorată din cauza lui Roxy.

– Și Walter? Ești îngrijorată și din cauza lui Walter?

– Doamne. Nu. De ce să fiu îngrijorată din cauza lui? E un pervers și un bărbat care își bate nevasta. E un monstru. Îl disprețuiesc. Efectiv, îl disprețuiesc. Mă bucur...

Se oprește brusc.

– Te bucuri că ce?

– Mă bucur că m-a bătut. Mă bucur că mi-a făcut rău. Asta m-a scăpat de acolo. M-a scăpat din închisoarea aia bolnavă. Aș lua oricând bătaie din nou, doar ca să fiu liberă.

Fața i se crispează, iar Alix simte că și-ar dori să facă un documentar, nu un podcast. Își dorește ca ascultătorii ei să vadă felul în care fața lui Josie a înghețat ca o mască, și singura lacrimă, ca de glicerină, care apare în ochii aceia negri ai ei și i se prelinge pe obraz, în linie dreaptă.

– Ce o să se întâmple cu el? Cu Walter. O să spui poliției ce i-a făcut lui Erin?

Josie își șterge lacrima cu dosul palmei și își trage nasul.

– Nu. Nu e treaba mea. Asta ține de Erin.

– Ai vorbit cu ea despre asta?

– Nu. N-am vorbit deloc cu ea. Nu-mi răspunde la telefon. Nici la mesaje.

Alix strânge din buze și apoi oftează. Nimic din toate astea nu are sens. Absolut nimic.

– Te-ai gândit să mergi la apartament și să umbli prin computerul lui Erin? Să vezi ce poți să găsești?

– Nu mă pricep deloc la computere.

– Păi, da, dar eu mă pricep. Aș putea să vin cu tine?

– Nu. Nu, mulțumesc. Erin o să vină la mine când o să fie pregătită.

– Dar, Josie, gândește-te puțin. Erin a fost abuzată ani de zile sub acoperișul tău. N-ai făcut nimic ca s-o aperi. Așteaptă să ieși din casă până să se ducă la baie. Dumnezeu, ce te face să crezi că o să ia legătura cu tine?

Josie oftează și ridică din umeri.

– Probabil că ai dreptate, zice ea. Sunt sigură că ai dreptate. Dar orice s-ar întâmpla, e mai

bine pentru ea decât să stea în acel apartament, cu omul ăla. Orice s-ar întâmpla, măcar e liberă.

Ora 15.30

Alix stă în fața porților școlii. A adus cățelul, care încă n-a fost scos la plimbare azi. Voia o scuză să plece puțin mai devreme, să stea mai mult afară. Îi explodează capul. Îi vine să verse. Mamele stau de vorbă cu ea și ea stă de vorbă cu ele, bucuroasă de ocazia de a se extrage complet din locul unde și-a petrecut ultimele ore. Cățelul vede alt câine și scheaună la el, iar Alix se scuză în fața stăpânului câinelui. Copiii se agită pe lângă cățel, iar Alix le spune:

– Aveți grijă, e cam irascibil.

Cineva întreabă dacă e al ei, iar ea spune:

– Nu, e al unei prietene. După care se corectează: Al unei cunoștințe.

Îi duce pe copii în parc și, cu cățelul vârat sub braț, îi privește cum se dau în leagăne. Și-ar dori ca acesta să poată vorbi. Cățelul ar ști, se gândește ea, cățelul ar ști totul. Vrea să stea de vorbă cu mama lui Josie, dar i-a promis lui Josie că n-o să facă asta.

Nu se poate abține să nu se gândească la Walter, la cum a fost vineri seară când a venit la cină. Cu hainele noi-nouțe, încă având cutele din magazin. Cu consumul moderat de alcool (a băut doar două beri, toată seara). Cu felul șoptit în care i-a vorbit în studioul de înregistrări despre „Jojo” a lui, despre cum Josie minte și inventează povești, ca să se potrivească cu ce vrea ea să spună. Atunci, a pus asta pe seama comportamentului unui manipulator; a bănuir că totul făcea parte din prefăcătorie lui. Și poate că așa și era. Dar nu poate scăpa de senzația deconcertantă că mai e și altceva în joc. Mai e

ceva dincolo de povestea asta întunecată, și totuși tipică, a unei familii nenorocite de perversitatea unui bărbat care îi controlează și îi domină pe ceilalți.

Nu e cine pare a fi. Nici pe departe.

Astea au fost cuvintele lui Walter. Și oricât de tare i-ar spune instinctul să creadă o femeie care susține că a fost abuzată, îi mai spune și că în Josie nu trebuie să ai încredere.

JOI, 18 IULIE

Alix și copiii au plecat la școală, dar Nathan întârzie la muncă. Josie l-a auzit când i-a spus ceva lui Alix despre o ședință în Bishopsgate la zece dimineața și că nu merită să se ducă la birou înainte.

Exact așa cum a prevăzut Alix, vremea a devenit, din plăcută pentru jumătatea lunii iulie, insuportabil de toridă. Nathan stă în grădină, cu laptopul și o ceașcă de cafea, și, chiar și de aici, Josie vede pelicula de sudoare de pe fruntea lui. Îi trece prin cap că stă în grădină dimineața ca să evite să fie nevoit să împartă spațiul interior cu ea. Se silește să zâmbească și se strecoară prin fanta dintre ușile glisante din sticlă. Încă poartă hainele pe care i le-a dat Alix sâmbătă. Are hainele ei atârdate în cameră, dar nu mai vrea să le poarte, chiar dacă sunt curate. A sperat că lui Alix o să i se facă milă de ea când o vede coborând scările în fiecare dimineață îmbrăcată în același tricou și aceiași pantaloni, că o să se ofere să-i împrumute ceva nou. Dar n-a fost așa.

– Dumnezeu, spune ea, stând la un metru și ceva de Nathan. Leșini de cald și nu e nici măcar

ora nouă!

– Au zis că până la prânz se fac treizeci și două de grade.

– Dumnezeu!

Lasă tăcerea să treacă, după care se întoarce către el și spune:

– Oh. Apropo. Alix zicea că s-ar putea să folosești biroul sâmbătă seară? Când vine sora ei aici?

– Oh, spune el, ușor agitat, iar Josie știe imediat că el și Josie au vorbit despre asta, în secret, în particular, pe la spatele ei. Păi, da. Asta era planul. Dar nu. Se pare că acum vine toată lumea să stea peste noapte. Cred că Alix urma să-ți spună. Ambele surori și toți cei trei copii. O să folosească ei patul pliant. Așa că..., zice, apoi își drege glasul și lasă cuvintele în aer.

Minciuni. Numai minciuni.

– Ah, spune Josie. E în regulă. O să gădesc eu ceva. Dar tu? Unde o să te ascunzi?

– Oh, probabil o să stau pe aici o vreme, după care o să ies pe la șapte să beau ceva cu niște amici.

– Aceiași amici cu care ai fost când n-ai venit la cină vinerea trecută?

Încearcă să injecteze un aer jucăuș în cuvintele ei, dar nu reușește. E atât de enervată, că îi vine să urle. El îi aruncă o privire nesigură și ridică din umeri.

– Nu știu încă, spune el. Nu știu sigur.

Apoi dă peste cap restul de cafea, își plesnește picioarele cu palmele și zice:

– Păi, e timpul să mă duc la muncă. Tu ce faci azi?

– Nu mare lucru. Mai înregistrăm ceva pentru podcast, apoi mă duc la muncă. Asta e tot.

– Și ce planuri ai, Josie? În general? Adică, evident că de sâmbătă încolo o să ai nevoie de

un plan. Nu-i așa?

Josie îl privește cu răceală. S-a îndepărtat de scenariu, își dă seama. Asta nu e ceea ce l-a instruit Alix să spună. Asta nu e, se gândește cu furie, absolut deloc treaba lui. Dar reușește să-și imprime un ton politicos când spune:

– Da, o să am nevoie de un plan. Dar ce am descoperit, Nathan, e că viața îți arată calea când uiți să-ți croiești una. Așa că, știi cum e, om trăi și om vedea.

Ridică din umeri și se întoarce în bucătărie, ia cățelul în brațe și-l duce în camera ei, unde așteaptă până aude, câteva minute mai târziu, zgomotul ușii trântite de Nathan. Îl privește pe geamul mic din dormitorul ei, cum își aruncă sacoul peste umăr, cum își pune ochelarii ăia de soare tâmpiți pe nasul ăla tâmpit și cum o ia pe stradă în jos de parcă ar fi regele universului.

Alix a zis că merge la cumpărături după ce duce copiii la școală, a zis că o să ajungă acasă pe la nouă și jumătate. Acum e nouă și zece și Josie închide cățelul în cameră și coboară în vârfurile picioarelor la etajul de dedesubt. Ușa dormitorului lui Alix și Nathan e larg deschisă, lucru pe care îl ia drept un semn că pe Alix n-o deranjează dacă trage cineva cu ochiul înăuntru. Încă nu le-a cercetat camera cum trebuie. Pare cam mult. Mult prea mult. Dar Nathan a enervat-o cu toată discuția aia a lui despre „planuri“.

Dacă Nathan crede că ea ar trebui să aibă un plan, hotărăște Josie, atunci ia să vezi cum o să aibă unul.

Patul lui Alix și Nathan e foarte mare. Are o tăblie din ratan și catifea verde-deschis. E nefăcut; la picioarele patului sunt ghemotociți norii uriași ai pilotei crem, care a fost, fără

îndoială, azvârlită în timpul căldurii copleșitoare din noaptea precedentă, cu două perne grase îndoite sub formă de prăjituri cu răvaș, la capul patului, și încă două aruncate pe podea, de o parte și de alta. Pereții sunt înțesați de un amestec de postere, tablouri și fotografii. De tavan atârnă o pereche de becuri de un alb lăptos, câte unul de fiecare parte a patului, în locul unor veioze, bănuiește Josie. Există un bovindou pătrat, cu o banchetă mică integrată în el, care dă spre grădina din spate. Pe banchetă sunt împrăștiate haine aruncate, cele mai multe ale lui Nathan, inclusiv o pereche de șosete roase, care arată urât de tot (ai zice că își permite unele noi).

Între dormitor și baia din cameră se află un fel de anticameră, sau zonă de dressing, cu haine atârnate în stânga și în dreapta: ale lui Alix într-o parte, ale lui Nathan în cealaltă. Stă un minut sau două și se uită prin hainele lui Alix. Freacă materialele între degete, mătășurile și inul și bumbacul moale din bambus. Deschide sertarele cu pantofi de dedesubt și se uită la rândurile ordonate de sandale aurii, cu barete subțiri, și cizme cu toc, din piele întoarsă, și pantofi satinați, cu toc și baretă pe gleznă. Vrea să-i scoată de acolo și să-i probeze, să se admire în oglinda înaltă. Dar minutele trec, așa că se întoarce către suportul cu hainele lui Nathan și începe să-i umble prin buzunare. Nu știe ce anume caută, dar are o senzație foarte intensă că Nathan e suficient de prost, iar Alix, suficient de încrezătoare, încât să găsească ceva de care va avea nevoie.

Scoate niște chitanțe mototolite și cărți de vizită și pachete goale de gumă de mestecat. Scoate agrafe de birou și pliculețe de zahăr și ambalaje mototolite de hârtie de la paie; bilete

de avion spre Bruxelles și Dublin; un pieptăn; o jumătate de bomboană mentolată. Și apoi, da. Acolo. Chiar acolo. În buzunarul interior al unui sacou albastru, exact ce căuta. Un pliculeț transparent, cu o urmă de pudră albă în interior. Și-l imaginează acum, într-un bar, cu cravata aruncată peste umăr, înconjurat de shoturi de tequila și bărbați care urlă ca apucații, trăgând cocaină pe nas, de pe o masă cu blat de sticlă. Demn de dispreț, se gândește. Absolut demn de dispreț. Cu o nevastă și copii acasă. În alt buzunar găsește o bucătică de șervețel de hârtie pe care e trecut un număr ilizibil. Și în altul, un pliculeț de carton, de la un card de acces în hotel – The Railings –, pe care scrie numărul camerei: 23.

Ia toate cele trei obiecte și le vâără în buzunar, se întoarce în camera ei și așteaptă să se întoarcă Alix acasă.

Nathan vrea ca ea să aibă un plan.

Ei bine, acum îl are.

Alix se întoarce câteva minute mai târziu. E încărcată cu pungi de la supermarket și Josie o privește cum le golește pe insula din bucătărie. Un castron cu pepene galben și căpșune. Fulgi de cereale Crunchy Nut. O friptură uriașă. O pungă cu ceapă. Pliculețe de mâncare pentru pisici, pe care e o poză cu o mătă identică cu pisica-norișor, de parcă aceasta din urmă ar avea propria-i cină personalizată, creată anume pentru ea.

– O să mă duc la mama, îi spune Josie lui Alix. Sâmbătă. Când o să vină surorile tale.

Alix se oprește din ce face, cu un pachet de biscuiți cu ciocolată în mână.

– Oh! OK. Grozav. Ce te-a făcut să te răzgândești și să vrei să iei legătura cu ea?

Josie ridică din umeri și scoate un fir de păr din blana lui Fred, lăsându-l apoi să plutească leneș spre podea.

– Păi, nu prea aveam de ales, bănuiesc. Adică, Nathan mi-a spus că vine și cealaltă soră a ta. Așadar, știu că va fi nevoie de patul pliant. Deși credeam că cealaltă soră a ta locuiește tot în Londra...

– Da. Da, așa e. Dar copiii ei n-au vrut să rateze distracția. Vor și ei la petrecerea în pijamale. Așa că da. Îmi pare rău. A fost o chestie, ăă, de ultim moment. Dar mă bucur foarte tare că te duci s-o vezi pe mama ta! Chiar cred că e timpul să o faci.

Josie încuviințează din cap, de parcă s-ar fi gândit serios la cuvintele lui Alix și acum e de acord cu ea.

– Asta e, spune ea. Dar cât timp mai sunt pe aici, încă două zile, ar trebui să profităm la maximum de ele.

– Cu podcastul, adică?

– Da. Ar trebui să încercăm să înregistrăm cât de mult se poate.

Josie simte cum inima începe să-i bubuie-n piept, sub bumbacul tricoului scump al lui Alix, cu gândul la săptămâna viitoare. Simte căldura din aer, soarele care arde deja când își începe urcușul pe cerul senin și dogorește prin acoperișul de sticlă din prelungirea bucătăriei lui Alix. Și o să se facă tot mai cald.

Până duminică o să bată spre treizeci și cinci de grade.

A crezut că o să aibă mai mult timp la dispoziție. Nu mai are timp.

Ridică privirea și o vede pe Alix privind-o cu atenție.

– Nu știu sigur despre ce mai e de discutat acum. Adică, am ajuns la sfârșit, cred. Suntem la

zi. În afară de evenimentele de vineri seară, desigur. Ai vrea să vorbești despre asta?

Josie dă din cap că da, cu gura strânsă punga.

– Mergem...? zice Alix și arată spre studio.

– Da, spune Josie. Hai.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire dramatică, cu un cuplu care merge pe o stradă întunecată.

Dedesubt scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 18
iulie 2019**

„La început n-a vrut să vină. A făcut atâta caz. Eu i-am cumpărat niște haine drăguțe, dar a refuzat să le poarte, a insistat să poarte niște chestii ieftine de la Primark, s-a tuns intenționat așa oribil, doar ca să-mi facă în ciudă. Și apoi, desigur, când Nathan n-a apărut...”

Josie oftează.

„Mă rog, ai văzut și tu cât de enervat era. Și apoi, tot drumul spre casă, fierbea pe dinăuntru. Simțeam dogoarea cum iese din el. Furia aia întunecată care creștea și creștea. Când am ajuns acasă...”

Pe ecran apare un cuplu care intră în clădirea unde locuiau soții Fair.

„... atmosfera era fetidă. În momentul ăla n-am mai putut să-mi controlez mânia. Am simțit totul, totul, cum se rostogolește și se învolutează în mine ca o furtună, și în sfârșit, după toți anii ăștia, am găsit tăria să scot toate simțămintele din mine și să le azvârl în aer, să-l lovesc pe Walter cu ele, drept între ochi. I-am strigat pur și simplu: «Pedofilule! Ești un pedofil! M-ai ademenit și m-ai luat când eram prea mică să știu ce vreau. Și apoi ai ademenit-o pe Brooke și ai luat-o și pe ea când era prea mică să știe ce vrea. Și apoi ai abuzat-o pe fica ta. Pe singura fică pe care o mai ai după ce i-ai făcut lui Roxy. Ai abuzat-o pe fica noastră iar

și iar, și eu te-am lăsat pentru că am fost programată de tine să cred că ești Dumnezeu și că poți să iei tot ce vrei. Dar nu ești Dumnezeu, Walter, și nu poți să iei tot ce vrei. Nu poți. Și în seara asta se termină totul. Ce-i faci lui Erin. Se termină în seara asta. Gata. Gata».

Și apoi am fugit la ușa lui Erin și am împins-o și acolo era fetița mea, Erin a mea, uitându-se la mine cu ochi mari și morți. I-am zis: «Fă-ți bagajele, puiule. Repede. Te scot de aici. Plecăm». Am zis: «Știu ce ți-a făcut tata și îmi pare foarte rău, puiule. Îmi pare foarte rău că te-am părăsit». Și atunci am simțit-o, o lovitură în ceafă, apoi un fel de căldură profundă care radia și durere și umezeală. M-am întors și am văzut brațul lui Walter cum vine iar spre mine, cu telecomanda pe care tocmai o folosisese ca să mă lovească, venea spre fața mea și apoi m-a bătut cu ea, mi-a dat pe toată fața și în cap. Erin stătea acolo, pur și simplu; așa de slabă era. Așa de slabă. Și eu m-am năpustit spre Walter și l-am îmbrâncit în piept cu amândouă mâinile întinse și am zis: «Ajunge. Ajunge». Și am văzut cum ridică mâna să-mi lovească flica și arunci m-am *aruncat* între ei, și apoi, la fel de repede cum a început, s-a oprit.“

Pe ecran apare un actor care joacă rolul lui Walter, respirând greoi în pragul ușii, cu telecomanda atârându-i din mână, și actrițele care le joacă pe Erin și Josie stând în camera celei din urmă, îmbrățișate. Apoi Walter se întoarce și pleacă.

„O clipă mai târziu, am tras cu ochiul în camera de zi. Walter stătea la laptopul lui. Telecomanda era pe măsuta de cafea. Era ca și cum ar fi încercat să dea impresia că nu s-a întâmplat nimic, de parcă nu aș fi avut buza spartă și sângele nu mi-ar fi curs pe ceafă. De zici că-și imagina c-o să mergem cu toții mai departe. Normal. Cum făceam mereu. Dar se înșela amarnic. Mi-am luat poșeta, am luat cățelul, am luat-o pe Erin și am plecat. Nici una dintre noi nu și-a luat la revedere.“

Pe ecran se văd Erin și Josie cum închid în urma lor ușa din față a clădirii; actrița care o joacă pe Josie se întoarce puțin ca să se uite spre bovindou, la Walter.

Ecranul se întunecă.

Ora 11

Alix expiră. I se pare că și-a ținut răsuflarea minute întregi. Scenariul pe care i l-a zugrăvit Josie în minte o face să se simtă claustrofobă, de parcă ar fi captivă în apartamentul acela întunecat și ponosit, cu toți trei. Simte mirosul în nări: frica și sângele. Și le imaginează pe stradă, pe Josie și Erin, cărând ce au apucat să ia înaintea să plece, cu sângele închegându-se pe fața lui Josie. Pe Walter, neclintit și fără regrete, la masa lui din bovindou.

Dar, de acolo, imaginea începe să se fragmenteze. Josie a mers timp de șaisprezece minute de la apartamentul ei de lângă Kilburn până la casa lui Alix, din Queen's Park. Dar era ora trei dimineața când a apărut în pragul ușii lui Alix. Era frig. Ce s-a întâmplat între ora zece, când ar fi ajuns acasă, și trei dimineața, când Josie a sosit la ea?

Alix ridică privirea spre Josie și spune:

– Unde te-ai dus? Când ai plecat de la apartament...

Josie râde mărunț.

– Păi, aici, evident.

– Și înainte?

– Nicăieri.

– Dar... ai zis că cearta a început când ați ajuns acasă. Și că a durat doar câteva minute. Vreau doar...

Josie o întrerupe.

– Nu. Nu s-a întâmplat când am ajuns acasă. N-am spus asta. S-a întâmplat când Walter s-a dat jos din pat. Cum face aproape în fiecare noapte. Cum ți-am zis. Ne-am dus la culcare și apoi eu n-am putut să adorm. A durat o

veșnicie. Și când în sfârșit am ațipit, l-am simțit, l-am simțit cum dă la o parte cearșaful. Am știut. Am știut ce face. Unde se duce. Și atunci l-am înfruntat.

– Deci erai în pat. În pijamale?

– Da.

– Și apoi te-ai ridicat și te-ai dus după el?

– Da. L-am văzut cum se duce la ușa lui Erin. Și atunci am țipat la el.

– Dar nu purtai pijamale când ai venit la mine. Purtai rochia. Rochia aia drăguță.

– Mi-am pus-o la loc. Doar nu era să străbat jumătate de cartier în pijamale.

– Dar rochia avea sânge pe ea. Cum avea rochia sânge pe ea dacă n-o purtai în timpul atacului?

– Alix. Nu înțeleg ce încerci să spui. Vrei să spui că nu mă crezi?

– Nu! În nici un caz. Sigur că nu. Dar ascultătorii o să audă podcastul ăsta de parcă ar fi un roman și o să observe că sunt lucruri care nu se leagă. Tu și cu mine avem conversația asta de o lună, dar ascultătorii o să înfulece totul într-o zi, după ce editez și lansez totul. Trebuie să aibă sens. Pentru ascultători. Înțelegi?

Josie oftează adânc.

– Păi, da. Presupun că da. Dar ai zice că genul de oameni care ascultă ce faci tu ar avea puțină compasiune, puțină empatie. Ai zice că înțeleg că atunci când se întâmplă ceva de genul ăsta, cum mi s-a întâmplat mie, când cineva a fost victima abuzurilor și violenței și manipulărilor, se poate întâmpla să se încurce un pic.

– Da. Josie, da, bineînțeles. Ai perfectă dreptate. Așa că eu vreau doar să te ajut să descoși totul puțin și apoi să legi lucrurile la loc. Ca să aibă sens. Atât. Deci Walter s-a dat jos din pat în toiul nopții. Tu te-ai luat de el. El te-a

atacat. A încercat s-o atace pe Erin. Apoi tu și Erin v-ați strâns câteva lucruri – tu te-ai îmbrăcat la loc –, după care ați plecat amândouă de acasă?

Josie încuviințează ferm din cap.

– Da.

– Și ai venit aici... Și Erin? Erin unde s-a dus?

– În direcția opusă.

– La trei dimineața?

– Da.

– Avea lucruri la ea?

– Presupun că da. O geantă mică.

Alix îi zâmbește sticlos lui Josie. Vrea să forțeze limitele. Vrea să înțeleagă cum e posibil ca Josie s-o fi lăsat pe fiica ei vulnerabilă să plece undeva, Dumnezeu știe unde, singură cuc în toiul nopții. Vrea să înțeleagă. Dar își dă seama că Josie se închide în fortăreața ei acum, își ridică podul. Oftează.

– Sper că Erin e OK. E foarte înfricoșător să mă gândesc la ea singură cuc în toiul nopții.

– Da, răspunde Josie ferm. Dar e mai în siguranță afară decât a fost vreodată în propria ei casă. Oriunde ar fi, e în siguranță.

O spune cu o certitudine stranie, de parcă lumea n-ar fi plină de oameni periculoși care îi atacă pe cei vulnerabili, de parcă nu ar fi posibil să se fi întâmplat ceva rău cu fiica ei, între ora trei a nopții de sâmbătă și momentul de față.

– Chiar cred că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu ea, Josie. Au trecut aproape șase zile. Nici un mesaj. Nici un telefon. Știu că acum e ferită de Walter. Dar e posibil să fi ajuns undeva mai rău? E posibil ca prietena ei de pe net să nu fie cine spune că e? Adică, auzi o grămadă de povești din astea, nu-i așa? Oameni cu identități false online. Pur și simplu...

– E bine, Alix. E bine. Poate să-și poarte singură de grijă.

– Dar chiar tu ai zis că nu poate. Ai zis că o hrănești cu mâncare pentru bebeluși. Ai zis...

Alix tresare când Josie își smulge căștile de pe cap și le trănțește pe masă.

– Eu încerc să-ți spun povestea mea, Alix. *Adevărul meu*. Și tu parcă încerci să-l transformi în ceva ce nu e. Ori vrei povestea mea, ori nu. Nu se poate și cu slănina-n pod și cu varza unsă. Nu se poate.

Apoi își ia cățelul din poală și iese valvârtej din studioul de înregistrare, lăsând-o pe Alix zdruncinată în urma ei.

SÂMBĂTĂ, 20 IULIE

Josie se trezește devreme. E ultima dimineață când se trezește în casa lui Alix. Ultima dimineață când trage draperiile și vede, pe fereastra micuță, priveliștea din Queen's Park, în loc de fețele cenușii ale oamenilor din autobuze, atunci când privea pe geamul fostului ei dormitor. E ultima dimineață când poartă pijamalele lui Alix și face duș în baia ca scoasă din reviste a lui Alix și bea cafea de la espressorul ei strălucitor. În seara precedentă au comandat curry la pachet. Josie a încercat să contribuie cu ceva bani, dar Alix a refuzat să accepte. „E ultima seară“, a zis ea, atingând ușor cu mâna dosul palmei lui Josie. „Facem noi cinste.“ S-a băut vin din pahare uriașe și s-au uitat la un serial, cu sunetul surround bubuind în toată casa și Leon încovrigat așa încât degetele lui de la picioare erau îngropate ușor

sub piciorul lui Josie. Au urmat scârțâielile și zdrăngănelile și bolboroselile unei familii care se duce la culcare: șoapte înăbușite, tăcănitul întrerupătoarelor de la becuri, pisica-norișor mieunând delicat din holul întunecat, de parcă ar fi vrut să întrebe unde s-a dus toată lumea.

A fost, în unele privințe, cea mai desăvârșită seară din viața lui Josie.

Josie oftează adânc. Aerul e limpede și lipicios. Telefonul îi spune că sunt deja douăzeci și unu de grade, și e abia ora șapte și jumătate. Singura dată, se gândește Josie, când i-ar prinde bine o vară englezească dezamăgitoare, și zeii meteorologiei îi trântesc o caniculă cumplită.

Aruncă o privire la rochia și cardiganul pe care le purta când a sosit aici cu o săptămână în urmă. Duce rochia la nas și o adulmecă. Miroase a detergentul lui Alix. Miroase a casa lui Alix. Face duș, folosind gelul de duș cu aromă ușor picantă al lui Alix și se spală pe păr folosind șamponul cu miros vegetal al lui Alix și se înfășoară în prosoapele groase, groase ale lui Alix și se așază pe marginea patului moale al lui Alix și, preț de o clipă, simte cum o străbate un val de tristețe. Dar apoi se gândește la ce a plănuit pe mai departe, iar tristețea se estompează repede.

– Oh! spune Alix când Josie intră în bucătărie câteva minute mai târziu. Ai revenit la hainele tale!

– Da. Păi, normal. Ține hainele purtate și pijamalele într-o mână, cățelul în cealaltă. Unde să le pun? întreabă, referindu-se la haine.

– Oh, dă-mi-le mie. Așa.

Josie i le dă lui Alix, care le duce la spălătorie.

– Mulțumesc! strigă Josie după ea. Mulțumesc tare mult. La ce oră vin surorile tale?

– Ah, pe la cinci, cred. Așa că nu trebuie să te agiți. Nu e nici o grabă.

Îi afișează lui Josie unul din zâmbetele ei impecabile și apoi desface o pungă de croasante.

– Vrei? o întreabă și Josie dă din cap că da.

Nathan coboară o oră mai târziu, cu Leon venind după el, în pijamale. Nathan o măsoară pe Josie din cap până în picioare și spune:

– Drăguță rochie, Josie.

– Mersi, spune ea, simțindu-se fiată și scârbită în același timp.

Eliza intră câteva minute mai târziu și începe să se smiorcăie că i-a spus cineva ceva urât pe Snapchat și atunci Josie știe că e timpul să plece. Îl pune pe Fred în geanta de transport și își aruncă poșeta peste umăr.

Vede că Alix o privește îngrijorată.

– Pot să te duc cu mașina? întreabă. E mult de mers, mai ales pe căldura asta.

Josie clatină din cap.

– E în regulă, zice ea. O să merg pe la umbră. Nu mă grăbesc.

– Și mama ta știe că te duci la ea?

– Da, știe.

Alix o ia atunci în brațe pe Josie și Josie își îngăduie de data asta să se lase îmbrățișată.

Când se desprind una de cealaltă, Alix o privește pe Josie drept în ochi.

– Te rog să ținem legătura, Josie. Bine? Cere ajutorul de care ai nevoie și hai să ținem legătura.

Și apoi între ele e ușa de un albastru lăptos, cu Alix și lumea ei de o parte, și Josie de cealaltă.

După colț, Josie deschide poșeta să verifice că banii sunt acolo, banii pe care i-a scos toată săptămâna de la diverse ATM-uri dintre casa lui Alix și atelierul de croitorie, simte greutatea și

forma liniștitoare a banilor, ținută laolaltă cu un elastic roz, cu sclipici, de-al Elizei, găsit pe scară mai devreme. Apoi scoate ochelarii de soare pe care i-a găsit în dimineața asta sub un scaun din grădină – o pereche cu lentile mari și rame de culoare verde-pădure – și-i pune la ochi și începe să meargă.

Soarele strălucește puternic pe cerul fără suflet, în timp ce Josie se îndreaptă spre locul următor.

PARTEA A TREIA

SÂMBĂTĂ, 20 IULIE

Casa se simte imediat altfel. Atmosfera e mai lejeră și mai primitoare și pare că au reintrat, în sfârșit, în normalitate. Alix stă o clipă în hol, lăsându-se pătrunsă de schimbarea de energie. Pisica apare și ea, se apropie și se aruncă festiv în jurul picioarelor lui Alix, de parcă și ea știe că teritoriul i-a fost returnat. Alix o ia în brațe, o duce în bucătărie și o urcă pe blatul de lucru, lângă bolul ei cu mâncare.

– A plecat? întreabă Nathan, privind-o peste ochelarii de citit.

– A plecat.

– Ești sigură? Ai verificat?

– Nu, n-am verificat. Dar știu că a plecat.

– O să fle bine? întreabă Leon.

Alix îi zâmbește.

- O să fie bine. O să aibă mama ei grijă de ea.

Dar cuvintele sună goale, lipsite de sens. Nu pentru că n-ar crede că mama lui Josie ar ajuta-o, ci pentru că nu e convinsă că Josie chiar se duce acolo. E un sentiment neliniștitor, dar îl pune deoparte, pentru că azi e ziua pe care a așteptat-o toată săptămâna și are lucruri de făcut, nu în ultimul rând, să aranjeze dormitorul de rezervă, pentru Maxine și băieți, și biroul, pentru Zoe și Petal.

Urcă scările cu pași ușori, știind că nu e nimeni la ultimul etaj, știind că rolul ei în drama lui Josie s-a terminat. Totuși rămâne o mică umbră.

Josie nu a scos așternuturile de pe pat, ci l-a lăsat făcut, cu pernele umflate și grase și pilota netezită. Alix îl desface și scoate așternuturile.

Josie a lăsat cabina de duș strălucind de curățenie, cu prosoapele atârinate drept și simetric pe calorifer. Alix le smulge de acolo și le pune peste mormanul cu rufe de spălat.

Deschide geamul și trage draperiile să țină la distanță soarele dogoritor, care o să bată direct în camera asta până la orele prânzului.

Trece camera în revistă și aproape are senzația că Josie n-a fost niciodată aici, că nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Se pune în patru labe și se uită sub pat. Niște rotocoale de praf, dar atât. Apoi se îndreaptă și își trece vârfurile degetelor pe sub saltea.

Cheia e tot acolo. Cea cu „Nr. 6” pe breloc. Pentru o clipă se gândește să sară în picioare, să fugă la ușa din față, să vadă dacă o poate prinde din urmă pe Josie, ca să i-o dea înapoi. Dar știe imediat că nu trebuie să facă asta. Știe că această cheie înseamnă ceva. Că poate a fost lăsată acolo cu un motiv. O scoate cu atenție, ținând-o

de inelul de metal, și se uită o clipă la ea, după care o bagă în buzunar.

Face patul la loc, înlocuiește prosoapele și închide ușa după ea.

Zoe sosește prima. E cea mai mare dintre surorile lui Alix. Cea mai scundă. Cea mai tăcută. Petal e cea mai mică dintre verișori, unicul copil al lui Zoe, așteptat îndelung, conceput și născut când ea avea patruzeci și unu de ani, prin inseminare artificială de la un donator. Maxine sosește la o jumătate de oră după Zoe. Ea e cea mai mică dintre surorile lui Alix și are doi băieți, Billy și Jonny, unul de aceeași vârstă cu Leon și Petal, celălalt de o seamă cu Eliza. Maxine e cea mai înaltă și mai gălăgioasă și băieții ei se poartă îngrozitor, dar familia lor nu e genul căreia să-i pese de așa ceva și, la drept vorbind, după săptămâni întregi în care a ascultat-o pe Josie descriind comportamentul celor două fice ale ei, băieții lui Maxine par niște îngerași.

Alix a amenajat două piscine gonflabile în grădină și a pus o găleată uriașă cu gheață la umbră, ca să răcească vinul și băuturile copiilor. Toate cele trei surori poartă rochii vaporose de bumbac și aerul miroase a cremă de protecție solară, cu care s-au frecat unele pe altele pe gât și pe omoplați. Nathan se întoarce pe la șase, după un drum la magazinul cu produse de grădinărit, aducând cu el un aspersor nou, după ce a descoperit că precedentul era mort. Îl montează, iar copiii aleargă prin jetul de apă, țipând de încântare. Nathan stă o vreme cu surorile ei și bea o bere, încet, aproape nefiresc de încet, fiindcă, bănuiește Alix, băutul adevărat o să înceapă când o să iasă mai târziu cu amicii. Își alungă senzația de disconfort care o lovește

când se gândește la planurile lui Nathan pentru seara asta și își amintește ce promisiune i-a făcut. E nouăzeci și nouă la sută sigură că n-o va dezamăgi. Le adoră pe surorile ei și a fost mereu dornic să aibă parte de aprobarea lor, și știe că dacă o dezamăgește pe Alix în seara asta, amândouă o să-l judece foarte aspru. Nu doar atât, dar i-a și promis sex dacă se întoarce acasă până la miezul nopții. Întinde mâna la un moment dat și-i strânge încheietura, afectuos, dar și în semn de avertizare. El îi zâmbeste și ea vede pe chipul lui hotărârea de a face mai bine și de a fi mai bun. Îi strânge din nou încheietura și își îndreaptă iar atenția către surorile ei.

La ora șapte comandă pizza și încep să pregătească cocktailuri Margarita. Maxine e responsabilă de această acțiune, deoarece la douăzeci și ceva de ani a lucrat timp de trei ani într-un bar de cocktailuri. La șapte și jumătate, Nathan pleacă. Alix îl urmează până la ușa din față și-i atinge gâtul cu buzele și își freacă ușor piciorul de zona lui inghinală.

– Fii cuminte, spune ea. Te rog.

– Jur, răspunde el. Jur.

O sărută delicat pe buze și apoi pe gât și e atât de neobișnuit să se poarte așa zilele astea, să fie jucăuși, să fie sexuali, încât Alix simte cum o cuprinde căldura în tot corpul. Îl privește de la geamul din hol, în pantalonii lui scurți bleumarin, cămașa cu imprimeu floral, părul roșcat ținut pe spate de ochelarii negri de soare, și se gândește că i-a fost dor de el. Că îl dorește. Că deja așteaptă cu nerăbdare ca el să se întoarcă acasă. Apoi revine la haosul surorilor ei și al copiilor lor și la „Cine vrea sare pe buza paharului?” și la soarele torid, torid, care bate prin acoperișul bucătăriei până pe podeaua din gresie.

Ora 19.30

Nathan ține telefonul la ureche în timp ce merge pe străduțele dosnice, spre stația de metrou Kilburn. Vorbește tare, așa cum vorbesc unii oameni, de parcă are impresia că toată lumea vrea să audă ce treabă are el. Vocea lui o zgârie pe creier pe Josie, chiar și de la distanță. S-a produs o schimbare de plan, potrivit singurei părți a conversației pe care o aude Josie. Nu se mai întâlnesc la locul stabilit inițial; se văd la Lamb & Flag.

- Da, și vezi că nu mă fac praf, nu uita. I-am zis lui Alix că mă întorc până la miezul nopții. Mă așteaptă ceva bun acasă. Da! râde el. Exact!

Închide telefonul și Josie se uită lung, scârbită, la ceafa lui. Cum poate Alix măcar să se gândească la așa ceva? se întreabă. Cum poate să creadă că trebuie să-i promită că-l așteaptă ceva bun acasă, doar ca el să se comporte ca o ființă umană civilizată? Îi e superioară în toate privințele posibile. Josie simte cum respectul față de Alix îi pălește, mai remarcă și o degradare mărunță a sentimentelor ei față de ea, dar apoi își amintește ce face și de ce și se simte revigorată din nou.

Îl urmărește pe Nathan în stația de metrou. Poartă o rochie nouă, pe care și-a cumpărat-o în dimineața asta de la Sainsbury's. Nu e la fel de drăguță ca articolele pe care și le-a cumpărat când a mers cu Alix, dar e bună pe căldură, iar Nathan nu o știe. Are părul vârât sub o pălărie de paie, tot de la Sainsbury's, și poartă ruj roșu pentru prima dată în viață, ceea ce o face să semene și mai puțin cu ea însăși.

A căutat pe Google pubul unde se întâlnește Nathan cu prietenii lui, în caz că îl pierde la metrou. E pe o stradă lăaturalnică ce dă din

Oxford Street, aproape de capătul din spate al magazinului Selfridges; cea mai apropiată stație de metrou e Bond Street, la șase stații.

Kilburn e o stație de metrou supraterană, iar Josie se bucură că nu se află sub pământ pe căldura asta. O adiere vine de nicăieri, îi înfoaie tivul rochiei și îi răcorește sudoarea de pe gât. În celălalt capăt al peronului, Nathan se joacă cu telefonul. Poartă pantaloni scurți și picioarele lui sunt slăbănoage și palide, ca de copil. Încă o dată, se întreabă ce Dumnezeu a văzut Alix la bărbatul ăsta. Măcar, se gândește Josie, măcar Walter era chipeș în tinerețe. Puternic. Înalt. Arătos.

Sosește metroul și, douăzeci de minute mai târziu, Josie îl urmărește pe Nathan prin haosul de sâmbătă seară de pe Oxford Street, unde magazinele sunt încă deschise și trotuarele gem de cumpărători și oameni ieșiți devreme la cină. Ce popor ciudat mai suntem și noi, gândește despre conaționalii ei: în vreme ce alți oameni se refugiază la umbră, în aerul condiționat, stau în case și închid draperiile să țină căldura departe, englezii se năpustesc cu capul înainte, ca porcii într-un furnal.

La o masă din fața pubului stau trei bărbați, care se ridică toți în picioare și scot niște lătrături animalice când îl văd pe Nathan că se apropie. Îl bat pe spate și-i împing o halbă în mână și apoi se strâng unii în alții pe bancă pentru a-i face loc, și toți arată ca el, sau cel puțin ca diferite versiuni ale lui. Unul e asiatic, unul e negru, unul e alb cu părul negru, dar toți sunt îmbrăcați la fel, vorbesc la fel, râd la fel. Sunt o haită, gândește ea, o haită de bărbați. Bărbați care ar trebui să fie acasă cu familiile lor, nu să stea aici și să se poarte ca o mână de adolescenți întârziați.

Lângă pub e un restaurant italianesc, cu mese pe trotuar. Josie se așază și comandă o cola și paste cu roșii proaspete și busuioc. Nathan și prietenii lui izbucnesc în hohote asurzitoare de râs cam la fiecare patruzeci și cinci de secunde. La masă se aduc mai multe halbe și un rând de shoturi. Îl aude pe Nathan cum le spune prietenilor că sărbătorește pentru că tocmai au scăpat de „oaspetele infernal”.

– Ah, da. Chiar, cine era? zice asiaticul.

– O prietenă de-a nevastă-mii. Sau poate nu chiar prietenă, ci o femeie despre care face un podcast. S-a certat cu bărbatu-său și s-a înființat la noi la ușa weekendul trecut, cu fața făcută praf. Alix a primit-o, *normal*. Așa de bleagă e nevastă-mea... Și femeia asta refuza să se ducă acasă, refuza să se ducă la poliție, refuza să se ducă la maică-sa acasă... A stat pe capul nostru toată săptămâna, îmbrăcată cu hainele lui Alix și cu o mutră de parcă cineva tocmai s-a bășit în fața ei. Și azi a plecat în sfârșit! Așa că hai noroc! Noroc că mi-am recuperat casa!

Josie se întoarce și-i privește cu o expresie acră cum își ciocnesc halbele de bere și spun „noroc”.

– Unde s-a dus? întreabă brunetul.

– Habar n-am și nici că-mi pasă. Nu m-am simțit niciodată așa de incomod în propria mea casă, asta e tot ce știu. Femeia aia e o ciudată.

Cineva scoate încă un zgomot animalic și băieții își ciocnesc iar halbele.

Josie împinge paste pe jumătate mâncate. Lucrurile pe care le spune Nathan nu sunt amabile, dar nu e surprinsă. Știe că lui Nathan nu-i plăcea că ea era acolo. Dar nu-i nici o problemă. Asta nu face decât să-i întărească hotărârea.

Ia telefonul și găsește șirul de mesaje pe care l-a început mai devreme. Mai tastează un mesaj.

E la o masă în fața la Lamb and Flag. Cel cu cămașă înflorată și păr roșcat, care stă cu încă trei bărbați. Poți să ajungi în zece minute?

Răspunsul sosește imediat.

Acum ies de la metrou. Ajung repede.

Josie trimite un emoji cu degetul mare în sus și așază telefonul pe masă, iar în colțurile gurii îi joacă un zâmbet mărunț.

Ora 21

Josie privește cum pe chipul lui Nathan se înfiripă o expresie de uimire plăcută, când tânăra se oprește lângă el și zice:

– Pot să mă așez aici cât o aștept pe prietena mea?

– Ah, da. Sigur. Normal.

Nathan se strânge mai aproape de amicul lui, pe bancă, și femeia se așază la capăt, astfel încât brațul ei să se atingă de al lui. Așază un pahar pe masa în fața ei și scotocește prin poșeta micuță, scoate un pachet de tutun și niște foițe și își rulează o țigară. Josie o privește cum se întoarce spre Nathan și zice:

– Vrei?

– Oh, spune Nathan. Nu. Nu, mersi. Niciodată n-am...

– Te deranjează?

– Deloc. Stai liniștită. Nici o problemă.

Josie vede cum Nathan începe să roșească. Femeia poartă un top negru vaporos, legat la ceafă, și jeanși albi, iar părul ei blond și creț e legat la spate, descoperindu-i chipul superb, ce pare nemachiat în felul acela care necesită o grămadă de machiaj aplicat cu multă îndemânare.

Nathan reușește să se întoarcă la conversația cu cei trei prieteni, dar Josie vede că se chinuie

acum, că e profund conștient de prezența femeii extraordinar de frumoase care stă lângă el, cu brațul gol care se freacă de brațul lui gol o dată la câteva secunde. Femeia se joacă cu telefonul câteva minute, apoi înjură ca pentru sine și trânteste telefonul de masă. Nathan se întoarce spre ea și zice:

– Ești OK?

Femeia oftează.

– Amica mea tocmai mi-a tras clapa, zice ea. Mereu face așa. Efectiv de fiecare dată. Serios. E a treia oară la rând. Sfinte.

– Ce aiurea, zice Nathan. Urăsc când mi se întâmplă asta.

– Da. E lipsă de respect, nu-i așa?

Nu spun nimic o clipă. Femeia trage din țigara rulată și suflă fumul pe la colțul gurii. Nathan ia halba și bea o înghițitură.

– N-aș putea să stau cu voi un pic? zice femeia. Doar cât îmi termin băutura? Ar fi păcat s-o irosesc.

– Doamne, ba da. Sigur. Te rog.

– Oh, mersi tare mult. M-ai salvat. Eu sunt Katelyn, apropo, zice ea, întinzându-i mâna.

– Nathan, zice el și i-o strânge. Încântat, Katelyn.

Apoi o prezintă restului grupului, ea le strânge mâinile, ei zâmbesc, ea zâmbește, cu toții sunt încântați că o tânără frumoasă s-a alăturat grupului lor, își sug burțile moi și se dau în spectacol. Josie privește mulțumită și apoi îi trimite lui Katelyn încă un mesaj.

Absolut minunat. Scribe-mi când e gata. Te aștept.

Apoi își plătește pasteles nemâncate și cola răsuflată și se îndepărtează de pub, intrând în vârtoarea serii fierbinți de vară.

Ora 22.30

Alix îi trimite lui Nathan un mesaj.

Bună! Suntem foarte obraznice. Tu te distrezi?

Se uită o vreme la bifele din dreptul mesajului, dar acestea rămân gri. Își alungă senzația de disconfort și lasă telefonul deoparte. A sperat în taină că se va fi întors acasă deja. Cu cât stă până mai târziu în oraș, cu atât mai mari sunt riscurile să se lase pradă nopții.

Zoe își face un ceai de mentă. Are o limită naturală când vine vorba de băutură; ea se oprește întotdeauna prima. Maxine și Alix beau rămășițele calde dintr-o sticlă de prosecco pe care au deschis-o mai devreme, după ce au găsit-o plutind în întuneric în găleata cu gheață din grădină. Petal e în pat, deoarece Zoe e foarte fermă în privința orei de culcare. Ceilalți copii joacă un joc pe computer în camera de zi și sunt incredibil de zgomotoși, iar Alix e gata să intre și să le spună să vorbească mai încet, fiindcă e un dormitor perete în perete cu camera de zi, unde casa de alături e transformată în apartamente, și nu vrea să deranjeze vecinii, dar deocamdată se bucură de contururile moi ale serii, de aerul răcoros al nopții care alungă arșița zilei, rămânând totuși destul de calduț afară pentru a putea sta cu brațele goale. Se bucură de conversație; discută despre vacanța de vară, o vilă uriașă în Croația, toate trei, copiii lor, bărbatii lor, mama lor, o piscină, zece zile de fericire. A fost rezervată încă din ianuarie și la început a părut aproape tangibilă, iar apoi, pe măsură ce iarna se prefăcea încet în primăvară, a devenit imposibil de îndepărtată, iar acum au mai rămas doar douăzeci și două de zile și Zoe le arată noul ei costum de baie pe care și l-a comandat de pe telefon, de la John Lewis, și

discută despre sânii și burțile și hormonii și stările lor și apoi, brusc, e aproape unsprezece și jumătate și Zoe cascadează și dă să se ducă la culcare.

Alix se uită la telefon ca să vadă dacă Nathan nu i-a trimis vreo sugestie că ar fi în drum spre casă. Dar n-a primit nimic. Zâmbește crispată la ceva ce tocmai a spus sora ei. Nu vrea să fie nevoită să răspundă la întrebări legate de asta. Surorile ei sunt conștiente că Nathan a luat-o iar pe ulei, dar Alix nu le-a spus cât de rău e și ce atârnă în balanță, cât de fragil e acum echilibrul căsniciei sale.

Până când toți copiii au fost băgați la culcare și surorile se pregătesc să se ducă și ele să doarmă, se face miezul nopții. Alix stă cu spatele drept și încordată pe marginea patului. O să aștepte până la douăsprezece și cinci și apoi o să-l sune. Deocamdată, se duce spre baie, aruncându-și hainele în dressing pe parcurs. Și când își dă jos sandalele și se apleacă să le pună deoparte, observă ceva în raftul cu pantofi. O punguță transparentă. O bucată de șervețel mâzgălită cu un număr ilizibil și numele „Daisy“. Un plic de carton de la o cheie de hotel. Numele hotelului e The Railings. Îl știe, e aproape de biroul lui Nathan din Farringdon: un hotel boutique la modă, cu tocurile ferestrelor și zidăria vopsite în negru cretos. Tipii de la biroul lui Nathan îl folosesc des când ies la un pahar după serviciu și ca să-și invite clienții la masă. Nathan a dus-o și pe Alix acolo de câteva ori, când au băut câte ceva, dar sigur nu și-au luat niciodată o cameră. Ține pliculețul de plastic la lumină și vede o urmă de praf alb din interiorul său.

Simte cum o străbate un nor întunecat de greață, din adâncul stomacului până în gât. Se uită din nou la obiecte. Nu există date pe nici

unul dintre ele. Ar putea să fie de oriunde, de oricând. Dar știe că nu sunt. Știe că sunt dintr-una din nopțile pe care și le-a petrecut recent departe de casă, departe de patul lui, într-o gaură neagră pe care susține că nu și-o amintește.

Se spală furioasă pe dinți în baie, uitându-se la fața deformată a femeii înșelate care o privește din oglindă. N-a fost niciodată o soție înșelată. N-a bănuț niciodată, în toți anii de când sunt împreună, că soțul ei ar fi fost genul care agață femeii în pub și le duce la hotel și apoi se întoarce acasă douăzeci și patru de ore mai târziu și se preface că nu-și amintește nimic. Nu a fost nevoită să înfrunte niciodată acest sentiment și asta îi provoacă greață.

Se gândește la surorile ei, care sunt deja supărate pe Nathan că n-a venit acasă până la miezul nopții, își închipuie ce ar gândi dacă ar vedea lucrurile pe care tocmai le-a găsit pe fundul sertarului pentru pantofi, își închipuie ce i-ar spune să facă, pedepsele pe care ar trebui să le aplice, măsurile pe care ar trebui să le ia, și se gândește că nu, trebuie să se ocupe de situația asta în felul ei. Calm. Rațional. Alix nu e o persoană dramatică sau reactivă. E o persoană căreia îi place să ia distanță de situațiile care-i fac rău, să le privească obiectiv, de parcă s-ar întâmpla altcuiva, și apoi să ia o decizie în funcție de cum poate să păstreze pacea cât mai bine cu putință și să mențină starea de fapt, pentru că Alix, oricât de mult ar dura-o să recunoască asta, trebuie să mențină starea de fapt – de dragul copiilor, de dragul stilului ei de viață, de dragul lor, al tuturor. Are prea multe de pierdut dacă acționează din furie, mult prea multe. Trebuie să-i dea o șansă lui Nathan să

dovedească faptul că temerile ei sunt nefondate, și apoi pot să meargă mai departe.

La douăsprezece și șapte minute, se așază din nou pe marginea patului și selectează numărul lui.

Nu răspunde.

Ora 00.30

E trecut de miezul nopții și Josie și-o imaginează pe Alix în dormitor, întrebându-se de ce n-a venit încă acasă prostul de bărbatu-său. Și-o imaginează aplecându-se în dressing și găsind dovezile pe care i le-a lăsat pe raftul de pantofi în dimineața asta, înainte să plece, plicul de la cheia de hotel, punguța, numărul de telefon ilizibil, cu numele de femeie adăugat de ea dedesubt. *Daisy*. Se simțea mulțumită de alegerea ei. Genul de nume ultrafeminin, care pare să aparțină unei tinere și care ar trage imediat semnalul de alarmă.

Și-o imaginează pe Alix sunându-l pe prostul de bărbatu-său, fără ca acesta să-i răspundă.

Și-l imaginează pe prostul de bărbatu-său într-un bar zgomotos din Soho, bând shoturi și trăgând linii de cocaină cu drăguța de Katelyn.

Îi vibrează telefonul și răspunde. E Katelyn.

Intrăm. Când vii?

Chiar acum, răspunde. Plec chiar acum.

DUMINICĂ, 21 IULIE

Alix nu poate să doarmă. E aproape trei dimineața și zace trează de-a binelea, pe spate, uitându-se lung în tavan. Aerul e torid și vâscos, iar un ventilator electric foșnește paginile cărții

de pe noptieră. Este șocată și, în același timp, absolut deloc surprinsă că Nathan a dezamăgit-o iar. Și e umilită că s-a gândit că oferta cu sexul ar fi fost de ajuns cât să-l tenteze să vină acasă până la miezul nopții, când, din câte se pare, nici nu are nevoie să vină acasă pentru a găsi pe cineva dispus să facă sex cu el.

Își aduce aminte de câte ori și-a exprimat soțul ei dezamăgirea față de bărbații care înșală. Toți prietenii lui sunt „băieți de treabă“, zice el, tipi care n-ar face niciodată așa ceva. A zis că nu s-ar simți bine să fie prieten cu bărbați care își tratează nevestele așa. Și totuși... Daisy, cocaină, camera cu numărul 23.

I-a dat un mesaj lui Giovanni pe la unu, iar acesta i-a spus că l-au lăsat pe Nathan într-un bar din Soho, cu puțin înainte de ora douăsprezece.

Singur? a întrebat ea.

Din câte știu eu, da, a răspuns el, iar ea și-a dat seama că minte.

Și-ar dori să fie genul de femeie care ține un stoc de somnifere în dulăpiorul din baie, ca în serialele americane. Și-ar dori să existe ceva ce-ar putea să facă pentru a-și opri creierul. În cele din urmă se ridică din pat și coboară la parter. Pisica e bucuroasă să aibă parte de un vizitator nocturn, iar Alix se lasă pe vine ca s-o mângâie. Prin acoperișul de sticlă din prelungirea bucătăriei, vede o lună grasă și portocalie. Își imaginează aceeași lună portocalie atârând deasupra lui Nathan, oriunde ar fi el și orice ar face, poate răsfrângându-și lumina pe pielea spatelui său, în timp ce el intră și iese dintr-o femeie fără chip pe nume Daisy, în camera unui oarecare hotel boutique.

Alix se trezește la ora cinci. Primul lucru pe care îl face e să se întindă după telefon și să verifice dacă a primit ceva, absolut orice care ar sugera posibilitatea că soțul ei vine acasă. Dar nu e nimic. Își pune telefonul pe noptieră și se întinde la loc. Soarele răsare și draperiile ei strălucesc într-o nuanță de roșu-piersiciu, în timp ce casa scârțâie și oftează, în timp ce se trezește la viață. Dă de mâncare pisicii și bea un pahar mare de apă, iar o clipă mai târziu aude pași pe hol și o vede pe Petal.

Uimirea pe care o încearcă la vederea nepoatei sale, proaspătă și micuță într-o cămașă de noapte albastră din bumbac, contrastând cu mizeria întunecată a gândurilor lui Alix de pe tot parcursul nopții, aproape că îi taie răsufierea.

– Bună dimineața, draga mea, spune ea. Ce devreme te-ai trezit!

– Mereu îmi place să mă trezesc devreme, răspunde. Îmi place să fiu doar eu.

Alix dă din cap spre ea și zâmbeste și apoi îi oferă mâncare și suc. Deschide ușile din spatele casei, să lase să iasă aerul stătut de peste noapte. Golește mașina de spălat vase și îi mai aruncă lui Petal câte o privire, urmărind-o cum își mănâncă încet castronul cu cereale Special K, la masa din bucătărie. Nu vorbește cu ea, o lasă să se bucure de singurătatea ei din zori. Îl sună pe Nathan. Face o cafea. Îl sună iar pe Nathan. Nu are idee, nu are absolut nici cea mai vagă idee, ce ar trebui să facă.

Alix nu știa că e posibil ca timpul să treacă atât de încet ca în ziua aceea. Se întoarce în pat la șapte dimineața și doarme vreo oră, dar nu după mult timp e trează iar, cu soarele de dimineață arzând prin draperii, peste corpul ei, cu capul plin de ace de neliniște ascuțită și

cioburi de gânduri fragmentate. Se forțează să mănânce niște pâine prăjită și dă peste cap trei cești de espresso la rând, fără ca vreunul să-i alunge, cătuși de puțin, oboseala. Cât timp, se întreabă, cât timp poate să stea pur și simplu și să aștepte?

La nouă simte că e politicos să-l sune pe Giovanni, care răspunde imediat.

– Gio, zice ea. Nathan încă n-a venit acasă. Dacă e ceva ce nu mi-ai spus, te rog să-mi spui acum!

Tăcerea grea și putredă de la celălalt capăt îi spune lui Alix tot ce trebuie să știe.

– Nu, răspunde el, pe un ton rigid. Nu. L-am lăsat în bar, atât. Ca întotdeauna. Nu s-a întâmplat nimic.

– Păi..., spune Zoe când Alix îi povestește, o clipă mai târziu. Așa fac prietenii. E normal să-ți spună asta, nu?

Alix oftează. Știe că Zoe are dreptate.

– La ce oră se întoarce de obicei după o chefuială? întreabă Zoe.

– După-amiaza?

– Păi, atunci hai să nu ne facem griji până după-amiază, spune Zoe și Alix încuviințează din cap, dar apoi îi vine o idee și scoate telefonul și deschide aplicația bancară.

Ea și Nathan au un cont bancar comun. Mereu a fost așa, de când a devenit limpede că Alix n-o să ajungă niciodată să câștige foarte mult, pe când Nathan câștiga deja. Nathan nu verifică niciodată nimic. Nu se uită niciodată la extrasele de cont sau la notele de plată de la restaurant și nici nu păstrează chitanțe. Cheltuie bani cu presupunerea că își echilibrează aproximativ cheltuielile cu veniturile și, de cele mai multe ori, are dreptate.

Derulează prin secțiunea de plăți, în așteptarea extrasului online, se uită după orice lucru care să explice unde s-ar putea afla, dar nu găsește nimic. Nimic după plata din barul acela din West End, unde spune Giovanni că l-au lăsat, o sumă de 25,60 de lire. Nici o plată la Uber. Nici o plată la hotel. Nimic. A dispărut fără urmă.

Sosește după-amiaza. Apar nori întunecați pe cer, iar temperatura scade, în sfârșit, cu un grad sau două. Zoe și Maxine au rămas mai mult decât plănuiseră, și în aer plutește o neliniște ciudată, de parcă s-ar afla într-o sală de așteptare, anticipând un anunț de vreun fel.

Alix petrece o oră în dressing, scotocind prin buzunarele hainelor lui Nathan, căutând alte indicii despre comportamentul lui, dar nu găsește nimic. Surorile ei îi oferă de mâncare, dar nu poate să mănânce. Nu poate să gândească. Abia poate să respire.

Norii întunecați prind avânt și apoi, la patru și un pic, încep bubuiturile, iar până la patru și jumătate ploaia biciuie pământul, aerul se umple de mirosul asfaltului ud, și căldura se potolește în sfârșit. Fug să închidă ferestrele din toată casa. Alix îl sună iar pe Giovanni, dar acesta nu răspunde. Surorile ei îi spun că trebuie să plece într-o oră, copiii lor au teme de făcut, pisicile trebuie hrănite, mâine e zi de școală, iar Alix își dă seama că în clipa în care vor pleca surorile ei, va rămâne captivă în casă, incapabilă să plece fără copii, așa că se schimbă repede din rochia de vară în colanți și adidași și fuge cât de repede poate până acasă la Giovanni, la aproape un kilometru distanță. Giovanni minte; știe că minte. Are nevoie să-l vadă față în față, să se uite în ochii lui, să se uite în ochii partenerei lui,

să obțină adevărul despre ce s-a întâmplat seara trecută.

Arată șocat când o vede la ușă. O crapă și apoi o deschide cu totul, cu un oftat de capitulare.

– Tot n-a dat nici un semn? întreabă spăsit.

– Nu. Nici un semn. Și, Gio, te rog, nu mă lua de fraieră. Știu că s-a întâmplat ceva aseară. Uite. Își golește buzunarele de lucrurile pe care le-a găsit în raftul de pantofi. Uite, spune din nou. Astea sunt ale lui Nathan. Le-am găsit aseară. Se poartă de parcă ar fi mai catolic decât Papa, și apoi găsesc numere de telefon ale unor femei, mâzgălite pe șervețele, punguțe cu cocaină. Adică, serios, fii sincer cu mine. A fost vreo fată cu voi aseară? Spune-mi!

Și atunci Giovanni oftează adânc de tot, o invită înăuntru și o așază la masa din bucătărie, care e acoperită de resturile prânzului în familie, farfurii și vase aduse din ploaia neașteptată, cu picături de apă încă rămase pe margini. Îi vede pe Giovanni și pe partenera lui cum schimbă o privire și apoi el se întoarce spre ea și spune:

– A fost o fată. Dar sincer, Alix, zău că nu s-a întâmplat nimic. Și îți jur că Nathan n-a mai plecat niciodată cu vreo fată. Nu știu cine e Daisy aia de pe șervețel. Poate vreo tipă care voia un job sau un spațiu de birouri sau ceva. Intrăm tot timpul în vorbă cu necunoscuți când suntem în oraș. Dar niciodată, niciodată n-a plecat cu cineva. Îți jur. Dar aseară a venit o femeie și s-a așezat lângă noi. O chema Katelyn. A zis că a lăsat-o baltă amica ei și a întrebat dacă poate să stea cu noi o vreme. Și apoi a ajuns să rămână și să bea cu noi, și când am plecat din pub, ca să mergem la barul din Soho, a venit și ea cu noi. Dar îți jur, Alix, nu s-a întâmplat nimic între ei. Nathan tot vorbea despre tine. Tot spunea că e însurat. Și cât de frumoasă ești.

Alix clipește încet. Aruncă o privire la verigheta ei și o răsucește o dată pe deget, după care se uită iar la Giovanni.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Cum adică?

– Adică ai zis că l-ați lăsat pe Nathan la bar la miezul nopții. A plecat și ea?

Giovanni lasă privirea în jos, la blatul mesei. Clatină încet din cap. Dar apoi se uită repede la ea și spune:

– Zicea că o să-l ducă ea acasă. Zicea că Nathan a făcut o promisiune și că ea o să aibă grijă ca el să ajungă acasă să... știi tu.

Alix oftează greu și își dă capul pe spate.

– I-a povestit unei străine despre viața noastră sexuală?

Giovanni încuviințează iar din cap.

– Dar, sincer, a fost doar o joacă. Doar tachinare. Părea ca una din gașcă, știi ce zic? Nu părea că ar fi...

– Că ar fi ce?

– Nu știu. Că ar fi avut de gând să-l facă să calce strâmb, presupun. Mi s-a părut doar una din serile alea, știi, când Nathan nu avea de gând să se oprească. Una din serile când avea să se piardă în noapte și, sincer, cred că ne bucuram că are pe cineva cu el, ca să putem, știi tu, să plecăm acasă. Ridică privirea spre ea, sfios. Sunt sigur că o să ajungă acasă curând, zice el. Știi cum e. Probabil e acasă chiar acum. Tocmai o fi intrat pe ușă.

Îi zâmbește, dar ea nu-i întoarce zâmbetul.

– Cum arăta? Katelyn asta?

– Drăguță? zice el, cu vocea chinuită de regret.

– Ce vârstă?

– Tânără? Douăzeci și ceva de ani, spre treizeci? Poate treizeci și un pic?

Ea oftează și își dă ochii peste cap.

– Mi-aș dori să-mi fi spus asta mai devreme. Mi-aș dori să nu fi mințit.

– Îmi pare rău, Alix, spune el, pigulind o bucată de hârtie cu unghiile. Îmi pare tare rău.

LUNI, 22 IULIE

Pare ceva supraréalist să-i ducă pe copii la școală în dimineața următoare. Aerul e răcoros și verde și și-a aruncat un sacou peste hainele de vară. Străzile gem de copii în bleu-azuriu și bleumarin. Alix se uită la ei lung, cu luare-aminte. Nici unul dintre ei n-are un tată care a dispărut weekendul trecut.

La zece minute după ce ajunge acasă, observă un apel pierdut de la un număr pe care nu îl recunoaște. Caută numărul pe Google și simte un fior de energie agitată care o străbate prin tot corpul, când vede că e numărul unui hotel de pe lângă Tottenham Court Road, și apoi o trece un val de ușurare. Și-l imaginează pe Nathan cum se trezește după cea mai mare chefuială de până acum, se freacă la ochi, se uită la ceas, își dă seama că a fost inconștient timp de patruzeci și opt de ore, își caută mobilul, descoperă că e descărcat, folosește telefonul fix al hotelului ca s-o sune, și totul capătă sens. Sună imediat la numărul acela, cu mâinile ușor tremurânde.

– Bună ziua! spune vioaie femeii cu voce tânără, care răspunde la telefon. Cred că e posibil ca soțul meu să mă fi sunat de pe numărul acesta. Nathan Summer? Stă acolo?

Se lasă o tăcere scurtă și agilă, după care tânăra spune:

– Ah, bună ziua. Alix Summer?

- Da, spune ea. Da, ăă, de unde știți cum mă cheamă?

- Păi, de fapt eu v-am sunat, doamnă Summer. Îmi pare foarte rău. Nu știam ce altceva să fac. Dar domnul Summer a fost aici în weekendul acesta și, din păcate, după ce nu și-a făcut check-outul în dimineața asta, am folosit cheia universală ca să intrăm în cameră și am văzut că a lăsat în urmă o mulțime de pagube. Am găsit cartea dumnealui de vizită în cameră și am încercat să-l sunăm de câteva ori pe mobil, dar tot intra căsuța vocală, așa că am sunat la birou puțin mai devreme, să încerc să iau legătura cu dumnealui așa, dar au zis că nu a venit astăzi la serviciu și mi-au dat numărul dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează că v-am sunat așa.

Alix îngheață, în timp ce în minte i se desfășoară sălbatic tot felul de scenarii. În cele din urmă, răspunde:

- Nu, sigur că nu.

- Dar va trebui să-l taxăm pe domnul Summer pentru pagubele din cameră, mă tem.

- Scuze, puteți să-mi explicați ce s-a întâmplat? Pas cu pas. Pentru că mă tem că nu prea înțeleg.

- Oh! Da, sigur, răspunde veselă femeia. Domnul Summer s-a cazat aici sâmbătă seară. Destul de târziu. Însoțitoarea lui ne-a spus că a plătit online pentru două nopți.

- Însoțitoarea?

- Da. Persoana cu care era.

- Cum se numea?

- Mă tem că nu știu. Nu am fost în tură sâmbătă seară. Dar camera fusese plătită în avans pentru două nopți. Se pare că domnul Summer a plecat la un moment dat în cursul zilei de duminică, fără să facă check-outul, nu l-

a văzut nimeni când a plecat și nu avem nici o evidență, iar când am mers în camera dumnealui în dimineața asta, ca să-i cerem să o elibereze, era goală. Nici urmă de domnul Summer sau de însoțitoarea dumnealui. Și camera era devastată, mă tem.

– Devastată?

– Da. Și mă tem că va trebui să percepem o taxă pentru a acoperi costurile. Și de vreme ce cardul doamnei e refuzat, iar cu domnul Summer nu putem lua legătura, am fi foarte recunoscători dacă ne-ați putea ajuta dumneavoastră să rezolvăm problema.

– Camera, spune Alix. Camera soțului meu. S-a făcut ordine în ea? S-a făcut curat?

– Nu, așteptăm să ne trimită conducerea o echipă de curățenie specializată. N-a fost atinsă.

– OK. Bun, aș vrea s-o văd, vă rog. Pentru că soțul meu nu a venit acasă, a dispărut, și poate că există ceva în cameră care să explice unde se află. Unde s-a dus. Vă rog! Pot să ajung în jumătate de oră.

Se lasă o tăcere scurtă, cât timp tânăra se duce să-și întrebe managerul, și apoi revine la telefon.

– Sigur. În regulă. Veniți în jumătate de oră.

Recepționera îi dă cheia lui Alix.

– E camera optsprezece, spune ea. La etajul întâi. O luați pe acolo și apoi urcați scările.

Alix o ia pe coridor și urcă o scară îngustă. Camera 18 e a doua ușa pe stânga. Apropie cardul de cititor, iar ușa se deschide cu un clic.

Draperiile sunt trase și ochii ei au nevoie de o clipă ca să se obișnuiască cu întunericul, după care găsește fanta pentru card, activează iluminatul și totul prinde viață, în mod absolut șocant.

Camera arată de parcă ar fi fost jefuită. Așternuturile au fost trase aproape complet de pe pat, se vede salteaua, iar pilota atârnă pe jumătate pe podea. Minibarul e golit, iar podeaua e înțesată de sticlute goale. Rămășițele unui meniu de la McDonald's sunt împrăștiate peste tot: ambalaje mânjite de ketchup și punguțe unsuroase cu cartofi prăjiți reci. Alix se îndreaptă cu grijă, prin tot acel haos, spre baie. Aici vede prosoape ude pe podea, cutii goale de mixuri pentru cocktailuri în chiuvetă, și acolo – Alix simte că stomacul i se întoarce pe dos, violent – niște chiloți de femeie, o pereche de tanga din dantelă ieftină, scoși și aruncați pe podea, fire de păr blond și creț în chiuvetă, o urmă de luciu de buze colorat pe marginea unui pahar, și mirosul, mirosul inconfundabil de femeie pretutindeni în aer.

Alix se așază pe marginea căzii și se uită în jurul ei. Se ridică încet și se uită în coșul de gunoi, căutând indicii. În dormitor începe să remarce însă indicii că în camera asta s-a desfășurat mai mult decât un interludiu sexual alcoolizat. Vede un tablou atârnat strâmb pe perete, cu sticla crăpată. Vede o veioză răsturnată. Noptiera e întoarsă la un unghi de nouăzeci de grade față de perete. Și în dreptul ei, când se ghemuiește mai jos și tot mai jos, pe podeaua de lemn, observă o pată mică de ceva care seamănă la început cu o urmă de marmeladă, poate, sau ketchup de la McDonald's, dar când o ia pe vârful degetului, își dă seama că e sânge, de un stacojiu aprins.

Tresare când își dă seama și se ridică atât de repede, încât i se urcă sângele la cap. Se întoarce în cerc, încercând să găsească răspunsuri la cele o mie de întrebări care îi inundă mintea după ce a trecut în revistă detaliile camerei, dar nu e

nimic. O încăierare. O fată. Mâncare. Băutură. Niște chiloți aruncați.

Alix se așază pe marginea patului răvășit și scoate telefonul. Îl sună pe Nathan și intră căsuța vocală. Coboară din nou la recepție și, când i se adresează tinerei de la birou, își dă seama că plânge.

– Vă rog, spune ea, vă rog. Trebuie să văd înregistrările dumneavoastră. Trebuie să văd ce apare pe camere. Soțul meu a dispărut și nu știu unde se află și nu pot să mai suport încă o zi așa. Nu pot să mai suport o zi în care să nu știu. Vă rog.

Recepționera zâmbește nervos și zice:

– Stați s-o întreb pe managera mea. Un minut, vă rog.

O clipă mai târziu, o femeie elegantă, cu părul vopsit negru, apare din biroul aflat în spatele recepției. Pe ecusonul ei scrie „Astrid Pagano” și are tatuaje negre, elaborate, pe ambele antebrațe.

– Vă rog, veniți cu mine, spune cu un vag accent, invitând-o în biroul din spate, iar Alix o urmează.

E o cameră minuscule și se înghesuie una lângă alta, cot la cot, în fața monitoarelor de securitate.

– Îmi pare rău, spune Astrid. Îmi pare foarte rău că sunteți într-o situație dificilă. Să vedem dacă vă putem găsi niște răspunsuri.

Durează câteva minute până când găsesc ceea ce caută. Marcajul temporal de pe ecran arată „Duminică 01.41”. Mai întâi îl vede pe Nathan cum se apropie de hotel, alături de o blondă drăguță. Katelyn, bănuiește ea, tipa despre care i-a spus Giovanni. Pare mai în vârstă decât și-a imaginat Alix; are o coamă de păr blond și creț, legat la spate într-o coadă, și trăsături foarte delicate. Poartă jeansi albi, pantofi sport, tot

albi, un top negru, lejer, legat pe după gât, și cercei mari de aur și arată ca o zeiță. Nathan, venind în spate, arată ridicol prin comparație. Abia reușește să pună un picior în fața celuilalt și trebuie să se țină de perete când ajunge la intrare, ca să nu se împiedice. Înregistrarea se mută la alt ecran și acolo Alix îl privește pe Nathan clătinându-se pe picioare în spatele lui Katelyn, pe când ea face check-inul. L-a văzut pe Nathan beat de multe, multe ori, dar niciodată atât de beat cum pare să fie în înregistrarea aceasta. Apoi cei doi dispar de pe ecran, îndreptându-se sumbru spre scara dosnică. Astrid derulează următoarele ore și apoi se oprește și încetinește din nou înregistrarea în jurul orei trei dimineața. Pe ecran apare Nathan. E îmbrăcat și încă merge împleticit. Se izbește de consola de vizavi de recepție și apoi se oprește o clipă și își scoate telefonul din buzunar. Îl pornește și se încruntă la el, legănându-se ușor pe loc, în timp ce încearcă să se concentreze asupra ecranului. Apoi pune telefonul înapoi în buzunar și iese pe ușa din față. Acum se mută la al doilea monitor și iată-l, iată-l pe Nathan afară, pe strada întunecată, strălucind puțin sub lumina directă a unui felinar stradal și apoi transformându-se din nou în umbre când se mișcă. E luminat de farurile unei mașini care se apropie și se întoarce, aproape pierzându-și echilibrul. Își ferește ochii pentru o clipă, cu dosul palmei, și apoi zâmbește și face cu mâna.

Mașina trage în stânga hotelului, abia vizibilă în cadru. Nathan se îndepărtează șerpuit de intrarea în hotel, o ia pe trotuar și apoi ajunge la portiera pasagerului. Alix îl privește cum se duce s-o deschidă și apoi se oprește și se uită lung la șofer, pare să se răzgândească și să nu mai vrea să urce în mașină, dar se întoarce, poate când

șoferul îi spune ceva, și o clipă mai târziu urcă. Apoi mașina se îndepărtează încet, iar strada e cufundată din nou în întuneric.

– Recunoașteți mașina? întreabă Astrid.

Alix scutură din cap.

– Putem să derulăm puțin înapoi, exact când sosește? Acolo, spune ea. Puneți pe pauză acolo.

Astrid apasă butonul de pauză și acum se vede numărul de înmatriculare, perfect lizibil. Îi dă lui Alix o foaie și un pix, iar aceasta notează numărul.

– Poate e un Uber? sugerează Astrid.

Alix clatină din cap.

– Nu. Nathan nu s-ar urca niciodată pe scaunul din față al unui Uber. Mereu urcă în spate. Pare că se aștepta să-l cunoască pe șofer. Și apoi nu l-a recunoscut. Dar a urcat oricum...

Vocea i se stinge. Nimic nu are sens. În mașina cui credea că urcă? Pe cine se aștepta să vadă la trei dimineața? Ce mesaj a citit pe telefon înainte să plece?

Astrid e gata să închidă înregistrarea, dar Alix o oprește.

– Pot să o văd când pleacă, vă rog? Femeia aceea? E în regulă?

– Sigur că da.

Și iat-o pe Katelyn, câteva secunde mai târziu, cu un aer nonșalant și aranjată, fără vreun indiciu vizibil care să trădeze cele întâmplute între ea și Nathan în camera de hotel devastată, fără un fir de păr nelalocul lui, cu jeanșii încă de un alb imaculat. Dar tocmai când femeia trece de recepție, Alix o vede – o zgârietură proaspătă, roșie, care îi străbate obrazul de sus până jos. Katelyn se întoarce din nou și dispare, dar de data aceasta, Alix nu o mai roagă pe Astrid să pună pauză. Nu vrea să mai vadă o dată. Nu vrea să știe.

– Numele femeii care a făcut rezervarea. Știți cine a fost? A fost ea? Katelyn?

Astrid schimbă ecranul, deschide sistemul de rezervări al hotelului și dă câteva clicuri.

– Bun, spune ea, deci. Rezervarea a fost făcută de pe un site specializat, mai devreme în aceeași zi. Și nu. Rezervarea nu a fost făcută pe numele de Katelyn. Se oprește și oftează zgomotos. Și chiar n-ar trebui să vă spun asta, sunt sigură că știți. Dar azi eu sunt șefa și îmi dau seama că e important. Deci... Se întoarce la ecran și dă alt clic. Văd că rezervarea a fost făcută pe numele soțului dumneavoastră, dar plătită cu un card emis pe numele altcuiva. Numele de pe card – se întoarce spre Alix și dă din cap, o singură dată, de parcă ar ști deja ceva – este Erin Jade Fair.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare din nou Katelyn Rand, așezată pe canapeaua roșie. Oftează și spune:

„Deci, Josie m-a sunat, la scurt timp după ce am stat de vorbă la Stitch, când i-am dat numărul meu și mi-a zis că are o treabă pentru mine. Și șmecheria se pare că era să-l prindem pe soțul prietenei ei în flagrant, când îi era infidel. Se pare că tipul ăsta se culca cu tot felul de femei de ani de zile – da, *bărbații*, nu-i așa? – și femeia asta se încăpățâna să nu creadă nimic. Și Josie voia doar ca prietena ei să știe, să vadă, să înceapă să înțeleagă de ce era capabil soțul ei. Eu am zis: «Păi, nu, nu prea cred, nu sunt escortă, mă înțelegi? Sunt actriță»“.

Katelyn râde și scutură din cap.

„«Nu e nevoie să te culci cu el», a spus ea. «Trebuie doar să-l aduci într-o cameră de hotel. Să faci să pară că te-ai culcat cu el. Și lași restul în seama mea.» Sigur, mi s-a părut că sună ca o țicneală. Nebunie curată. Dar apoi a spus... mă rog, a spus că o să-mi dea o mie de lire. Și atunci m-am

gândit că da. De ce nu? O mie de lire pentru o noapte de muncă, și nici măcar atât. Așa că am zis da. Am așteptat instrucțiuni suplimentare.“

Intervievatoarea întreabă, fără microfon: „Și care au fost acestea?“

„Mi-a spus să intru în vorbă cu el în fața unui pub de lângă Oxford Street. A fost în acel weekend foarte, foarte torid de la jumătatea lui iulie, vă mai amintiți? Când au fost vreo treizeci și cinci de grade? Și eu am ajuns acolo și am intrat în vorbă cu el și, da, era un tip foarte de treabă. Și el și amicii lui. Niște drăguți. Și el tot spunea că trebuie să se ducă acasă fiindcă nevastă-sa i-a promis că o să se culce cu el, era ca o glumă repetată, și m-am simțit îngrozitor, știți, foarte prost m-am simțit. M-am gândit că, bine, o să fac tot posibilul, dar serios, nu pot să fac chiar totul. M-am gândit că mia de lire atârnă în balanță, ca să fiu sinceră. Dar apoi l-am văzut cum o ia pe ulei, după al cincilea shot de tequila sau cam așa, am văzut cum i se duc ochii, l-am văzut că pare deja pe altă lume și atunci mi-am dat seama că n-o să ajungă acasă să se culce cu nevastă-sa. Biata femeie.“

Ridică privirea spre intervievatoare și zâmbește trist.

„Da. Bieții de ei.“

* * *

La prânz

Alix stă aproape zece minute în fața apartamentului lui Pat, sunând la sonerie iar și iar, până când, în ușa apartamentului alăturat, apare un vecin, care îi spune că Pat nu e acolo, că Pat a plecat la Aeroportul Stansted sâmbătă dimineață, că Pat urma să plece în vacanță și că nu, habar nu avea încotro. Undeva în Spania, poate?

– Dar a plecat cu fiica ei?

– Josie?

– Da. Stătea aici cu ea. Sau cel puțin așa mi-a spus.

– N-am văzut-o pe Josie să plece cu ea, spune vecinul. N-am văzut-o pe Josie de luni bune. Când Pat a plecat sâmbătă de acasă, era singură. Dar dacă o văd pe Josie, o să-i spun că ați căutat-o, bine?

– Da, răspunde ea vag. Da, vă rog.

Alix pleacă de la imobilul lui Pat direct la reședința lui Josie, de pe Manor Park Road. Trage cu ochiul pe geam, dar nu vede nici un semn de viață. Arată exact așa cum arăta ultima dată când a fost aici. Laptopul închis e tot pe masa maro din bovindou. În dormitor, patul e tot făcut. Observă că există o alee în stânga clădirii lui Josie, blocată de un șir de tomberoane. Mută două la o parte și apoi se ridică pe vârfuri, ca să tragă cu ochiul pe geamul mic și murdar care dă spre alee. Draperiile sunt trase, dar e o crăpătură mică prin care Alix întrevește haosul și mizeria, mormanele de haine și cutii și colțul unui pat nefăcut, un picior al unui scaun de gaming roșu și negru, jerpelit.

Asta trebuie să fie camera lui Erin, bănuiește ea.

Aleea duhnește. Tomberoanele sunt pline și canicula e pe sfârșite. Își acoperă gura cu palma și revine pe strada principală. Sună la ușă, deși știe deja că nu e nimeni acolo. Și apoi, după ce nu vine nimeni, pornește spre casă.

Un mare avantaj al gamei vaste de femei pe care le-a intervievat Alix de-a lungul anilor este accesul pe care i-l oferă la diverse tipuri de competențe. Ocazional, a profitat de faptul că avea anumite adrese de e-mail în agendă, iar acum stă la laptop și o caută pe Joanna Dafoe, chestor principal în cadrul Poliției Metropolitane din Londra, pe care a avut-o invitată la podcast cu câțiva ani în urmă și de

care s-a apropiat datorită pasiunii lor comune pentru pisicile siberiene și a obiceiului de a mânca patru biscuiți cu cereale Weetabix odată.

Joanna, îmi pare rău, e foarte deplasat, dar soțul meu a dispărut și sunt aproape sigură că se reface pe undeva după mama tuturor chefulilor, dar am văzut o filmare de pe niște camere de înregistrare, în care a fost luat de o mașină necunoscută în toiul nopții. Nu arăta ca un Uber, am numerele. Ai putea să-mi spui cumva pe numele cui e înregistrată mașina?

Puțin mai târziu, se duce să-i ia pe Leon și Eliza de la școală. Soarele strălucește și în aer plutește o adiere răcoroasă, iar atmosfera e delicată datorită zilelor de școală care sunt pe sfârșite, promisiunii vacanței lungi de vară care urmează, doar trei zile mai târziu. Preț de o clipă, Alix are impresia că totul ar putea fi normal, că ar putea să meargă acasă și să-l vadă pe Nathan cum o așteaptă spăsit în bucătărie, dar apoi, câteva minute mai târziu, își verifică e-mailul și găsește un răspuns de la Joanna Dafoe, chestor principal în cadrul Poliției Metropolitane.

Bună, Alix,

Mă bucur că mi-ai scris. Îmi pare rău că treci printr-o situație grea. Numerele sunt înregistrate de o companie de închirieri auto. Mașina a fost închiriată de la ei sâmbătă, de o anume Erin Jade Fair. Sper că e de ajutor! Și te rog să o smotocești pe Skye din partea mea.

Alix citește e-mailul de două, trei ori. Apoi împinge laptopul și scoate un suspin, cu palmele la gură. Gândurile îi sar și se izbesc unele de altele, violent, apoi, dintr-odată, totul i se limpezește în minte. Ia telefonul și sună la poliție.

– Știu că s-ar putea să pară o nebunie, începe ea, dar cred că soțul meu a fost răpit.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o femeie cu un aer serios, care stă pe o canapea lungă din piele, în fața unei ferestre înalte, cu draperii din catifea. Poartă un costum cu pantaloni și botine cu toc, până la gleznă.

În josul ecranului scrie:

Detectiva Sabrina Albright

„Inițial nu am luat-o în serios. Un agent imobiliar din Queen's Park, despre care se știe că mai dispărea peste noapte la petreceri, răpit de o casnică într-o mașină închiriată, în toiul nopții. Suna ca o aiureală domestică, mă înțelegeți, un fel de aventură. Viețile dezordonate ale unor oameni dezordonați. Am lăsat-o deoparte. Dar apoi, câteva ore mai târziu, am primit acel apel.”

Intervievatoarea, fără microfon: „Acel apel?”

„Da. Un apel anonim, de la un telefon public din Bristol.”

Se redă un apel telefonic înregistrat la poliție.

„Ăă, bună ziua. Aș dori să raportez o dispariție. E vorba despre o... prietenă. Erin Fair. Și tatăl ei. Walter Fair. Locuiesc pe Manor Park Road 43A, NW6. Nu am nici o veste de la ei de mult timp. De mai bine de o săptămână. Și Erin are nevoi speciale, iar tatăl ei e destul de în vârstă, și nu iese mai deloc din casă, așa că mă întrebam dacă s-ar putea duce cineva să verifice. Vă rog. Îmi fac griji pentru ei.”

Camera se întoarce la detectiva Albright.

„A durat câteva ore să punem cap la cap cele două rapoarte, cele două menționări ale aceluiași nume în aceeași zi. Erin Fair. Și când am făcut-o... bum!”

Detectiva Albright schițează un gest cu mâinile și brațele, ca și când i-ar exploda creierul.

„Am trimis o mașină de poliție pe Manor Park Road și, mă rog, știți exact ce s-a întâmplat după aceea.”

* * *

Evening Standard, marți, 23 iulie

O descoperire înfiorătoare a avut loc luni seară pe o stradă lăaturalnică din Kilburn. Poliția și detectivii de la Secția de Poliție Kentish Town au descins la un apartament situat la parterul unei case de pe Manor Park Road, după un apel anonim din partea unei femei din Bristol care își făcea griji fiindcă nu mai primise vești de la prietena ei de ceva timp. Incapabili să stabilească unde se află Erin Fair și tatăl ei, și în urma discuțiilor cu vecinii, care au povestit că au auzit țipete și strigăte puternice într-o seară de vineri, cu mai bine de o săptămână în urmă, polițiștii au forțat intrarea în apartament. Au simțit imediat un miros îngrozitor care emana de undeva din apartament, iar câteva minute mai târziu au fost descoperite în cadă rămășițele în descompunere ale lui Walter Fair, 72 de ani. Acesta fusese bătut cu sălbăticie și lăsat cu mâinile și picioarele legate laolaltă. Apoi polițiștii au găsit-o pe fica domnului Fair, Erin Fair, 23 de ani, legată de un scaun de copil, din lemn, închis într-o debara de pe hol. Scaunul era adaptat cu curele din piele și legături pentru picioare. Și ea fusese bătută și inițial s-a crezut că e decedată, dar după ce a prezentat semne vitale, a fost dusă de urgență la spital, unde se află acum în comă, la terapie intensivă.

Potrivit vecinilor, familia Fair nu a mai fost văzută de ceva timp, iar Josie Fair, soția lui Walter, nu este de găsit de când a fost făcută această descoperire. În prezent, poliția cercetează dispariția sa, precum și dispariția lui Nathan Summer, care cunoștea vag familia Fair și care a fost văzut ultima dată în fața unui hotel din centrul Londrei, în noaptea de duminică, urcând într-o mașină închiriată cu un card deținut de fica doamnei Fair, Erin. Soția domnului Summer, populara gazdă de podcasturi Alix Summer, înregistrase recent o serie de podcasturi cu Josie Fair. Anterior dispariției domnului Summer, doamna Fair a fost oaspetele familiei

Summer timp de o săptămână, după ce a afirmat că ar fi fost victima abuzurilor domestice din partea soțului ei.

Vecinii spun că familia Fair era destul de retrasă și, în general, „foarte liniștită“.

MIERCURI, 24 IULIE

Alix îi ia pe copii de la școală. Măine e ultima zi din semestru și cei mici apar în fața locului de joacă împovărați de proiecte vechi, cărți cu exerciții și picturi, pe care Alix le ia din mâinile lor, în timp ce copiii sporovăiesc și se încaieră în joacă. Mamele se apropie și o ating ușor pe braț, întreabă dacă e OK. Ea zâmbește încordat și încuviințează din cap. Dar nu e OK. Chiar nu e OK.

Nu au existat răspunsuri utile la reportajele din presă. Nimeni nu a văzut mașina de închiriat. Nimeni nu l-a văzut pe Nathan. Nimeni nu a văzut-o pe Josie. Cardul lui Erin nu a mai fost folosit de atunci. Katelyn nu s-a dus la poliție. Nici un cunoscut de-al lui Katelyn nu s-a dus la poliție, cu toate că imaginea ei preluată din înregistrările de pe camerele hotelului, cu zgârietura lungă pe obraz, a circulat peste tot. Stropii de sânge găsiți pe podeaua din camera hotelului de lângă Tottenham Court Road au fost trimiși la analize de laborator și poliția încearcă în prezent să găsească expeditorul unor mesaje găsite pe laptopul lui Erin. Urmăresc stăpânii de câini și adăposturile de câini, cerându-le acestora să fie atenți la cei din rasa pomchi. Verifică înregistrările de pe camerele bancomatelor folosite de cine o fi folosit cardul de debit al lui

Erin pentru a-i goli contul de aproape zece mii de lire în numerar, de săptămâna trecută înapoi. Se uită la înregistrările camerelor stradale de pe Manor Park Road, să vadă dacă Josie a fost văzută în zonă de când a plecat în toată noaptea cu aproape două săptămâni în urmă, și au urmărit pasagerii celor șase autobuze care au trecut pe lângă casa familiei Fair între orele douăzeci și trei și trei, în noaptea în care Josie susține că a fost bătută de Walter, ca să vadă dacă nu a văzut cineva ceva pe geam. I-au găsit pe oamenii cărora Erin le-a trimis mesaje în zilele și săptămânile dinaintea dispariției sale. Au luat legătura cu cei doi băieți ai lui Walter din prima căsnicie, care se află în Canada, și au luat legătura cu angajatorii și colegii lui Josie.

Dar acum au trecut aproape patru zile de când Josie l-a răpit pe Nathan din fața hotelului de pe Tottenham Court Road și de atunci nu s-a găsit nimic. Absolut nimic.

Până acum. Când Alix bagă cheia în broasca ușii de la intrarea în casă, îi sună telefonul. E detectiva Sabrina Albright.

– Mă întrebam dacă ați putea să veniți la secție la un moment dat. Să discutați cu mine și colegul meu, detectivul Bryant. Când se poate. Am găsit niște obiecte în locuința familiei Fair. O selecție ciudată de obiecte. Printre acestea, revista de design interior despre care ați spus că v-a fost luată de doamna Fair din coșul de reciclare, când nu erați acasă. Și altceva, ceva ce, mă rog... dacă ați putea să veniți să aruncați un ochi, să vedeți dacă mai recunoașteți ceva...?

– Pot să vin acum. Stați... Se uită la cei doi copii, încă în uniforme de școală, aruncându-și din picioare pantofii în hol, și se gândește cât ar dura să ajungă mama ei din Harrow până la ea și spune: Dați-mi o oră. Vin într-o oră.

Pe masa din fața lui Alix se află o capsulă Nespresso, o sticlă din săpunul de mâini scump pe care îl folosește în baia oaspeților, brățara ei cu diamante minuscule pe care i-a făcut-o cadou Nathan de ziua ei, un bon de la supermarketul de produse organice, cu data aniversării lui Alix, revista de design interior, o linguriță strălucitoare, o felicitare de pe peretele din bucătăria lui Alix, pe care i-a făcut-o Eliza cu trei ani în urmă, după moartea cățelului Teeny, și un șir de fotografii de pașaport ale lui Leon. Simte cum i se acrește gura la vederea acestor elemente mărunte, vitale, intens personale din colecția de obiecte efemere ale familiei ei, răsfirate pe masa rece a instituției.

Dar mai sunt și alte lucruri pe masa din fața lui Alix. E o fotografie cu doi copii mici stând fiecare pe genunchiul unei fete și toți trei zâmbind larg în aparat. E un elastic de păr din satin roz. E o husă de telefon cauciucată, cu pietricele aranjate în formă de flori, lipite pe spate. E o cutie de gumă Hubba Bubba, goală. Un singur cercel de argint, cu un crucifix atârnat de el. Un șervețel de hârtie mototolit, cu urme roz pe el, și o floare mare de mătase, prinsă de un cerc din elastic. Clatină din cap și spune:

– Astea nu sunt ale mele. Nu știu, presupun că sunt ale fetelor ei? Dar asta... Privirea ei se duce la fotografia cu fata și cei doi copii mici pe genunchi. Astea nu sunt nici Erin și nici Roxy. Dar fata... pare cunoscută. Pare...

Alix scotocește prin minte, încercând să-și amintească unde a mai văzut figura asta. Apoi își dă seama și arată spre fotografie și inima i-o ia la galop, în timp ce spune:

– Brooke Ripley. E Brooke Ripley, nu-i așa? Uite! Și îmi amintesc că Josie a spus că Brooke avea doi frați vitregi mai mici, un frate și o soră?

Și asta... stați așa... Își scoate telefonul din geantă și o caută pe Brooke Ripley pe Facebook. Uite. Le arată lui Chris Bryant și Sabinei. Uitați. Ea e. Și...

Privirea ei se duce la un detaliu din fotografia cu Brooke din seara balului, pe care nu-l observase până atunci – o floare mare și albă prinsă de încheietura ei. Gâtul i se usucă și o arde, și se apucă inconștient de burtă cu mâna stângă.

– Uitați, zice ea, cu privirea mergând de la fotografie la floare și apoi la cei doi detectivi. Uitați.

Detectivii se uită lung la articole și la fotografia de pe telefonul lui Alix, iar în biroul călduros se simte brusc un aer glacial.

– Există o cheie, se trezește că îi spune Sabinei. Josie a lăsat-o sub salteaua din camera noastră de oaspeți. Are sânge pe ea.

– Descrieți-mi cheia, vă rog, îi spune Sabrina lui Alix.

– E mică. Aurie, cred, sau de alamă. O singură cheie. Are un breloc de plastic atașat, unul din acelea care se găsesc la set, cu fereastră din plastic transparent, și scrie „Nr. 6” pe ea. Atât. O am acasă. Pot să v-o dau. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să v-o dau mai demult. Nu m-am gândit.

– Vă rog, nu vă faceți griji. Ne ajutați enorm. Și asta – Sabrina arată spre corsajul de mână din mătase, la fotografia cu Brooke Ripley cu cei doi frați mai mici –, asta s-ar putea să fie foarte importantă. O să ne sporim eforturile pentru a da de familia lui Brooke. Între timp, vă rugăm să aveți grijă de dumneavoastră și de copii. Vă sunăm când avem informații noi.

Alix se ridică să plece și apoi se oprește când își amintește ceva ce o sâcăie de câteva zile.

– Asta e tot? o întreabă pe detectivă. Nu era și un lăntișor? Cu un pandantiv auriu în formă de albină?

– Nu, răspunde Sabrina. Din câte știu eu, nu. Dar dacă apare, vă anunț.

– Mulțumesc, spune Alix, iar degetele i se duc instinctiv la claviculă, unde stătea atârnat pandantivul. Ar fi grozav.

O jumătate de oră mai târziu, mama lui Alix ridică privirea de la masa din bucătărie unde stă cu Leon, când o aude pe Alix cum închide ușa din față în urma ei. Îi aruncă o privire întrebătoare.

Alix clatină din cap, abia perceptibil, și își face de lucru o clipă, punând vasele în mașina de spălat, băgându-și telefonul în priză la încărcat, ștergând un ghemotoc de păr de pisică de pe plită. Când termină, îi face semn mamei ei să vină cu ea în grădină. Se așază una lângă alta și privesc în gol de-a lungul grădinii, spre zidul din spate. Lumina puternică a serii se reflectă aurie din ferestrele studioului de înregistrări al lui Alix și, pentru o clipă, ea se întreabă dacă va mai sta vreodată la pupitrul de sunet, dacă va mai simți vreodată un interes pur și concentrat față de viața altcuiva.

– Deci? întreabă mama ei, o clipă mai târziu.

– Nimic, zice Alix. N-au găsit nimic. Dar... Se cutremură ușor când își amintește senzația neplăcută de când a văzut acele frânturi smulse din viața ei, din căminul ei, din familia ei, așternute în față, scoase, pare-se, din sertarul de lenjerie al lui Josie. Îi vine greață când se gândește la desenul prețios al Elizei, cu ea și Teeny, câinele lui Alix, decedat de curând, și la imaginea ușor speriată a lui Leon, la patru ani,

cuibărite printre chiloții triști și decolorați ai lui Josie.

– Au găsit niște lucruri într-unul din sertarele ei: niște chestii de-ale mele. Lucruri pe care le-a furat din casă. Nimic de valoare. Doar mărunțișuri.

Vocea i se sparge. O prinde de mână pe mama ei și o simte pe aceasta strângând-o cu putere.

Nu-i spune mamei ei despre corsaj, despre Brooke Ripley, despre cheia mânjită cu sânge și ascunsă sub salteaua lui Josie. O ține de mână și se uită lung în depărtare, reținându-și lacrimile care amenință să o copleșească.

– O să apară, zice încet mama ei. Știu că o să apară. Îl simt. E pe undeva. Eu zic că până la sfârșitul săptămânii vine acasă.

Și asta e tot ce își dorește Alix să audă. Vrea să creadă că și ea îl simte acolo, undeva; vrea să fie sigură că o să intre pe ușă la sfârșitul săptămânii, că o să aibă o poveste de spus la o sticlă de vin, că o să se cuibărească împreună în pat, poate el cu corpul mai mic, mai subțire, cu brațele în jurul ei, desperate de ușurarea de a se afla acasă, că o să aștepte, o să aștepte să vorbească despre Katelyn, o să aștepte să vorbească despre camera de hotel, o să se vindece, o să se reunească, o să se iubească și apoi o să rezolve ce o fi fost atât de deteriorat între ei, încât Nathan a ajuns într-o cameră de hotel cu o fată pe nume Katelyn. Vrea acel final pentru povestea asta și o sărută delicat pe mama ei pe obraz și spune:

– Mulțumesc. Da. Mulțumesc.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran o vedem pe Katelyn Rand, așezată pe canapeaua mică din catifea roșie.

„Și Nathan tot îi dădea întruna cum că voia să se ducă acasă să se culce cu nevastă-sa, deși abia era în stare să pună un picior în fața celuilalt. Am ajuns într-un bar din Soho și mi-am dat seama că amicii lui băteau în retragere, își pierdeau astâmpărul. Era atât de cald în noaptea aia și, mă rog, nu erau tineri, înțelegeți? Dar el tot mai voia *încă un pahar*. Așa că am zis: «Uite, voi puteți să mergeți. Lăsați-l cu mine. Îl duc eu acasă». Și apoi ei au plecat și i-am spus lui Nathan că îl duc eu acasă, dar mai întâi ar trebui să mâncăm ceva, ca să se mai trezească, așa că l-am dus la hotelul unde mi-a spus Josie să-l duc. A zis că acolo e o cameră rezervată pe numele lui Nathan, plătită în avans. Trebuia doar să-l cazez. Ușor de zis, greu de făcut. Abia puteam să-l țin în picioare. A trebuit să-l sprijin cumva în timp ce eu făceam toată treaba. El tot întreba: «Unde e Alix? E aici? E aici?»

Și eu am spus: «Da. E la etaj, te așteaptă. Haide, dragule, hai să urcăm». Și apoi am intrat în cameră și el a zis că îi e foame, așa că am comandat de la McDonald's, cu livrare; am mâncat aia, el a băut toate sticlutele din bar. Tot timpul nu făcea decât să zică: «Unde e Alix? Vine? Vine?»

Eu am zis că da. Vine. E într-un Uber. O să ajungă repede. Și apoi... Mă rog, a încercat să plece. Da.”

Își duce mâna la ceafă și se freacă acolo, zâmbeste la interviuitoare, care nu se vede pe ecran, parcă cerându-și scuze.

„A fost rău. Și eu stăteam și mă uitam la telefon după un mesaj de la Josie, să-mi spună că vine, și o sunam și o sunam, și încuiasem ușa și stăteam în fața ei. Nathan o luase *razna*. «Lasă-mă să plec. Lasă-mă!» Și apoi a început să arunce cu chestii, să răstoarne chestii. Pe mine nu m-a atins, dar m-a agățat din greșeală pe obraz cu marginea unui obiect ascuțit. Și eram, practic, captivă în cameră cu nebunul ăsta, care făcea ca toate alea, și Josie nu răspundea, nu răspundea, și apoi în sfârșit a sunat pe la vreo trei dimineața. A zis să-l trimit afară. Să-i spun că a venit Alix, într-o Kia neagră, cu numărul de înmatriculare bla, bla, care

o fi fost. Așa că am descuiat ușa, i-am dat drumul. Am aruncat niște chiloți pe podeaua din baie. Am dat cu parfumul meu prin toată camera. Am făcut vraște patul. Am plecat. Zece minute mai târziu, o mie de lire au aterizat în contul meu de PayPal. Și asta, am bănuț, a fost tot. Dumnezeu!“

Oftează, își duce iar mâna la ceafă.

„Ce m-am mai păcălit, nu-i așa?“

JOI, 25 IULIE

Mama lui Alix rămâne peste noapte. A doua zi vine cu Alix la serbarea de sfârșit de semestru, în sala de festivități supraîncălzită, care are ușile larg deschise, dar care nu se răcorește deloc. Stau una lângă alta pe o bancă, cu genunchii îndoiți în unghiuri ascuțite, iar Alix știe că mama sa, deși în formă pentru vârsta ei, se va bucura când se va termina totul și va putea să-și întindă iar picioarele. Pentru Eliza, e sfârșitul școlii primare. În lumea în care trăia înainte de seara de sâmbătă, acesta fusese momentul care o neliniștise cel mai mult pe Alix. Sfârșitul unei epoci. Sfârșitul plasei de siguranță a școlii primare, un loc blând și încurajator. Gata cu tricourile polo bleu-azurii pentru Eliza. Gata cu ghiozdanul cu arici. Gata cu serbările la care Alix trebuia să vină, gata cu excursiile la muzeu la care trebuia să o însoțească.

Și apoi se termină, școala se revarsă, soarele strălucește, vara a început, șase săptămâni de inocență și libertate și începutul unei noi etape din viața ficei ei, iar ea nu simte nimic. Se duc în parc și stau la coadă la înghețată. Copiii se joacă cu prietenii lor. Alix stă cu mama ei,

departe de ceilalți părinți. Se duc acasă și Alix bagă uniforme copiii la spălat pentru ultima oară până în septembrie. Așteaptă cât de mult poate, adică până la 16.58, apoi toarnă vin pentru ea și mama ei.

Și apoi, în timp ce se uită la paharul gol și se gândește la posibilitatea de a-și mai turna încă unul, cu toate că nu e nici cinci și jumătate încă, îi sună telefonul și e Sabrina Albright.

– Ghici cine a venit la secție, Alix? Și vrea să te vadă?

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o tânără care stă pe un fotoliu vintage, așezat în mijlocul unei camere goale, luminate delicat.

Are părul blond, ras într-o parte și lăsat până la umeri în cealaltă. Poartă o cămașă bleu-pal, închisă până la gât, și jeanși negri.

Are mulți cercei în amândouă urechile și zâmbește nervos. În josul ecranului scrie:

Roxy Fair, fica lui Josie și Walter Fair

Pe ecran apare titlul și episodul se sfârșește.

* * *

Ora 14.50

Roxy își pigulește pielea din jurul unghiilor și se uită la ceasul de pe perete. Urmează să afle ce naiba se petrece, dacă va veni totuși careva s-o vadă până la urmă. Câteva minute mai târziu, ușa se deschide și intră doi polițiști, un bărbat și o femeie, Chris și Sabrina pe numele lor, și zâmbesc și spun cât de rău le pare pentru tatăl lui Roxy și apoi își dreg glasurile și deschid carnetele și femeia spune:

– Știi unde e mama ta, Roxy?

Roxy clatină din cap.

– N-am mai văzut-o de când aveam șaisprezece ani.

– Am reușit să dăm de bunica ta, Pat O'Neill.

Roxy încuviințează din cap.

– E în Menorca, dar se întoarce mâine. Spune că o să poți să stai cu ea, dacă vrei.

– Nu pot să rămân. Am de lucru. Trebuie să mă întorc.

– OK. E în regulă. Dar ar trebui să știi, dacă nu ai văzut deja la știri, că o căutăm activ pe mama ta, în legătură cu uciderea tatălui tău și tentativa de omor asupra lui Erin.

Roxy aruncă o privire la detectivă și apoi la bărbat.

– Serios?

– Da. Se întâmplă multe lucruri în momentul de față, Roxy. Și cred că cel mai bine ar fi să o luăm pas cu pas, ca să nu devină prea derutant. E în regulă?

Roxy aprobă scurt din cap.

– Se pare că mama și tatăl tău s-au certat în noaptea de vineri, doisprezece iulie. Fuseseră la cină acasă la o prietenă...

Roxy intervine cu un hohot de râs zgomotos.

– Da, cum să nu.

– Mama ta s-a împrietenit recent cu o femeie pe nume Alix Summer. De câteva săptămâni, lucrau împreună la un fel de proiect. Asta a culminat cu o invitație la cină în seara de vineri. La câteva ore după ce mama și tatăl tău au plecat de la doamna Summer, mama ta a reapărut la ușa familiei Summer, grav rănită, și a afirmat că a fost bătută de tatăl tău.

– De tatăl meu?

– Da. Asta i-a spus doamnei Summer. I-a spus că ea și Erin au părăsit apartamentul împreună,

la primele ore ale dimineții, și a sugerat că tatăl tău e teafăr și nevătămat. Apoi a rămas timp de o săptămână acasă la doamna Summer, după care a plecat sâmbătă dimineață, spunându-i doamnei Summer că urma să se ducă la apartamentul mamei sale, al bunicii tale, Pat. În aceeași noapte, soțul doamnei Summer a dispărut după o noapte în oraș, în care ieșise să bea cu prietenii. Cele două evenimente ar părea să nu aibă absolut nici o legătură, în afara faptului că, atunci când a dispărut, camera de hotel în care a stat soțul doamnei Summer, precum și mașina care a fost filmată luându-l de la hotel, ambele au fost plătite cu un card de debit pe numele de...

Femeia face o pauză, iar Roxy se uită lung la ea, de parcă ar vrea să spună: „Vă ascult, spuneți“.

– Erin Fair.

– Poftim? Mă scuzați, sora mea, care e în prezent în comă, i-a plătit camera de hotel unui tip necunoscut?

– Nu credem că a fost sora ta, Roxy. Credem că mama ta a folosit cardul surorii tale. Și iată, am cercetat contul bancar al surorii tale și, mă rog, fusese o sumă remarcabilă acolo. Peste patruzeci de mii de lire. Și în ultimele două săptămâni, peste zece mii de lire au fost retrase de la bancomate din Queen's Park. Și din ceea ce i-a spus mama ta doamnei Summer, sora ta, Erin, are nevoi speciale. Se hrănește cu mâncare pentru bebeluși și nu iese din casă și totuși îi intrau bani în cont în fiecare zi. Toți de la o companie de streaming live pe nume Glitch. Știi ceva despre acest aspect al vieții surorii tale?

– Da, e celebră.

– Celebră pentru ce?

– Gaming. Oamenii plătesc abonament la Glitch și apoi pot să urmărească jucători online. Și sora mea e unul dintre cei mai buni.

– Deci câștigă bani din faptul că joacă jocuri pe calculator?

Lui Roxy nu-i vine să creadă cât de bătrâni par unii oameni când vorbesc, de parcă ar trăi în cu totul altă lume decât ea, dar își controlează impulsul de a-și da ochii peste cap și spune:

– Da. Exact.

– Atunci, ăă... Amândoi detectivii se așază mai bine. Bărbatul se uită lung la documente; femeia ridică privirea la Roxy. Unde crezi că s-ar putea afla mama ta?

Roxy scoate un hohot de râs aspru.

– Pe mine mă întrebați?

– Păi, da.

– Mă tem că nu vă pot fi de ajutor. Mama mea... Roxy se oprește, iar fațada dură îi cade pentru o clipă. Mama mă ura. Mama îl ura pe tatăl meu. Mama o urăște pe sora mea. E evident că a furat banii lui Erin ca să înceapă o viață nouă fără nici unul dintre noi.

– Dar există vreun loc anume? Un loc care însemna ceva pentru ea? Doamna Summer sugerează că mama ta era foarte nostalgică în legătură cu zilele de la începutul vieții de familie. Poate prea mult? Așadar, există vreun loc unde ați mers în familie, poate?

Roxy ridică din umeri. Ea nu își vede copilăria așa. Nici o zonă a copilăriei sale nu e scăldată în vreo strălucire aurie.

– Mergeam în Lake District în fiecare vară. O săptămână. Nu-mi plăcea deloc, toți patru închiși într-o rulotă sau vreo cabană prăpădită cu păianjeni peste tot. Dar ei îi plăcea nespus. Bea vin în fiecare seară și tot vorbea despre priveliști.

– Îți amintești unde anume în Lake District obișnuiați să mergeți?

– Da. Ambleside. Chiar pe malul apei.

Roxy îi privește cum notează numele. Mijește ochii la ei și spune:

– Știți că tatăl meu n-ar fi avut cum să ridice vreodată mâna la mama, nu-i așa?

– Păi, avem dovezi fotografice care arată rănilor mamei tale.

– Cum?

– Le-a făcut doamna Summer, săptămâna trecută.

Roxy oftează și țâțâie dezaprobator.

– Scuze, tot o țineti cu *doamna Summer*... *doamna Summer*. Cine naiba e această doamnă Summer?

– E prietena mamei tale.

– Dar mama mea nu are prieteni.

– E o prietenă, dar făcea și un podcast cu ea.

– Un podcast? Ce fel de podcast?

– O intervieuva pe mama ta despre viața ei.

Roxy nu se poate abține să nu râdă.

– Serios?

– Da. Am ascultat înregistrările. Aș zice că sunt de-a dreptul... cumplite.

– În ce fel?

– Copilăria voastră. Abuzurile. Ce s-a întâmplat cu prietena ta, Brooke.

– Brooke?

Inima i se înnegrește o clipă și stomacul i se întoarce pe dos. Detectivii schimbă o privire.

– Da. Brooke Ripley. A fost prietena ta de la școală. A avut o relație cu tatăl tău?

– Dacă avut o relație cu...?

– A dispărut, știi, cam în aceeași perioadă în care ai plecat de acasă, și cercetăm posibilitatea ca dispariția ei să aibă legătură cu părinții tăi.

– Glumiți, nu-i așa?

- Nu, nu glumim. Ne bazăm pe mărturia lăsată de mama ta în înregistrarea podcastului doamnei Summer.

Roxy clatină din cap și închide ochii.

- Ascultați. Nu mai pot, OK? Ce altceva i-a mai spus mama mea acestei femei?

- I-a oferit ore întregi de mărturii. Toate acestea sugerează o situație domestică foarte toxică în casa voastră, sugerează posibilitatea abuzului asupra soției și a copiilor, inclusiv presupusul abuz sexual asupra surorii tale... Femeia se oprește, își trece limba peste buze, își plimbă vârfurile degetelor de culoarea piersicii peste documentele din fața ei. De către tatăl tău, încheie ea.

- De...? Roxy bate cu palmele în masă și cei doi detectivi tresar ușor. Serios? De către tatăl meu? Asta i-a zis maică-mea?

- A spus că tatăl tău părăsea patul matrimonial în fiecare noapte și se ducea în dormitorul lui Erin, apoi nu se mai întorcea.

- Da. Juca și el cu ea.

- Juca?

- Da. Făcea parte din poveste, parte din scenariu, știți. Abonații adorau că era și tata acolo. Doar stătea în spatele ei și mai intervenea cu câte o glumă, cu câte o vorbă de duh. Avea și o poreclă. Pops. Erased și Pops. Popularitatea streamului ei i se datora și lui.

- Atunci de ce crezi că nu i-a spus mamei tale despre asta?

- Ea nu suporta, pur și simplu nu suporta să audă nimic care avea legătură cu vreuna din noi. Era atât de geloasă pe el, pe faptul că îl iubeam. Se săturase. Înțelegeți? Era bolnavă la cap. Așadar, spuneți-mi, vă rog, pot să suport. Spuneți-mi ce i-a făcut. Spuneți-mi ce i-a făcut mama mea tatălui meu.

Roxy stă în fața cafenelei coquette de pe Salusbury Road. Creierul parcă i-a luat foc. În mintea ei se învâlmășesc tot felul de lucruri mistuitoare, de gânduri care se rostogolesc și se luptă și imagini care străfulgeră și izbesc, și se poartă de parcă nu i-ar păsa, se poartă de parcă a mai văzut totul deja, dar nu a văzut nimic, de fapt, iar tatăl ei e mort și Erin e legată de o mie de fire într-un salon de spital, și viața încă îi atârnă în balanță. Cu degetele încordate, face bucăți un șervețel de hârtie, apoi își dă seama ce a făcut și mototolește bucățelele laolaltă, strângându-le într-un gogoloi. Se uită pe geamul panoramic și vede o femeie care vine în grabă spre magazin. E înaltă și părul ei e foarte blond, arată natural, dar Roxy vede cum începe să-i crească mai închis la rădăcini, din cărarea pe o parte. Poartă jeanși evazați și o bluză de trening, pantofi sport cu platformă și nu e machiată. Arată de parcă n-a dormit de câteva zile. O vede pe Roxy când intră în cafenea și se uită la ea cu o privire întrebătoare. Roxy aprobă din cap.

– Bună, Roxy. Se așază. Doamne. Ce... Pare că nu-și găsește cuvintele și cercetează cu luare-aminte chipul lui Roxy, de parcă încearcă să-l țină minte pentru mai târziu. Nu-mi vine să cred că tu ești. Mă simt de parcă... Ridică mâinile în aer și le flutură vag, după care le lasă să-i cadă în poală. Ești OK?

Roxy dă din cap că da. Roxy e întotdeauna OK și nu și-ar dori niciodată ca cineva să creadă contrariul.

– Îmi pare foarte rău de tatăl tău.

Roxy încuviințează iar din cap. Apoi se uită la Alix și întreabă:

– Ce ți-a spus mama mea despre tatăl meu?

Alix o privește nesigură și apoi răspunde:

– Nu sunt sigură cât de adevărate sunt multe lucruri.

– Spune-mi.

Așa că Alix îi spune.

Ora 15

– E comod?

Alix se uită peste birou la Roxy, care își ajustează căștile în studioul ei de înregistrări. Roxy încuviințează din cap și ridică degetul mare.

– Perfect.

Roxy are un metru cincizeci și e înspăimântătoare. Ține maxilarul împins în față, sfidător, chiar și atunci când e amabilă.

– Sunt numai căcaturi, spusese la cafenea adineauri, destul de tare pentru ca cele două mame tinere așezate în spatele lor să se oprească din discuție și să se întoarcă ușor pe scaune. Numi vine să cred că ți-a spus așa ceva. E...

Și fusese gata să se lanseze în propria relatare a copilăriei sale, când Alix a ridicat mâna ca s-o oprească.

– Ce ai zice, a spus ea, să contribui la podcast? Să spui versiunea ta.

– Când? a întrebat Roxy.

– Acum? Locuiesc foarte aproape. La două minute. Nici măcar.

Se așteptase ca Roxy să refuze, să fie evazivă și închisă și irascibilă, dar fata și-a luat imediat rucsacul mic și a dat să se ridice.

– O să fie ca un podcast de tip *true crime*, atunci? a întrebat ea, și Alix a simțit cum o trece un fior când și-a dat seama că prin valul acela supresor de frică și groază, cumva, îi scăpase faptul că asta e exact ceea ce făcea acum.

Realiza un podcast de tip *true crime*, pe baza evenimentelor din propria ei viață.

Acum îi pune lui Roxy o mică parte din înregistrările cu Josie. E cea din ziua când Josie i-a spus despre Brooke. Urmărește chipul lui Roxy în timp ce ea ascultă, expresia de nedumerire și neîncredere care îi traversează trăsăturile fine. Din când în când, scutură din cap, de parcă ar încerca să-și scoată ceva din ureche. Alix apasă pe pauză și așteaptă ca Roxy să vorbească.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!
UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul se schimbă într-un prim-plan cu reconstituirea, în care o persoană apasă pe înregistrare, la un pupitru de mixaj.

Dedesubt scrie:

În următoarele douăzeci și patru de ore, Alix Summer a înregistrat aproape patru ore de mărturii ale lui Roxy Fair.

Vocea lui Roxy se aude peste reconstituirea estompată a apartamentului familiei Fair.

Se vede o adolescentă care stă cu spatele și vorbește cu un bărbat în vârstă în bucătărie.

„Brooke Ripley a venit târziu la mine la școală. Toată lumea o ura. Îmi amintesc că m-am bucurat că, pentru o perioadă, le-a distras tuturor atenția de la mine. Era destul de drăguță, părea mai mare de paisprezece ani, avea sânii mari. Și cred am ajuns să stăm împreună doar fiindcă toată lumea ne ura. Și da, am ajuns destul de apropiate. Foarte apropiate. De fapt, Brooke și cu mine am ajuns să fim împreună, înțelegi? Eu am știut mereu că sunt gay, de când eram foarte mică. Dar Brooke a fost prima mea iubită și, o vreme, a fost serios și intens. Am fost foarte îndrăgostite. N-am povestit nimănui despre asta, doar lui Erin. Cu mama și tata n-am vorbit. Și îmi amintesc o dată, era Crăciunul,

tata era acasă. Îmi amintesc acum. El cocea fursecuri, purta șorțul lui de Crăciun. Ascultam muzică de Crăciun. Era drăguț, ne-am simțit ca o familie normală măcar o dată.“

Alix intervine: „Nu erați o familie normală?“

„Nu. Nu eram o familie normală. Nici pe departe. Dar atunci, în clipa aceea, așa a părut. Și tata râdea și glumea și eu m-am uitat la Brooke și m-am gândit: pun pariu că ți-ai dori ca tatăl tău să fie ca al meu. Îmi amintesc că am gândit asta. Îmi amintesc foarte limpede. M-am simțit mândră. Înțelegi? Și da, normal că mama nu suporta asta. Nu suporta să ne vadă pe toți râzând acolo. Să ne vadă fericiți împreună. După aceea, Brooke a spus ceva de genul: «Cred că mama ta mă urăște». Eu am zis: «De ce spui asta?» Ea a zis: «Nu știu. Așa îmi dă impresia». Cred că mama n-o suferea pentru că își dădea seama cât de mult îmi plăcea de ea. Cât de mult ne plăcea *tuturor* de ea. Își dădea seama că Brooke era mai importantă pentru mine decât ea, că o iubeam, înțelegi, și nu putea să accepte așa ceva. Nu putea să accepte nimic care nu avea legătură cu ea. Era bolnavă de invidie.“

Scena din fundal se schimbă și pe ecran apare un teren de sport de la o școală, plin de adolescenți în uniforme.

Alix întreabă: „Și a existat o încăierare? După spusele martorilor, tu și Brooke v-ați bătut la școală, spre sfârșitul ultimului semestru“.

„Da. Ea a zis... sau, mă rog, cel puțin eu *am crezut* că ar fi zis ceva despre Erin. Cineva mi-a spus că a folosit un cuvânt jignitor la adresa ei. Așa că m-am aruncat cu capul înainte, cum fac de obicei, proteste, fără să verific, și i-am tras un pumn. Cei de la școală m-au suspendat, chiar dacă tocmai urma să încep examenele.“

Ecranul se schimbă și o vedem pe Roxy așezată pe un taburet înalt, într-un bar gol.

Zâmbește rece.

Pe înregistrare, se aude cum oftează.

„Eram cam impulsivă când eram mai mică. Ca să fiu sinceră, eram un coșmar. Și așa am terminat-o cu școala. Mă săturasem de ea. Mă săturasem de toate. Dar mai ales, mă

săturasem de mama mea. Așa că am fugit de acasă. Voiam ca Brooke să vină cu mine. Ea a zis că nu e pregătită. Voia să-și dea examenele. Voia să se ducă la porcăria aia de bal. Voia să facă totul ca lumea. Așa că am plecat fără ea. Am sperat că o să-i vină mintea la cap. Am sperat că o să vină după mine. În schimb, ce a făcut? A dispărut ca măgarul în ceață. Și asta a fost tot.“

Alix întreabă: „Deci fuga ta de acasă nu a avut nici o legătură cu tatăl tău și cu Brooke? Nu se întâmpla nimic? Erin nu ți-a spus că i-a auzit făcând sex? Nimic din toate astea nu s-a întâmplat de fapt?“

Roxy ridică privirea spre cameră și scutură din cap.

„N-am auzit niciodată în viața mea atâtea căcaturi la un loc.“

* * *

Ora 23

În noaptea aceea, Roxy doarme în camera de oaspeți a lui Alix. În ciuda bravadei aspre pe care o afișează, Alix simte copilul delicat de dincolo de mască, fata de șaisprezece ani care trăia într-un mediu toxic și avea nevoie doar de cineva care să se îngrijească de ea. În timp ce o conduce în cameră, Alix îi explică faptul că acolo a dormit mama ei timp de o săptămână, chiar înainte să dispară.

– Avea o cheie, ascunsă sub saltea, cu numărul șase scris pe ea. Am dat-o poliției, dar nu s-a potrivit la nici o broască din casa părinților tăi. Știi ceva despre asta?

Roxy ridică din umeri.

– Nu.

– Nu aveți acces la vreo dependință sau vreun atelier sau, nu știu, un fel de unitate de depozitare?

– Nu cred. Deși tatăl meu avea un garaj, cred. Tatăl lui ținea acolo un hârb, mi se pare. Îmi

amintesc că am intrat acolo o dată sau de două ori, când eram mici. Era plin de praf și de pânze de păianjen.

– Îți amintești unde era?

– Da. În spate.

– În spatele cui?

– În spatele casei. Erau două șiruri de garaje, față-n față, vreo șapte sau opt, cred.

– Și cum ajungeai la garajele astea de la casa voastră?

– Ieșeai prin față și apoi coteai și treceai de o poartă. Dar aveam și o fereastră în baie care dădea spre ele.

Alix și Roxy schimbă o privire, dar nici una dintre ele nu dă glas gândurilor sale.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apar o mamă și fiica ei adolescentă, așezate pe o canapea, într-un pub din secolul al șaisprezecelea, cu un câțel mic și maro dormind între ele.

Mama are părul alb, tuns scurt, și ochelari de citit cu rame roșii.

Fata are părul lung și blond, care i se revarsă până la talie în bucle grele, făcute cu ondulatorul. În josul ecranului scrie:

**Clare și Georgie Small: turiste la Ambleside
Manor Lodge Park**

Fiica, Georgie, vorbește prima.

„Am fost acolo în iulie 2019. Eu, mama, tata, frații mei. Tocmai sosiserăm acolo cu două zile în urmă. A fost în perioada aceea de caniculă pe care am avut-o în vară. Era atât de cald, chiar și sus, la lacuri. N-am văzut-o când a venit. Ne-am trezit a doua zi dimineață și era deja acolo. I-am făcut cu mâna de dincolo de parc, nu? Avea cu ea un câțel mic și ne-a făcut și ea cu mâna, dar mi-am dat seama

că nu era prietenoasă. Dar era în regulă. Nu eram acolo să ne facem prieteni.“

Apoi vorbește Clare, mama.

„Cabanele sunt construite în așa fel încât să ai intimitate. Nu sunt ca un parc de vacanță obișnuit, în care toți stau la grămadă. Cabanele sunt noi, construite doar de doi ani, și toate sunt cu fața spre lac și au spațiu în jurul lor, ca să nu vezi în curtea celorlalți. Deci da, știam că e acolo, dar n-am văzut-o prea des. Doar stătea afară seara pe ponton, cu un pahar de vin, și privea peste lac, la asfințit. Am ridicat odată paharul spre ea. L-a ridicat și ea spre mine. Dar asta a fost toată interacțiunea pe care am avut-o. Apoi, într-o zi, la vreo trei sau patru zile după ce a sosit, nu mai era acolo. Își făcuse bagajele și plecase. Dar mașina era încă acolo. Mi s-a părut ciudat, dar nu m-am gândit prea mult la asta după aceea. Noi am stat, cu totul, zece zile. Și în ultima zi a sosit poliția în Ambleside.“

Georgie intervine: „E incredibil că am fost acolo toate zilele acelea. Am pierdut vremea, am băut, am făcut sporturi nautice, am admirat priveliștea, ne-am distrat, ne-am simțit bine, când în tot timpul acela...”

Clare o atinge pe Georgie pe braț și Georgie își șterge o lacrimă.

„Ce se întâmplă cu lumea asta, zău așa? Serios. Care naiba e problema cu unii oameni?“

DUMINICĂ, 28 IULIE

Casa pare liniștită fără Roxy, fără Nathan, fără mama ei. Doar ea și copiii, într-o duminică lungă și noroasă. Roxy i-a trimis mai devreme un mesaj de la spital, ca să-i spună că Erin încă nu și-a revenit din comă, e încă legată la aparate, încă în stare critică. Și pretutindeni în jurul ei, știrile năvălesc ca un tsunami lent și

șocant. Sunt prea îngrozitoare ca Alix să le proceseze pe deplin. Surorile ei îi scriu mesaje constant. Ar trebui să-și scrie pe WhatsApp despre vacanța viitoare. Ar trebui să-și trimită poze cu rochiile noi, abia cumpărate, și să ceară recomandări de lectură, să întrebe dacă la vilă au uscătoare de păr, să facă rezervări pentru cină, de vreme ce e imposibil să primești atâția oameni la restaurant fără planificare. Alix ar trebui să probeze costume de baie în oglinda din cameră, în care te poți vedea și de la spate, și să se întrebe dacă mai merge să poarte bikini la patruzeci și cinci de ani și apoi să se gândească: Doamne, da, *normal* că mai merge, și dacă nu acum, atunci când? Și și-ar suge burta și s-ar întoarce în stânga și în dreapta și s-ar gândi că nu-i rău, nu-i rău deloc pentru o mamă cu doi copii, ajunsă la vârsta mijlocie.

Asta ar trebui să facă acum.

În schimb, e captivă într-un coșmar gotic, lent, ca ticăitul unui ceas. Așa că pe la ora două în acea duminică lungă, nesfârșită, se bucură că i se distrage atenția, când Pat O'Neill o sună de la spital și spune:

– Roxy mi-a povestit despre podcastul tău. Despre ce lucruri ți-a spus Josie. Alix, sunt de părere – de dragul echilibrului și al adevărului – că ar trebui să vin să stau și eu de vorbă cu tine. Să-ți povestesc și varianta mea. Pentru că știu că probabil ai impresia c-am fost o mamă rea și în multe privințe chiar am fost. Dar sincer, trebuie să o înțelegi cu adevărat pe Josie, să știi cum e ea de fapt, înainte să poți măcar să speri să înțelegi ce se petrece.

– Puteți să veniți acum? zice Alix, apoi îi dă lui Pat adresa și se așază în bucătărie și așteaptă ca ea să sosească.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire dramatică estompată, cu o fetiță care stă într-un apartament modern și luminos.

Are părul șaten, tuns bob, și se joacă pe podea cu o jucărie.

O actriță care joacă rolul lui Pat O'Neill stă în bucătăria apartamentului și discută cu un bărbat. Râde de ceva ce tocmai i-a spus acesta.

Actrița care o joacă pe Josie în copilărie îi privește curioasă.

În josul ecranului scrie:

**Vocea lui Pat O'Neill, în conversație cu Alix
Summer, pe 28 iulie 2019.**

„E adevărat că nu eram pregătită să fiu mama lui Josie. Nu eram pregătită deloc. Mă apropiam de sfârșitul anului doi de antropologie socială la facultate. Eram la apogeu. Mă simțeam atât de vie! Atât de plină de viață! Voiam doar să merg mai departe. Să perseverez, să văd cât de departe aș putea ajunge. Și apoi am rămas însărcinată, și pentru că nu se vedea, habar n-am avut până când a fost prea târziu ca să mai fac ceva. Tatăl lui Josie era deja de mult dispărut din peisaj. Până în ziua de azi, nici măcar nu-mi mai amintesc cum îl chema pe numele de familie. Nu e îngrozitor? Cred că începea cu K. Kelly, poate? În fine. Josie a venit pe lume și eu nu eram pregătită. Nu. Nu eram pregătită să fiu mamă. Dar mai cu seamă, nu eram pregătită pentru Josie.“

Actrița care o joacă pe Josie în copilărie se întoarce și se uită în camera de filmat.

„A fost un copil cu o fire întunecată. Și da, poate că asta a avut de-a face și cu mine, cu stilul meu de a o crește. Voiam să fie independentă. Voiam să fie puternică și impresionantă. Probabil c-am lăsat-o prea mult de capul ei. E important însă să-i lași pe copii să facă propriile greșeli și să învețe din ele. Nu e bine să nu-i lași niciodată s-o dea în bară. Dar ea era atât de solicitantă. Atât de solicitantă. Îi

dădeam cât de multă atenție puteam, dar nu era niciodată destul. Și nu făcea asta doar cu mine. O făcea și cu prietenii ei; am văzut-o cu ochii mei iar și iar. Era o prezență sumbră în situațiile sociale; era aproape ca și cum și-ar fi petrecut toată viața așteptând ca cineva să-i arate că nu o dorește. Și-a îndepărtat foarte mulți prieteni pentru lucruri dintre cele mai mărunte. Cât despre mine, să fi avut vreodată un iubit... exclus. Serios, exclus. O lua razna de fiecare dată când credea că un bărbat ar putea să ne invadeze viețile. Îi juca feste crude. Îl jignea. Se prefăcea bolnavă dacă ieșeam la întâlnire. Ba chiar a făcut o păpușă voodoo odată, nu glumesc. Adică, de unde până unde i-o fi venit ideea asta? Dar da, a făcut una pentru un bărbat cu care mă întâlneam și o lăsa aiurea prin apartament, cu acele ieșind din ea, când el venea să mă vadă. Așa că toți s-au cărat, normal. Și apoi am început să mă văd cu Walter..."

Vocea lui Alix intervine. „Poftim?”

„Am început să ies cu Walter. Când Josie avea în jur de treisprezece ani.”

Se lasă o tăcere prelungită.

„Josie nu mi-a povestit asta.”

„Păi, nu, normal că nu ți-a povestit, pentru că ți-a spus doar ce voia să știi, ce se potrivea cu narațiunea ei ciudată. Și asta e exact motivul pentru care sunt aici și stau de vorbă cu tine, înțelegi? Pentru că Josie nu ți-a spus multe lucruri și a fugit lăsând pe toată lumea să creadă că soțul ei a fost un monstru, că a ademenit-o, că și-a abuzat copiii, și lumea trebuie să știe că asta e o tâmpenie. *Tu* trebuie să știi că e o tâmpenie. Walter Fair nu era câtuși de puțin perfect. Era un tip destul de autoritar. Îi plăcea ca lucrurile să fie făcute în felul lui. Era destul de plin de el, da. Și evident că am știut că nu e în regulă că aveam o aventură pe la spatele soției lui. Sigur că am știut. Dar era un bărbat iubitor, un bărbat adevărat, își dorea doar să iubească și să fie iubit. Își dorea doar o viață liniștită. Și ce am avut noi doi a fost foarte real, foarte intens, și eram pregătită să aștept până când avea să găsească momentul potrivit să-și părăsească soția. La început, Josie s-a opus foarte tare relației mele cu el, așa

cum a făcut cu toți iubiții mei. Dar apoi, pe măsură ce creștea, parcă devenea obsedată de el. Încerca să-i distragă atenția de la mine și să-l facă atent la ea. Se machia când el venea la noi acasă și spunea lucruri denigrante despre mine, cât de bătrână eram, cât de grasă eram. La început, Walter și cu mine glumeam împreună despre asta, dar apoi glumele s-au oprit, cam pe când Josie a împlinit șaisprezece ani, și apoi, imediat după ce a făcut optsprezece, mi-au spus.“

O tăcere prelungită, apoi Alix vorbește.

„Deci nu ați știut? Nu ați știut că erau împreună până atunci?“

Pat oftează. „Evident că ar fi trebuit să știu. Ca mamă a lui Josie, *ar fi trebuit să știu*. Și îmi asum pe deplin responsabilitatea faptului că am ratat șansa asta. Eram atât de disperată ca Josie să fie independentă, să aibă propria ei viață. Îmi doream pur și simplu – și știu cât de rău sună –, dar îmi doream să fie altundeva. Nu acasă. Detestam când era acasă, arunca starea asta de spirit, atmosfera asta. Nu aveam chef să vorbesc cu ea. Nu aveam... Dumnezeu, nu îmi *plăcea* de ea! Așa că n-o întrebam niciodată unde a fost, ce a făcut. Nu voiam să știu. Eram doar bucuroasă că nu trebuia să mă ocup de ea. Dar, Doamne! Ce șoc când am aflat. Ce groază pură. Și știi, când Walter și cu mine eram împreună, Josie îmi spunea că sunt dezgustătoare că umblu cu un bărbat însurat. Și apoi s-a băgat ea și i l-a furat și nevesti-sii, și mie.“

„Deci, după părerea dumneavoastră, Walter nu a ademenit-o pe Josie?“

„S-o ademenească? Adică s-o manipuleze să aibă o relație cu el? Nu. Nu cred. Cred că ea l-a văzut, și l-a dorit și a pus mâna pe el. Nu i-a păsat cui îi face rău. Nu i-a păsat niciodată de asta. E... și e îngrozitor să spui asta despre propriul tău copil și evident, nici eu nu am fost perfectă, dar eu chiar cred că Josie are inima de piatră. Absolut o inimă de piatră.“

Ecranul se întunecă și apoi trece la o imagine cu Pat O'Neill stând într-un centru comunitar.

Femeia clatină încet din cap.

Are lacrimi în ochi.

* * *

Ora 18

O vreme după ce pleacă Pat, Alix se simte apatică. Mama ei vine și le gătește ceva copiilor, le servește mâncarea, stă cu ei cât mănâncă, îi ascultă cum sporovăiesc, creează o senzație de liniște și pace, ceea ce Alix nu e în stare să facă în momentul de față.

– Eu cred că a murit, îi spune mamei sale mai târziu, când sunt singure în grădină.

Mama ei o privește cu îngrijorare și spune:

– Nu! Sigur că nu!

– Ba da. A murit. O simt. Tot timpul ăsta am crezut că Josie era ciudată din cauza traumelor ei. Tot timpul ăsta am crezut că striga după ajutor. Că avea nevoie de mine. Dar acum îmi dau seama că, de fapt, n-a strigat niciodată după ajutor. N-a avut niciodată nevoie de mine. Însă a avut un plan. În tot timpul ăsta. Iar eu am fost doar un pion. Și Nathan la fel.

– Dar de ce? De ce să vrea să-i facă rău lui Nathan? Abia dacă îl cunoștea.

– Uite. Mi-a arătat foarte clar că nu avea o părere bună despre Nathan, că se gândea că mi-ar fi mai bine fără el. Ba chiar m-a întrebat odată cum m-aș simți dacă ar muri și apoi a părut foarte dezamăgită când am zis că aș fi tristă. Iar când a sugerat prima oară că ar trebui să fac un podcast despre ea, practic mi-a spus că își propune să treacă printr-un proces de schimbare și că vrea ca eu să-l atest.

– Crezi că toate astea au fost planificate?

– Nu știu cum anume, dar da, cred că da. Adică, e evident că știa că Erin avea toți banii ăia în cont și apoi a găsit o cale să-i afie PIN-ul, să

scoată o asemenea sumă, să plătească pe cineva să-l ademenească pe Nathan în hotelul ăla. Știa că Nathan o să iasă în oraș în seara aia pentru că el i-a spus, și, să știi, când a plecat în ziua aia, am fost surprinsă de cât de ușor s-a dus, că n-a făcut scandal și n-a încercat să rămână, iar acum știu că și asta făcea parte din plan. Și chiar cred că l-a luat ca să-l omoare, mamă. Chiar cred asta. Fiecare secundă în care stăm aici e o secundă pierdută pentru Nathan. Și nu știu ce să fac, mamă. Chiar nu știu ce să fac.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apar Tim, Angel și Fred.

Dedesubt scrie:

**Tim și Angel Hiddingfold-Clarke, actualii
stăpâni ai cățelului lui Josie, Fred**

Angel îi oferă lui Fred o mică recompensă.

Camera mărește imaginea cu el mâncând-o, apoi prezintă din nou cadrul panoramic.

Tim începe să vorbească.

„La drept vorbind, habar nu aveam că Josie era căutată de poliție. Ne bucuram de luna de miere, nu ne uitam la televizor, nu citeam știrile. Abia când am început să le trimitem mesaje prietenilor noștri despre ce chestie nebunească ni s-a întâmplat, cu o femeie care ne-a dat cățelul ei, am început să primim răspunsuri de genul: ăă, știți că s-ar putea să fie femeia pe care o caută poliția? Și ne-am întrebat despre ce femeie o fi vorba. Și apoi am intrat pe internet și am văzut pozele cu ea, cu Josie, căci da, ea era. Și da, evident că ne-am dus direct la poliție. Absolut.“

Pe ecran apare detectiva Sabrina Albright.

„Sâmbătă, pe douăzeci și șapte, am fost sunați de cineva de la Jandarmeria din Cumbria. Primiseră un telefon de la doi turiști cărora, cu câteva zile în urmă, le fusese dat în grijă

un cățel. Aceștia au declarat că din fotografiile cu Josie Fair pe care le-au văzut online, părea că ar fi vorba de femeia care le-a dat cățelul. Au spus că toate aceste lucruri s-au petrecut ziua în amiaza mare, într-o zonă turistică aglomerată; au spus că s-a întâmplat cât ai clipi. Dar au putut să ne ofere mai multe informații despre ce purta Josie, că încerca să-și ascundă înfățișarea cu o glugă și ochelari de soare. Au spus că a plecat spre satul principal Ambleside, cu o poșetă mică în mână.

Am inițiat imediat o cercetare din stradă în stradă, din casă în casă. Dar abia duminică foarte târziu am avut parte de un progres major în anchetă. O familie care lua masa la un restaurant din sat ne-a spus că o femeie cu semnalmentele lui Josie și care avea un cățel mic fusese cazată în parcul lor de vacanță. Au spus că a sosit în duminica anterioară, în miezul zilei, și că până joi dimineață a plecat. Am luat legătura cu administrația și ne-au confirmat că, într-adevăr, doamna Fair rezervase online, cu două săptămâni în urmă, o unitate de cazare. Ne-au spus că în aceste cabane accesul se face cu cod și că nu au avut nici un motiv să se întâlnească față în față cu doamna Fair și că nu știau că a părăsit parcul joi, deoarece rezervarea era până în weekendul următor, iar ea nu i-a anunțat că pleacă. Am trimis imediat o echipă acolo și am pătruns în cabană cu puțin timp înainte de miezul nopții de duminică.“

Pe ecran apare o filmare de arhivă, cu mașini de poliție sosind la parcul de pe malul lacului, noaptea târziu, cu luminile albastre reflectându-se pe suprafața întunecată a apei. Fundalul sonor este reprezentat de o înregistrare a poliției din acea noapte.

„Echipa de scafandri salvatori intră în acțiune. Repet, echipa de scafandri salvatori intră în acțiune. Rămâneți pe poziții.“

Apoi ecranul se estompează și se schimbă într-un cadru artistic cu lacul, cu muzică blândă redată în fundal.

Este ziuă și lumina soarelui sclipește pe suprafața apei.

Un stol de păsări se rotește pe deasupra lacului și plonjează din când în când.

Camera urmărește arcul soarelui până ce întregul ecran se face alb.

* * *

Ora 23

Roxy o sună pe Alix în seara aceea, imediat după ce Alix s-a băgat în pat.

– Ce mai face Erin?

– Deocamdată nimic, zice Roxy. Dar îmi spun că semnele ei vitale se îmbunătățesc continuu. Cred că se va trezi în următoarele ore. Dar tu? Ai aflat ceva?

– Încă nu. Presupun că de-acum se face cam târziu. Dar sper că mâine... Alix face o pauză. Bunica ta mi-a povestit azi despre ea și tatăl tău. Că Walter a fost iubitul ei.

– Bleah, da, știu. Scârbos, nu-i așa? Toată povestea asta... familia mea. Îmi pare rău.

– Pentru ce să-ți pară rău?

– Îmi pare rău că te-ai implicat. Îmi pare rău că te-a târât în chestia asta. Îmi pare rău că a trebuit să afli despre lucrurile astea.

– A fost alegerea mea, Roxy. Eu m-am dus la ea, îți amintești? Nu m-a obligat nimeni să mă duc în ziua aceea la atelierul de croitorie. Nu m-a obligat nimeni să fiu de acord cu sugestia ei să facem un podcast. Nu m-a obligat nimeni s-o las să stea aici după ce mi-a spus că tatăl tău a lovit-o. Puteam să opresc totul în orice moment, dar m-am lăsat controlată de ea. În fond și la urma urmei, a fost numai vina mea. Pentru tot.

Urmează o scurtă tăcere meditativă și apoi Roxy spune:

– Care a fost faza cu mama mea? De ce ai vrut să faci un podcast cu ea?

Alix se oprește și se gândește puțin la întrebare. Apoi spune:

- Sincer? Cred că eram plictisită, Roxy. Cred că eram plictisită și aveam probleme cu soțul meu, eram mânioasă și plină de resentimente, plină de furia asta mocnită, și mama ta a venit cu poveștile ei, care, prin comparație, făceau să pălească propriile-mi probleme, și cred că asta mi-a luat gândul de la rahaturile din viața mea. Asta a fost tot. O distragere a atenției. Mi-am ignorat toate instinctele când am spus da. Și cred că am făcut asta în mod deliberat, pentru că mi-am urmat instinctele atâta timp și am luat decizii bune atâta timp, și o parte din mine voia pur și simplu să vadă ce s-ar întâmpla dacă le-aș ignora. Dacă aș fi puțin nechibzuită. Știi, ca atunci când conduci pe autostradă și e vânt și închizi intenționat ochii pentru o secundă, doar ca să vezi ce se întâmplă. Deci, cred că asta am făcut și eu. Și acum, mă rog, iată unde am ajuns.

După încheierea convorbirii, Alix așază încet telefonul pe noptieră. E gata să-și ia cartea, când țipătul unei vulpi o deranjează. Se dă jos din pat și merge până la băncuța de la geamul ce dă spre grădină. Aici își trage tălpile sub ea și privește o vreme cum două vulpi se joacă în grădină, în lumina caldă a lunii. Ea și Nathan au mai stat aici împreună, privind vulpile pe geam, și simte cum ecourile acelor clipe îi străbat corpul, din cap până în picioare. Nathan în boxeri, cu periuța de dinți în gură, venind să se așeze lângă ea, mirosul lui... ce era oare? Un miros solid, de mașini, de cărți, de copaci. Și luciul pielii de pe spatele lui. Și senzația liniștitoare a greutateii lui lângă a ei în pat, pe care, deși a visat întotdeauna să aibă propria ei cameră, a apreciat-o întotdeauna. Și apoi își amintește un moment din urmă cu două săptămâni, în studioul de înregistrări cu Josie, când Josie îi spusese povestea neadevărată a felului în care ea

și Walter au ajuns împreună și își amintește cum Josie a spus: „Păi, de vreme ce ne-am născut în aceeași zi, e corect să-mi spui și tu unde l-ai cunoscut pe Nathan. Cum a fost? Unde l-ai cunoscut?”

Alix își trage repede halatul pe ea și merge în liniște prin casă, iese în grădină, unde vulpile se zgâiesc o clipă cu îndrăzneală la ea înainte să dispară în frunziș. Descuie ușile studioului de înregistrări și își pune căștile, caută prin înregistrări până când o găsește pe cea pe care o caută. Și aude vocea lui Josie, acea voce stranie și goală, fără nicio inflexiune și emoție, întrebând-o pe Alix: „Unde l-ai cunoscut?” și apoi urmează răspunsul lui Alix.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

După focalizarea albului ars al soarelui, pe ecran apare o filmare făcută cu drona deasupra apelor liniștite și vălurite ale lacului Windermere.

Drona plutește încet pe deasupra lacului, în timp ce Alix vorbește pe fundal.

În josul ecranului scrie:

**Înregistrare din podcastul lui Alix Summer,
iunie 2019**

„Aveam aproape treizeci de ani când ne-am cunoscut. Începeam să-mi fac griji că n-o să întâlnesc niciodată pe nimeni. Lucram în domeniul editorial la vremea aceea, și e o industrie plină de femei, se știe lucrul ăsta, șansele să întâlnești pe cineva fiind aproape nule. Locuiam cu sora mea Zoe. Amândouă eram mereu singure. Zoe era cu doi ani mai mare decât mine și renunțase deja. Dar eu încă simțeam că el se află undeva, acolo. Știi ce zic? Aproape că-i simțeam mirosul, că-l auzeam venind. Așa că mă tot puneam în

situații în care să întâlnesc pe cineva. Iar și iar și iar. Și nimic. Nimeni.“

Vocea lui Josie intervine: „Nu pot să cred așa ceva. O femeie frumoasă ca tine.“

Alix spune: „Ha. Nu așa merg lucrurile. Crede-mă, nu e așa. Și apoi, într-o seară, chiar înainte să împlinesc treizeci de ani, eram în drum spre casă și eram beată și mi-am amintit că aveam ceva de ridicat de la curățătorie. Voiam să iau hainele de câteva săptămâni, dar din cine știe ce motiv, am ales în acest scop ora nouă într-o seară de marți, când tocmai băusem o jumătate de sticlă de vin și un gin tonic. Și în fața mea era un tip care își lua cămășile, cu părul de un roșu-aprins, mai înalt decât mine, cu o cămașă frumoasă, cu un corp bine făcut. Dar vocea lui... Acesta a fost primul lucru. Vocea asta. Atât de încrezătoare, fără a fi însă arogantă. Pur și simplu, o voce foarte plăcută. Și apoi, după ce a plătit, s-a întors și i-am văzut fața. Nu pot să explic. I-am văzut fața și m-am gândit: tu ești. *Tu ești*. De parcă l-aș fi întâlnit deja? De parcă mi-ar fi povestit deja cineva despre el? Dar sigur că nu era așa. Nu-mi povestise nimeni. Pur și simplu am știut. Am zis ceva tâmpit, că sunt o grămadă de cămăși, iar el s-a oprit și s-a uitat la mine și eu eram beată, el era treaz și cred că s-a gândit să se joace puțin cu mine, așa că a spus: „Da. Mănânc o grămadă de cămăși“. Și apoi eu am zis: „Scuze, sunt un pic beată“, iar el a spus: „Da, știu“. Și s-a uitat la mine și ochii lui erau de o culoare așa... nici nu știu dacă există un cuvânt pentru ea. Pur și simplu, cea mai incredibilă nuanță de nimic. Și mi-am luat hainele de la curățătorie, și el m-a scos într-un pub. Și asta a fost tot. Doi ani mai târziu eram căsătoriți. Un an după aceea eram însărcinată cu Eliza.“

Filmarea delicată cu drona se oprește brusc.

Scena se schimbă cu un cadru din studioul de înregistrări, gol.

Pe fundal se aude vocea lui Josie.

„Îl mai iubești?“

„Bineînțeles. Da.“

„Dacă îl iubești pe bune, adică. Așa cum l-ai iubit atunci, la curățătorie? Când nu știai nimic despre el.“

„E alt fel de iubire. Dar da, îl iubesc.“

„Nu te gândești niciodată că viața ta ar fi mai bună dacă ai fi pe cont propriu?“

„Nu. Nu mă gândesc.“

„Și totuși afirmi că ești feministă.“

„Așa este. Și sunt. Poți să fii fericită în căsnicie și feministă.“

„Eu nu cred. Cred că poți să fii feministă doar dacă ești singură.“

„Oh. E un contrapunct interesant. Poți elabora?“

„Nu ar trebui să fie necesar, Alix. Ar trebui să înțelegi ce spun.“

Urmează o pauză scurtă.

Apoi Josie spune: „Trebuie să fii liberă ca să deții controlul, Alix. Trebuie să fii liberă. Fără bagaje. O separare definitivă. Cum spunea prietena ta Mari le Jeune, cea din podcastul tău. Adu-ți aminte ce a spus despre separările definitive. Mai ții minte?“

Sunetul se derulează pe repede înainte și înapoi o clipă, după care se aude o altă voce peste filmare.

Pe ecran scrie:

Vocea lui Mari le Jeune, invitata unui episod anterior din podcastul lui Alix Summer, Femeie 100%

Cuvintele ei apar ca un text ce se mișcă pe ecran.

„Și oricât de oribil sună, moartea e o separare definitivă. Nu există zone gri. Nu există ambiguitate. Într-un fel, e ca o pânză albă...“

Vocea lui Josie Fair revine.

„Nu te gândești niciodată, Alix, că totul ar fi mai ușor dacă ar fi morți?“

Ecranul se întunecă.

* * *

Ora 00.45

Alix apasă pe stop și își dă jos căștile. Se sprijină de spătarul scaunului, își lasă capul să cadă pe spate și oftează zgomotos. Iată. Iată unde era, de la bun început. La momentul respectiv nu a înțeles. Nu își amintea deloc ce spusese Mari le Jeune despre separări definitive și moarte. Crezuse că Josie vorbea aiurea. Când, de fapt, ea îi prezenta manifestul ei bolnav, îl expunea drept în fața lui Alix. Iar ea l-a ratat complet. Asta, înțelege Alix acum, era ceea ce Josie voia să-i împărtășească lui Alix când a abordat-o în fața școlii, cu acel aer ușor disperat. Avusese o revelație și voia să i-o lase lui Alix spre păstrare. Și i-o arătase în timpul acestui interviu, dar Alix o dăduse în bară. O dăduse complet în bară.

Izbește cu pumnii în biroul din studio și strigă de furie și frustrare din cauza propriei prostii. „Proastă! Ce proastă sunt!”

Apoi își revine în fire când aude soneria telefonului și vede numărul detectivei Albright pe ecran. Se uită la ceas. E aproape ora unu noaptea.

I se pune un nod în stomac și trage adânc aer în piept. Apoi apasă pe „răspunde” și așteaptă ca Sabrina să vorbească.

Drumul cu mașina e nesfârșit. Copiii sunt la Maxine și acum e aproape două dimineața. Alix se gândește la cuvintele Sabrinei de la telefon, parcă de acum o viață, când de fapt n-a trecut decât o oră și ceva. „Cu siguranță a fost aici, Alix. Se pare că a fost ținut cu forța în cabană. Există dovezi că a fost legat. Că s-a luptat. Și există urme care duc spre lac. Așadar, Alix, o să lansăm o operațiune de salvare pe apă, chiar acum. O să trimitem bărci pe tot lacul, în caz că

au plecat pe apă. Alix, cred că ar trebui să vii înapoi, cât de repede poți. Există cineva care poate să te aducă cu mașina?”

Ea și mama ei sunt pe drum de aproape o oră și abia au ieșit din Londra. Alix se simte agitată și goală pe dinăuntru. Nu a mâncat toată ziua. Tot ce are în stomac e paharul de vin pe care l-a băut cu mama ei în grădină, la ora nouă. Ar trebui să mănânce, dar nu poate și nici nu vrea să se oprească după mâncare și să prelungească drumul mai mult decât e cazul. Derulează pe telefon, neatentă, fără scop, dureros. Se uită la toate mesajele primite în ultimele zile, de la oameni pe care nu i-a mai văzut sau la care nu s-a mai gândit de ani și ani, dar care o iubesc cu toții și țin la ea, și vrea să le răspundă tuturor, dar nu poate, nu știe ce cuvinte ar putea exista sau cum să le aranjeze sau ce folos ar avea, așa că închide mesajele și, în schimb, se uită lung în întunericul nopții, la fasciculele ocazionale de lumină de la mașinile care vin din direcția opusă, îndreptându-se spre Londra, în timp ce ea se îndepărtează de oraș, și kilometrii trec atât de încet și Lake District e atât de departe și soțul ei e acolo, undeva, și ea urmează să afie unde și îl iubește atât de mult și se urăște atât de mult că a adus-o pe femeia aia în lumea lor, în lumea lor dezordonată, murdară, deteriorată și perfectă în toate imperfecțiunile ei, lumea pe care a crezut că nu și-o dorește, dar despre care știe acum că e singurul lucru, *singurul lucru* pe care și-l dorește cu adevărat: familia ei, casa ei, soțul ei cel rău, chefuielile lui, normalitatea disperată, rușinoasă și ridicolă a tuturor acestor lucruri. Și le dorește, și-l dorește pe el, își dorește lucrurile acelea, nu își dorește *asta*, călătoria asta nesfârșită, mama ei cu încheieturile degetelor albe pe volanul mașinii, luminile orbitoare,

foamea care îi macină stomacul, nimicnicia îngreșătoare a întregii situații. Și-l dorește pe Nathan înapoi. Îl vrea înapoi. Și apoi simte cum telefonul îi vibrează sub palmă și aprinde ecranul și vede un mesaj de la un număr pe care nu-l recunoaște. Respirația i se adună chinuită în plămâni și apasă pe mesaj, ca să-l deschidă. Și când vede ce e, știe, chiar înainte să primească apelul care urmează imediat după aceea de la detectiva Albright. Deja știe.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o filmare granulată, cu o reporteriță de știri în zorii zilei. În spatele ei se află o mare de girofaruri și polițiști și reporteri care țin microfoane în mână.

În partea cealaltă se vede lacul Windermere, cu soarele care răsare și se reflectă pe suprafața apei. Pe ecran scrie:

Lacul Windermere, 5.27, 29 iulie 2019

Reporterita vorbește pe un ton plin de respect.

„Mă aflu în dimineața aceasta chiar lângă frumosul sat Ambleside din Cumbria, pe malul lacului Windermere, unde, peste noapte, a fost făcută o descoperire macabră. Trupul neînsuflețit al lui Nathan Summer, din nordul Londrei, care a dispărut dintr-un hotel din centrul Londrei în noaptea de duminică, douăzeci și unu iulie, a fost descoperit aproape de mal, chiar aici, cu câteva ore în urmă. Poliția a intrat într-o cabană, chiar în spatele lacului, și a descoperit obiecte care îi aparțineau domnului Summer. Acest lucru a dus la inițierea unei ample operațiuni de căutare pe lac, ce a avut loc peste noapte, iar trista descoperire a fost făcută în jurul orei două și jumătate azi-noapte. Familia domnului Summer a fost anunțată și se află în drum spre lac în acest moment. Josie Fair este căutată în continuare. Kate Mulligan, BBC News, Ambleside.“

Ecranul se estompează și apare o reconstituire cu o femeie pe locul pasagerului dintr-o mașină, noaptea, scoțând un telefon din poșetă, când aude notificarea unui mesaj.

Aprinde ecranul și deschide mesajul.

Pe ecran este un mesaj vocal.

Apasă pe butonul de redare.

Dedesubt scrie:

**Mesajul vocal trimis de Josie Fair lui Alix
Summer. A sosit cu cinci minute înainte ca Alix
Summer să fie anunțată de descoperirea
cadavrului soțului său.**

„Alix. Bună. Eu sunt. Nu știu sigur ce să spun. Nu știu ce s-a întâmplat. Ce a fost în mintea mea. Nu asta a fost intenția mea. Nimic din toate astea. Am încercat să te ajut, am încercat să-ți arăt cât de bună ar putea să fie viața ta fără el. Aveam de gând să-l țin câteva zile și apoi să-l las undeva să-și găsească singur drumul înapoi spre tine, dar totul a mers prost, totul e un dezastru. Mă face să par malefică. Dar nu sunt așa. Tu *știi* că nu sunt așa, Alix. De-asta am vrut să-ți spun povestea mea, pentru că noi două suntem la fel. Amândouă suntem niște neveste idealizate, cu niște bărbați dezamăgitori. Amândouă am trăit în umbra unor bărbați îngrozitori, care ne-au ales pentru ceea ce reprezentam, nu pentru cine suntem. Amândouă am avut mai mult de dat, mai mult de oferit. Și acum Erin o să se trezească și o să spună și ea lucruri despre mine, și lucrurile acelea nu vor fi adevărate, Alix, trebuie să mă crezi. Nu vor fi adevărate. Tot ce ți-am spus eu a fost adevărat. Noi știm asta. Tu și cu mine. Tu ești singura persoană de pe lume în care pot să am încredere că mă cunoaște așa cum sunt cu adevărat, Alix. Te rog, spune lumii că nu sunt un om rău. Că sunt doar o persoană normală, care se confruntă cu lucruri rele. Nu doar cu lucrurile rele despre care ți-am povestit, ci și cu altele. Lucrul despre care am vrut să-ți povestesc, *adevăratul* sfârșit al poveștii, cel mai întunecat și mai rău lucru din toate, dar mi-am pierdut curajul, n-am putut s-o

fac și acum mi-aș dori s-o fi făcut pentru că acum, din cauza greșelii ăsteia stupide cu Nathan, am dat-o în bară. Acum, n-o să mă mai creadă oricum nimeni. Așa că te rog eu să nu crezi lucrurile pe care o să le auzi. Îmi pare foarte rău, Alix. Chiar îmi pare foarte rău. La revedere.“

LUNI, 29 IULIE

Detectiva Albright face un pas în spate, ca să-i dea voie lui Alix să arunce o privire în cabană. Alix poartă cipici de unică folosință peste pantofi și i s-a spus să nu se ducă mai departe de ușă. Cabana este încă locul crimei, dar ea a implorat-o pe detectiva Albright să-i dea voie măcar să o vadă, să vadă locul în care soțul ei și-a petrecut ultimele zile. Trebuie să știe. Și în timp ce stă la intrare, e liniștită într-un fel straniu, și probabil nepotrivit, de faptul că e o cabană frumoasă. E modernă și elegantă și aerisită, cu ferestre înalte pe toate laturile, priveliști incredibile asupra lacului din față și asupra peisajului de țară, pe celelalte părți. Seamănă, într-un fel ciudat, cu casa lui Alix din Londra, cu pernele cu tematică acvatică și bateriile de bucătărie din cupru și plăcile îmbinate în lambă și uluc, vopsite în culori pastelate. Are chiar și o băncuță la geam, în zona bucătăriei, care dă spre balconul din față. E superbă. Alix se întreabă de ce o liniștește acest lucru, își pune întrebări despre ea însăși și valorile ei și fiecare aspect al ei, așa cum o face constant de o săptămână încoace. Cine e ea? De ce e ea? Ce a făcut? Ce ar trebui să facă? E o mamă bună? A fost o soție bună? O soră bună? O prietenă bună? O femeie bună? Merită

lucrurile pe care le are? E superficială? E irelevantă? Vrea să fie relevantă? E feministă? Sau e doar feminină? Ce altceva ar mai fi putut să facă pentru Josie? Și pentru femeile ca ea? Ce altceva ar mai fi putut să facă pentru căsnicia ei?

Băiatul ei stă în fiecare noapte cu căștile pe cap, cu ochii cășcați la un ecran. Fata ei plânge pentru răutățile pe care i le spun alte fete, pe bucata de plastic și sticlă la care ea îi dă voie să aibă acces. Soțul ei îi dă bani de parcă i-ar ține un pistol la tâmplă. Ea stă în studioul de înregistrări și scoate cuvinte de la niște femei care au avut o viață mult mai grea decât ea, care au suferit și au supraviețuit, care au muncit din greu și au reușit, în ciuda tuturor dificultăților. Și ea stă într-un studio de înregistrări de douăzeci de mii de lire, construit pentru ea drept cadou aniversar de către soțul ei, cu care nu a mai făcut sex de mai bine de două luni și care preferă să iasă la băut în Soho cu niște străini decât să vină acasă, la trupul ei, care i-a fost oferit ca un borcan cu fursecuri, drept recompensă pentru bună purtare – și ce fel de feministă răsplătește bărbații cu oferte de penetrare pentru că nu s-au purtat urât? Nu e feministă, nu e nimic; e un mărunțiș, o fiușturistică; și pentru o clipă, da, se vede din perspectiva lui Josie, vede ce a văzut Josie în ea, golul mare, căscat în sufletul ei, pe care l-a umplut cu lucruri ce nu-i puteau face rău, și știe de ce a fost de acord să lucreze cu Josie: pentru că, în subconștient, și-a dorit ceva care să o facă să sufere, și iat-o acum, uitându-se la ultimii patru pereți pe care i-a văzut vreodată soțul ei, și suferă, suferă atât de tare, încât are impresia că cineva îi sfâșie măruntaiele pe dinăuntru, și se apucă de cadrul ușii cu amândouă mâinile, se face ghem și urlă.

Ora 8.30

Erin geme și Roxy se ridică în capul oaselor. Se uită fix la sora ei pentru un moment, să vadă dacă mai face o dată. O secundă mai târziu, geme din nou, iar Roxy se întoarce să cheme o asistentă.

Asistenta apare și o privește pe Erin din cealaltă parte a patului, îi ia pulsul, se uită în ochii ei, cheamă altă asistentă, care se uită la datele de pe echipamentele ce îi înconjoară patul, după care zâmbește și spune:

– Vai, bună dimineața, Erin! Ce drăguț din partea ta să ni te alături!

Roxy se apleacă înainte, mai aproape de fața lui Erin, și vede cum un zâmbet mărunț începe să-i apară pe chip.

– Oh, Doamne, spune ea. Să mor eu. Erin! Bună!

Zâmbetul crește o clipă, apoi se micșorează din nou, când Erin cuprinde cu privirea detaliile din jurul ei.

– Unde sunt? șoptește ea.

– Ești la spital. Aproape ai murit.

Roxy vede cum o mie de imagini inundă conștiința abia trezită a surorii ei în doar câteva secunde. Vede cum se derulează emoțiile pe chipul ei, pe măsură ce amintirile îi revin în valuri.

– Mama...

– Mama e..., începe Roxy, dar apoi se oprește. Nu știe ce să spună. Mama e ce? Mama e unde? Nu-ți face griji pentru mama, zice ea, luându-i mâna lui Erin într-a ei și strângând-o ușor.

– Și tata. E...?

Roxy aprobă din cap, scurt, și își reține lacrimile. Trebuie să rămână puternică pentru Erin.

- N-a scăpat. Dar e în regulă, surioară. Stai liniștită. E în regulă. Sunt eu aici. E și bunica. S-a dus doar să ne ia ceva de mâncare. Suntem aici. Și lumea... Doamne, Erin, ai idee cât de mulți oameni ți-au semnat cartea de amintiri de pe Glitch, când ai dispărut? O sută de mii de oameni, gen. O sută de mii de oameni au semnat-o. Hashtag SaveErased. Ai ajuns virală o vreme. Și acum pot să le spun că ai scăpat. Te-ai întors! *Erased* n-a fost ștearsă!

Bate câmpii și știe că bate câmpii, dar nu vrea ca Erin să cadă într-un puț negru al amintirilor, nu încă, nu atât de repede după ce s-a trezit. Se bucură să vadă că Erin zâmbește la cuvintele ei, și o strânge din nou de mână.

- Ești o legendă, surioară, să mor eu. Serios. O legendă.

Bunica lor se întoarce atunci, aducând rulade cu bacon și cafea proastă, pe care le lasă imediat jos când vede că Erin e trează.

- Doamne, Erin! Te-ai trezit! Nu-mi vine să cred. Te lasă omul cinci minute și atunci decizi să te trezești!

Se așază pe marginea patului lui Erin și îi ia cealaltă mână într-a ei, o duce la buze și i-o sărută.

- Mi-a fost așa de dor de tine, spune ea. Așa de dor de tine.

- Ce zi e azi? întreabă Erin.

- E luni. Suntem în...?

Roxy se uită la asistentă, care spune:

- Suntem în douăzeci și nouă.

- Douăzeci și nouă.

- Mă simt ciudat.

Roxy și Pat râd amândouă cu indulgență.

- Mi-e foame.

Râd din nou și asistenta spune:

– Îi comandăm ceva. Hrană moale, nu-i așa, Erin? Am auzit că îți place hrana moale...

Erin aprobă din cap.

– Facem rost de ceva pentru tine. Poate niște supă.

Asistentele termină consultația lui Erin și apoi pleacă, spunând că o să vină și doctorul cât de repede poate. Bunica îi dă lui Erin un pahar cu apă. Și apoi rămân doar ele trei, iar Roxy și bunica ei sporovăiesc întruna, încercând să țină la distanță, cât mai mult cu putință, valul inevitabil de întuneric. Dar apoi, câteva minute mai târziu, acesta apare.

– Doamne, spune Erin, iar ochii ei se umplu de lacrimi și groază. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

– E în regulă, spune Roxy pe un ton rece. O să-ți spun exact ce s-a întâmplat. OK? O să-ți spun cuvânt cu cuvânt.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul se schimbă și vedem o filmare neclară, cu o ușă de garaj, apoi camera panoramează peste niște șiruri de garaje din Londra.

În josul ecranului scrie:

Shortland Mews, Londra NW6, 30 iulie 2019

Fundalul sonor este o înregistrare distorsionată a unui apel telefonic de la poliție.

„Acum ne apropiem de garaj, împreună cu domnul Roberts, proprietarul unității. Domnul Roberts deschide porțile principale și ne pregătim să intrăm.”

Filmarea prezintă o mână, cu o cheie, care se apropie de un lacăt ruginit. Cheia are un breloc cu „Nr. 6” pe el. Cheia se întoarce încet, iar tăcănitul lacătului este amplificat pe bandă.

Filmul încetinește și ecranul se întunecă...

... Apoi apare o înregistrare dintr-un reportaj BBC News.

Un reporter anunță titlurile zilei, în timp ce muzica de generic a postului BBC se estompează.

„Bună seara. Astăzi, în jurul orei unsprezece și jumătate dimineața, au fost descoperite rămășițele pământești ale unei tinere, în portbagajul unei mașini dintr-un garaj din Kilburn, Londra. Descoperirea a fost făcută de Poliția Metropolitană. Se crede că acestea îi aparțin lui Brooke Ripley, tânăra care a dispărut de la balul de absolvire în luna iunie a anului 2014. Garajul era închiriat de Walter Fair, bărbatul în vârstă de șaptezeci și doi de ani găsit ucis săptămâna aceasta în apartamentul său, în timp ce fica sa adultă, Erin Fair, a fost găsită în stare gravă, legată de un scaun de copil, într-o debara. Erin, în vârstă de douăzeci și trei de ani, a fost văzută ultima oară în noaptea de sâmbătă, treisprezece iulie, de prietenii săi din mediul online, în timp ce juca un joc pe computer. Numeroșii săi urmăritori online au inițiat o căutare, după ce au auzit că s-a întâmplat ceva ciudat în timpul ultimului ei stream live. O campanie globală s-a desfășurat pentru a afla ce s-a întâmplat cu ea. A povestit că a supraviețuit chinurilor sale sugând firele unui mop dintr-o găleată cu apă murdară, lăsată pe un raft din debaraua unde a fost abandonată. Între timp, Josie Fair, mama lui Erin, este căutată în legătură cu moartea suspectă a lui Nathan Summer, agentul imobiliar londonez găsit în apele lacului Windermere, ieri-dimineață devreme. Oricine are informații despre Josie Fair sau unde se află aceasta în prezent este îndemnat să contacteze cât mai repede Poliția Metropolitană din Londra.“

Pe ecran apare detectiva Sabrina Albright.

Ridică din umeri și clatină din cap cu tristețe, o singură dată.

„Când am găsit-o pe Brooke, încă purta rochia albă de bal. Materialul s-a dezintegrat la atingere. Efectiv s-a transformat în praf, ca o aripă de fluture. Puf.“

Sabrina Albright zâmbeste încordat. Ochii i se umplu de lacrimi.

„Trist“, spune ea. „Foarte, foarte trist.“

* * *

Bună! Ne-am născut în aceeași zi! **UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX**

Pe ecran apare o femeie de aproximativ patruzeci de ani. Are părul lung și negru, poartă ochelari de citit cu rame de baga și un tricou alb.

Stă pe un scaun de cinema vintage, pliant, în mijlocul unui cinematograf gol.

Intervievatoarea o întreabă fără microfon dacă e OK, iar ea spune:

„Da, sunt bine. Să începem.“

În josul ecranului scrie:

Abigail Kurti, mama lui Brooke Ripley

Pe ecran apare o clipă reconstituirea cu un ofițer de poliție care întoarce cheia în lacăt, iar pe fundal se aude muzică dramatică.

Apoi imaginea se întoarce la Abigail Kurti stând în cinematograful gol.

Femeia începe să vorbească.

„Brooke a plecat de acasă în jurul orei șase. Arăta extraordinar. Mă rog, întotdeauna arăta extraordinar, dar în seara aceea, în rochia albă...”

Pentru scurtă vreme, pe ecran apare fotografia cu Brooke Ripley în rochia de bal.

„Și apoi pur și simplu nu a mai venit acasă. Vreau să spun că nici n-am știut ce să credem. Brooke era o fată dramatică, știți. Întotdeauna aveam parte de crize și gălăgie cu Brooke. Îl detesta pe soțul meu, tatăl ei vitreg; se certau *tot timpul*. Era rareori pe acasă și mai fugise deja. Dar asta... am știut că e altceva. Am crezut că are legătură cu vreun băiat. Nu știam nimic despre Roxy Fair. Știam că avusese loc o

încăierare la școală, dar am crezut că a fost doar o ciondăneală obișnuită pe holul școlii, știți? Așa cum mai făcea Brooke. Nu știam că Roxy și Brooke au fost prietene sau... sau *iubite*. Nu știam nimic despre Roxy, nu știam unde locuiește, așa că nu mi-a spus nimic faptul că Brooke a coborât din autobuz la acea stație. Și nu am avut nici un motiv să mă gândesc că e posibil ca Brooke să se fi dus acolo în seara aceea. Și, Doamne, mi-aș dori mai mult ca orice să fi știut. Atunci aș fi putut să anunț poliția. S-ar fi dus la ei și i-ar fi interogat. Femeia aceea...”

Vocea lui Abigail se sparge. Își duce dosul palmei la gură și zâmbește încordată.

„Scuze.”

„E în regulă. Nu vă grăbiți”, *spune interviuvatoarea, fără microfon.*

„Femeia aceea ar fi fost oprită. Atunci, pe loc. Înainte să aibă ocazia să mai facă rău și altcuiva. Și poate că Brooke ar fi fost salvată.”

Începe să plângă și ecranul se întunecă.

* * *

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare Roxy Fair stând pe o canapea, dar de data aceasta este însoțită de Erin.

Erin poartă părul lung, cu cărare pe mijloc. Are pe cap o șapcă de baseball, cu logoul ei de gaming brodat pe ea, și un tricou asortat.

În josul ecranului scrie:

Roxy și Erin Fair

Apoi apare un text nou dedesubt, tastat literă cu literă.

Erin Fair a fost diagnosticată recent cu TSA. Ca să compenseze traiul cu tulburarea ei într-un mediu toxic și disfuncțional, a dezvoltat diverse

obiceiuri și mecanisme de adaptare. Printre acestea se numără vorbitul foarte încet. Deoarece unele dintre cuvintele ei sunt greu perceptibile, oferim subtitrare pentru ce spune Erin.

„Mama nu voia ca tatălui nostru să-i placă de noi și nu voia ca nouă să ne placă de el. Îl voia numai pentru ea și ne voia pe noi numai pentru ea. Nu era bucuroasă când ne duceam la el sau ne distram cu el sau îl iubeam. Nu era bucuroasă când el era cu noi și încerca să ne arate iubire sau afecțiune. Controla fiecare element al relației noastre cu tatăl nostru și pe a lui cu noi. Situația s-a înrăutățit din ce în ce pe măsură ce noi am crescut. Când încercam să aducem prieteni acasă, ea îi făcea să se simtă deloc bineveniți, iar când tata încerca să organizeze activități distractive în familie, ea găsea mereu moduri de a le sabota. Și evident că erau și alte provocări în familia noastră. Faptul că Roxy suferea de tulburare de opoziție-sfidare. Problemele mele. Nu îl lăsa pe tatăl meu să aibă nici o legătură cu prima lui familie din Canada. Trebuia să se furișeze să vorbească pe Skype cu ei când mama era la lucru, și într-o zi ea s-a prefăcut că se duce la lucru, dar nu s-a dus, a rămas în stația de autobuz, afară, și apoi tata a ridicat privirea din apelul pe Skype cu băieții lui și a văzut-o pe mama cum se uita la el pe fereastră. Nu a vorbit cu el câteva zile după aceea, așa că tata vorbea cu ei pe Skype din dormitorul meu. Nu-i plăcea să mergem să ne întâlnim cu bunica, fiindcă ea era dușmanul. Ne-a spus o mulțime de minciuni despre ea, că a fost prostituată, că aducea clienți acasă, că o bătea și o ținea nemâncată, și bineînțeles că noi, fiind mici, o credeam. Dar apoi tatăl nostru ne-a spus că nu e adevărat, că mama era doar geloasă pe bunica pentru că fusese cu tata înaintea ei.

Dar lucrurile s-au înrăutățit foarte, foarte tare când tata s-a angajat în nord și venea acasă doar la sfârșit de săptămână, iar noi rămâneam singure cu mama. Nu se descurca cu noi. Mai ales cu Roxy. A retras-o pe Roxy de la

școală când mi-a rupt mâna, ceea ce – *îi aruncă o privire jucăușă surorii sale* –, apropo, a fost un fel de accident. Adică, a făcut-o din furie, în timp ce ne băteam, dar n-a făcut-o cu rea intenție, însă cei de la asistența socială au încercat să intervină, pe baza lucrurilor pe care eu și Roxy le-am spus la școală despre viața noastră acasă, și mama a retras-o pe Roxy de la școală timp de aproape doi ani și a zis că o educă ea singură acasă. Ceea ce era o tâmpenie. O lăsa toată ziua la televizor și atât. Și apoi, când tata se întorcea la sfârșit de săptămână, împrăstia tot felul de materiale „didactice” false prin apartament, ca să dea impresia că îi predă. Și o lăsa pe Roxy legată de Scaunul Obrăzniciei, în dormitorul nostru. Uneori și ore în șir. Și zicea că dacă vreuna dintre noi avea să-i spună vreodată tatei despre chestia asta, el ne-ar părăsi și s-ar întoarce la cealaltă familie a lui din Canada și nu l-am mai vedea niciodată. Tata se întorcea la sfârșit de săptămână și ea se purta de parcă totul era minunat și noi eram fericite. Eu cred că el știa. *Știa*. Dar și el era captiv. Nu avea unde să se ducă. Îmbătrânea și își pierduse deja doi copii și nu voia să ne piardă și pe noi. A rezistat cât a putut. Umbla ca pe coji de ouă în jurul ei. Se străduia din răspuțeri s-o facă fericită. Și apoi, într-o noapte, tata nu putea să doarmă și a trecut pe lângă camera mea și m-a auzit online. Cred că a fost acum vreo patru sau cinci ani – în orice caz, a fost după ce am terminat școala, când jucam full-time – și a intrat în cameră și toți urmăritorii mei au zis: „Doamne, ăla e tatăl tău?” Și eu am zis: „Da, el e Pops⁵”. Și el a salutat pe toată lumea și a vrut să știe ce facem, și-a tras un scaun și s-a așezat și după vreo oră sau cam așa ceva, era total captivat. Și era grozav să-l am acolo, pentru că eu vorbesc atât de încet și uneori mi-e greu să creez genul de energie pe care și-o doresc gamerii când urmăresc jocuri online, și el era acolo și se implica cu energie și cu entuziasm. Era atât de distractiv și toată lumea îl adora, așa că a început să vină din ce în ce mai des și bineînțeles că nu, nu puteam să-i spunem mamei despre asta. În nici un caz. Ar fi pus punct, pronto. Ar fi încheiat totul. Așa că tata aștepta ca ea să adoarmă noaptea și apoi

se furișa în camera mea. Și tata m-a ajutat să monetizez totul, mi-a făcut cont pe Glitch, mi-a administrat abonamentele, mi-a deschis conturi bancare. A făcut toate astea pentru mine. El a fost cel care m-a făcut faimoasă. Și plănuiam să mergem în Nevada la o convenție în vara aceea, în vara când a murit. Eu urma să joc pentru prima dată în fața unui public live. Apoi, când ne-am fi întors acasă, urma să mă mut, să plec la Bristol să locuiesc cu Roxy. Mă eliberam. Totul trebuia să se întâmple. Totul era atât de aproape. Și cred că ea știa. Simțea asta. Și de-aceia s-a agățat de Alix Summer, a inventat toată povestea aia nebunească despre tata care ar fi bătut-o, iar pe mine m-ar fi abuzat. Voia să dispară din propria ei viață înainte să piardă complet controlul asupra ei. Voia să oprească toată libertatea și toată fuga. Roxy scăpase deja; nu era pregătită să ne lase și pe mine și pe tata să scăpăm.“

„Și Brooke?“, *întreabă interviuvatoarea, fără microfon.*
„Ce ne poți spune despre Brooke?“

Erin oftează. „Eram acasă cu mama. Eram doar noi două. Tatăl meu nu era la Londra în seara aceea. Lucra departe, așa că n-a avut nici o legătură cu el. Roxy era la Bristol, așa că n-a avut nici o legătură nici cu ea. Și eu eram în camera mea, în altă lume. Dar apoi am auzit voci. O voce de fată. Și am recunoscut-o. Era Brooke, prietena lui Roxy. Venise des pe la noi în lunile precedente, dar nu o mai văzuserăm de ceva timp. M-am dus la ușă și am tras cu ochiul. Am văzut-o pe Brooke stând lângă ușa camerei de zi; limbajul corpului sugera că nu vrea să rămână. Purta o rochie albă, drăguță. Era lungă, până la glezne. Și mama spunea: «Nu e aici. A fugit de acasă. E vina ta». La care Brooke i-a răspuns: «Nu. Nu, nu e vina mea. Eu am iubit-o. De dumneavoastră a fugit». Și apoi am văzut-o pe mama cum...”

Erin se oprește, închide ochii pentru o clipă și apoi îi deschide din nou, zâmbește stângaci și continuă:

„A lovit-o. A lovit-o foarte tare. Peste față. Și Brooke doar stătea acolo. Și-a dus mâna la obraz. A spus: «Vedeți? Vedeți, de-asta a fugit Roxy. Din cauza dumneavoastră. Pentru că sunteți nebună de legat. Sunteți nebună de-a

dreptul. Roxy vă urăște, să știți. Așa mi-a spus, că vă urăște». Și apoi Brooke și-a luat în mână poalele rochiei și s-a întors, iar eu am băgat capul la loc în cameră și am închis ușa și am auzit-o cum străbate holul, cu pași apăsați, spre ușa din față, dar apoi am auzit un trosnet. O izbitură. Și apoi un sunet ca de sufocare. N-am îndrăznit să mă uit. Am rămas acolo, cu adrenalina pompându-mi atât de tare prin corp, că o simțeam în sânge, în timp ce ascultam sunetele acelea de luptă, de violență. Și apoi...

Închide ochii din nou. Roxy se întinde și îi ia mâna și i-o strânge în palmă.

„Și apoi s-a făcut liniște. Iar eu n-am mai ieșit din cameră multă vreme. Foarte multă vreme.”

Intervievatoarea întreabă, fără microfon: „Cât de multă?”

„Foarte multă vreme.”

Intervievatoarea: „Ai spus cuiva ce ai auzit?”

Erin clatină din cap.

„Nici măcar tatălui tău?”

Clatină din nou din cap.

„Atunci nu. Nu. Dar i-am spus nu de mult. Cu vreun an înainte să moară.”

„Și el ce a zis?”

„N-a zis nimic. A scuturat din cap și a oftat. Cred că a zis *futu-i*.”

„Și ce s-a întâmplat după aceea?”

„Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Viața a mers mai departe.”

„Și nu i-ai spus niciodată nimic mamei tale?”

„Nu. Nu i-am spus niciodată nimic mamei mele. Pur și simplu m-am detașat de ea.”

„De ce?”

Se lasă o pauză scurtă.

Camera se focalizează asupra mâinilor împreunate ale lui Erin și Roxy, după care panoramează din nou.

„Pentru că mi-era teamă. Mi-era teamă că dacă a fost în stare să-i facă așa ceva lui Brooke, putea să-mi facă și mie același lucru.”

„Și ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea aceea?“, *întreabă intervievatoarea, fără microfon.* „În noaptea când a venit la ușa lui Alix Summer și a afirmat că a fost atacată de tatăl tău.“

Erin oftează.

Ecranul se schimbă și apare o reconstituire dramatică a acelei nopți.

O actriță, care joacă rolul lui Erin, se află într-un dormitor dezordonat în timpul nopții, cu fața luminată de monitorul computerului. Poartă căști și interacționează cu prietenii ei online.

Se oprește și își dă jos căștile.

Se duce la ușa camerei și lipește urechea de ea.

Vocea lui Erin continuă pe fundal:

„S-au întors acasă. L-am auzit la ușa pe la ora zece. A fost liniște puțin, după care, peste câteva minute, am auzit țipete. A fost rău de tot. Am întredeschis ușa și m-am uitat prin crăpătură. Mama îl acuza pe tata că s-a comportat de toată jena. Spunea că a făcut-o de râs. Că i-a fost rușine cu el, și tata a făcut ce făcea mereu, a stat și a încasat. Dar apoi, din senin, mama l-a făcut pedofil. Striga asta la el, iar și iar, spunea că a abuzat-o și că acum mă abuzează și pe mine, și apoi l-am auzit pe tata cum începe să țipe și el. Spunea că s-a săturat de ea, că nu mai suportă și că i-a ajuns. Și apoi a făcut-o nebună – «Ești absolut nebună» –, și îi spunea că e proastă, și atunci am auzit-o pe mama cum urlă, a fost ca urletul unui animal. Și apoi am auzit o bubuitură și o izbitură și, dintr-odată, s-a făcut liniște. Am intrat în camera de zi și l-am văzut pe tata pe podea. Am crezut că face infarct. Avea mâinile la piept, îi curgea sânge dintr-o tâmplă, și am fugit la el și voiam să încerc să, nu știu, să încerc să-l resuscitez sau așa ceva. Mama doar stătea și se uita. A zis: «E prea târziu. E om bătrân. Oricum avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu». Și s-a întors, iar eu am zis: «Dar trebuie să chemăm ambulanța!»

Ea a spus că a chemat-o deja și e pe drum. «De ce l-ai făcut pedofil? Tata nu e pedofil», am zis eu. La care ea a spus: «A făcut sex cu mine când aveam șaispe ani. El avea

patruzeci și trei. Ce-i asta, dacă nu pedofilie? Voi l-ați pus pe un pedestal, dar nu e deloc așa cum ați crezut voi. Nu e deloc așa. E doar un bătrân pervers. Un bătrân trist, jalnic și pervers». Și atunci m-a apucat și pe mine. Am zis: „Și tu ești o *ucigașă*“ și am luat telecomanda și m-am dus în fugă la ea și am început s-o lovesc cu ea. Am lovit-o și am lovit-o și ea nu s-a opus, doar a ridicat mâinile deasupra capului și apoi, brusc, a scos un sunet ciudat și s-a ridicat și m-a împins, foarte tare, și eu am căzut în fund, mi s-a tăiat răsuflarea, abia mai respiram; ea și-a pus piciorul pe burta mea și a apăsat tare de tot, iar eu nu reușeam s-o iau de pe mine, și tata gemea, încerca să se ridice în picioare, și ea îl tot lovea cu celălalt picior, în timp ce el se ținea de piept, scoțând niște sunete îngrozitoare, și mama stătea deasupra noastră, și pe fața ei... nu se citea nimic. Și tot spunea: «Nu sunt nebună. Nu sunt proastă». Repeta întruna: «Voi sunteți de vină. Voi sunteți de vină. Voi doi m-ați împins să fac asta. Voi doi. Tot ce fac e să am grijă de amândoi și tot ce primesc în schimb e ură din partea voastră. Pot să mă descurc mai bine. Pot să am o viață mai bună de-atât». Și apoi nu-mi mai aduc aminte nimic. M-am trezit în debara. Legată de scaun. Și tata era... mă rog. Cu toții știm ce s-a întâmplat după“.

Erin clatină din cap cu tristețe și ecranul se întunecă.

PARTEA A PATRA

PATRU SAPTAMANI MAI TÂRZIU

Ceremonia de incinerare a lui Nathan a fost la fel de îngrozitoare pe cât era de așteptat să fie. Nathan cunoștea foarte mulți oameni și toți ținuseră la el. Atmosfera din crematoriul aglomerat fierbea de durere și stupoare. Spre deosebire de Alix, Nathan cunoscuse suferința în viață. Mama lui murise când el avea doisprezece ani. Fratele lui mai mic se sinucisese când Nathan avea douăzeci și opt de ani, cu doar doi ani înainte să-l cunoască Alix. Și Nathan reușise să iasă din prăpastia durerii și a doliului și își croise o viață bună. Nu a mers la facultate; s-a apucat direct de muncă și a trudit pentru fiecare bănuț câștigat vreodată și era din cale-afară de generos cu banii lui, munciți din greu. Și băutul – acum îi era dureros de limpede lui Alix – nu avea legătură cu ea, nu avusese niciodată legătură cu ea. Avea legătură cu el, cu Nathan, cu felul în care își echilibra ecosistemul delicat al psihicului său dărâmat. Nu voia ca Alix să-i vadă acea latură întunecată. Nu voia să-l vadă într-o asemenea stare. Când bea așa, până nu mai știa de el, era automedicație, era ameliorarea unor dureri, nu era ca să se distreze și să scape de gura nevestei. Se detesta când era așa și din acest motiv nu venea acasă. Nu fiindcă nu voia să fie cu ea, ci fiindcă nu voia ca ea să fie cu el.

Aproape trei sute de persoane au umplut crematoriul de lângă casa tatălui lui Nathan din Kensal Rise. Dincolo de porțile cimitirului, pe șoseaua principală, presa și paparazzi păstrau o distanță discretă. Alix purta o rochie într-o nuanță asemănătoare cu cea a ochilor lui Nathan. Vânzătoarea spusese că e *anghinare*.

Alix nu știa ce culoare are o anghinare; știa doar că rochia e de culoarea ochilor lui Nathan și acesta era cel mai important lucru.

Vremea era plăcută în ziua aceea, la fix patru săptămâni după ce trupul lui Nathan fusese scos din apele lacului Windermere, încă neumfiat, slavă Domnului, încă semănând cu Nathan. Întreaga lună trecuse ca prin ceață, dar ziua aceea i s-a părut, într-un fel, clară și limpede lui Alix. I s-a părut potrivit să fie cu atât de mulți oameni, iar după aceea, la priveghiul organizat de compania lui Nathan la un bar uriaș din Paddington, cu vedere la canal, cu locuri pe terasă și șampanie fără limite și un playlist alcătuit de cei mai buni prieteni ai lui Nathan și cu copiii alergând de colo-colo în hainele lor de vară, cu toate sporovăielile vioaie și râsetele și oamenii care arătau de zile mari, ca în miezul verii, aproape avea impresia că Nathan urma să apară din clipă în clipă, în elementul lui, bucurându-se de fiecare secundă, și când nu a apărut, a avut impresia că poate e acasă și o așteaptă, și când nu era acasă așteptând-o, a avut impresia că poate e plecat într-o călătorie cu băieții, și când, la zece zile după incinerare, încă nu e acasă, atunci, și abia atunci, Alix se prăbușește. Zace pe patul ei, în ajunul primei zile a Elizei la gimnaziu, purtând rochia de culoarea anghinarei și strângând în mână o pernă, arcuindu-și și dezarcuindu-și spatele, în timp ce spasme de plâns agonizant îi scutură corpul, când își dă seama ce a pierdut.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul arată o înregistrare cu un reportaj BBC News, filmat în fața unui cimitir din Kensal Rise, în nord-vestul

Londrei.

Reporterul vorbește pe un ton respectuos și solemn.

„Astăzi, Nathan Summer, soțul gazdei de podcasturi Alix Summer, a fost incinerat la crematoriul Kensal Green, din nordul Londrei. Zeci și zeci de prieteni, rude și oameni veniți să-și prezinte omagiile s-au adunat în dimineața aceasta pentru a-și lua rămas-bun de la un om care se pare că era iubit de multă lume. Însă nici până astăzi, la o lună după ce trupul său neînsuflețit a fost găsit în apele lacului Windermere, poliția tot nu a făcut progrese în găsirea femeii acuzate de uciderea lui cu o supradoză de barbiturice, în contextul unei răpiri care a degenerat. Josie Fair, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, a fost văzută ultima dată joi, douăzeci și cinci iulie, în satul Ambleside, când și-a dat cățelul unor străini, înainte de a dispărea cu desăvârșire. Fair este căutată și în legătură cu uciderea soțului ei, Walter Fair, șaptezeci și doi de ani, și a lui Brooke Ripley, de șaisprezece ani, precum și cu tentativa de crimă asupra ficei sale Erin Fair, în vârstă de douăzeci și trei de ani. De la dispariția ei, poliția urmărește indicii care sugerează că doamna Fair ar fi fost văzută tocmai în nordul Franței, în Marrakech, Belfast și Hebridele exterioare, dar până în momentul de față, localizarea ei rămâne un mister.“

Filmarea prezintă un cadru general cu Alix Summer și cei doi copii mici ai ei părăsind cimitirul.

Alix poartă o rochie verde, cu un sacou negru aruncat peste umeri, și ochelari de soare.

În timp ce merge, îndoliații vin la ea și îi oferă condoleanțe.

„Deocamdată însă“, continuă reporterul, „Alix Summer are parte măcar de un fel de alinare, fiindcă astăzi își poate lua rămas-bun de la soțul ei. Din Kensal Green, a relatat pentru dumneavoastră Matt Salter, BBC.“

Pe ecran apare din nou Alix Summer.

Femeia stă în studioul ei de înregistrări, purtând un tricou galben, fără mâneci. Are părul blond, prins la spate.

În josul ecranului scrie:

Alix Summer, ianuarie 2022

Alix vorbește cu un intervievator care nu apare în imagine.

„Luni de zile n-am putut să vin aici“, *zice, arătând spre studioul de înregistrări.* „Mi se părea atât de... *plin* de prezența ei. Prezența lui Josie. Așa că l-am abandonat și gata. M-am concentrat pe copii, m-am concentrat să o ajut pe fiica mea să treacă de primul semestru de școală generală fără tată, să-l conving pe fiul meu îndoliat că și eu pot fi distractivă. Înțelegeți? Și apoi, câteva luni mai târziu, desigur, a venit pandemia și viața s-a schimbat și toată lumea a început să facă lucrurile altfel. Să-și ia câini. Să coacă pâine. Să scrie romane. Tot tacâmul. Și mi-am dat seama că acum totul ținea de mine, totul. Nu exista nici o poliță de asigurare de viață, nici un venit. Când Nathan a dispărut, aveam câteva mii de lire în contul comun, dar banii ăștia nu aveau să țină prea mult. Trebuia să-mi găsesc un job, dar normal, cum să-ți găsești un job în mijlocul unei pandemii, când ești mamă singură, cu doi copii care învață acasă? Mă simțeam îngrozită, am început să fac planuri să vând casa, să luăm una mai mică. Dar apoi, într-o seară, la câteva săptămâni de la începutul primului lockdown, m-am uitat în grădină și am văzut o vulpe, care stătea lângă ușa studioului meu și se uita fix la mine. Și arăta de parcă îmi arunca o provocare. Un fel de, cum să spun, *ce-o să faci acum?* Ceva de genul acesta. *Ai de gând să stai degeaba și să te simți tristă din cauza tuturor lucrurilor întâmplare, sau ai de gând să-ți turezi motoarele și să scoți ceva din toată chestia asta îngrozitoare?* Pentru că, vă rog să mă credeți, chiar a fost îngrozitor. Dar știam că am ce îmi trebuie, dacă puteam să suport, pentru o poveste cu adevărat incredibilă.

Așa că în dimineața următoare mi-am făcut o cafea tare, am inspirat adânc, am descuiat ușa studioului și m-am gândit: bun, Alix Summer, ai totul aici, tot ce îți trebuie ca să faci treaba asta, ai ore întregi de înregistrări cu Josie, cu Roxy, cu Pat. Aveam acces la toate reportajele de știri online. Îmi înregistrasem toate telefoanele, așa că aveam conversațiile la telefon cu detectivii Albright și Bryant. Aveam mai mult decât suficient pentru a crea ceva complet

memorabil, ceva de neratat. Am luat legătura cu Andrea Muse, celebra gazdă de podcasturi *true crime*, și am întrebat-o dacă m-ar ajuta cu producția și editarea. Podcasturile mele anterioare au fost interviuri simple, unu la unu, toate înregistrate dintr-o singură bucată, care aveau nevoie doar de puțină șlefuire, de o editare lejeră, înainte să le pot transmite. Asta era ceva cu totul diferit, presupunând abilități complexe de editare, pe care eu nu le aveam. Așadar, cu Andrea alături de mine, am început chiar în ziua aceea. Până la sfârșitul lunii aveam primul episod, care a fost lansat la sfârșitul lui mai. Și da, după cum știți, a devenit viral. Absolut viral. După ce a apărut primul episod, m-au contactat direct diverse persoane care îmi cereau să le iau interviuri. Mama lui Brooke Ripley. Helen, prietena lui Josie de la școală. Fiul lui Walter din Canada. Astfel că, săptămână de săptămână, podcastul devenea din ce în ce mai complex, căpăta din ce în ce mai multe straturi și devenea din ce în ce mai captivant. Și apoi, la jumătatea verii lui 2020, la aproape un an de la moartea lui Nathan, am primit un mesaj de la Katelyn. Katelyn Rand, știți? Tocmai relaxaseră restricțiile la momentul acela, ceea ce a însemnat că m-am putut întâlni cu ea față în față. Așa că am stabilit să ne vedem în Queen's Park, imediat după colț față de casa mea. Era o după-amiază de miercuri. Eram absolut îngrozită.“

MIERCURI, 15 IULIE 2020

Alix își scoate ochelarii de la ochi și îi pune pe cap, când o vede pe Katelyn cum se apropie. Inima îi bubuie în piept și simte un amestec maladiv de emoție și entuziasm.

Apoi chipul femeii se destinde într-un zâmbet uriaș, dezarmant, iuțește pasul și vine la Alix arătând de parcă e gata s-o îmbrățișeze, apoi își

amintește repede că nu mai are voie să facă asta, așa că stau la doi metri distanță, iar Katelyn spune:

– Uau, ce frumoasă ești. Adică, te-am văzut la știri, evident. Dar ești mult mai frumoasă în realitate.

– Și tu ești frumoasă, spune Alix, fără căldura cu care și-a impregnat Katelyn complimentul.

Iar Katelyn e spectaculos de frumoasă. Are un ten impecabil, de culoarea mierii, și părul ca o coamă de cârlionți blonzi, legat la spate într-un moț ca un puf. Are gropițe în obraji și o strungăreață mică între dinții foarte albi, picioarele lungi în jeanșii skinny, și poartă un cardigan mulat și scurt, care i se lipește de sânii cu cel puțin trei cupe mai mari decât ai lui Alix.

Katelyn se face că respinge complimentul, dar într-un mod plăcut, iar Alix se simte atrasă fără să vrea de această persoană care a jucat un rol atât de important în moartea soțului ei. Își pregătește telefonul și microfonul portabil, gata să înregistreze conversația. Katelyn sporovăiește în tot acest timp.

– Nu mi-a venit să cred când am văzut că ai scos un podcast. E peste tot! Adică, eu nici măcar nu ascult podcasturi, nici măcar nu știu prea bine ce e ăla un podcast. Dar ăsta – uau! –, adică, mă rog, presupun că era inevitabil. Nu se întâmplă în fiecare zi să fi aruncat în propria poveste criminalistică din viața reală. Și îmi pare rău, Alix, dar trebuie să te avertizez din start, eu nu am filtru. Rostesc cuvintele înainte să le aud în capul meu, înțelegi? Și uneori asta mă face să par... insensibilă. De parcă nu-mi pasă. Dar, crede-mă, eu nu sunt așa. Chiar deloc. Și vreau să știi, Alix, cât de îngrozitor, îngrozitor de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat. Și pentru rolul pe care l-am avut în treaba asta. Abia reușesc să

dorm noaptea, uneori, când mă gândesc la toate astea, vreau să dau timpul înapoi, vreau să nu fi intrat niciodată în atelierul de croitorie în dimineața aceea.

– Ai cunoscut-o pe Josie la atelierul de croitorie?

– Da. Mă rog, știam deja cine e, era oarecum celebră în complexul meu, era fata care a fugit cu iubitul maică-sii, înțelegi? Însă înainte de asta, nu o mai văzusem de ani de zile. Dar ascultă, Alix, te rog să mă crezi, eu am crezut că fac un lucru bun, să știi. Am crezut că fac ceva pentru binele femeilor. Din felul cum mi-a descris ea situația, părea că erai captivă în căsnicia asta cu un tip care nu putea să și-o țină în pantaloni, înțelegi? Iar ea te ajuta să scapi. Și eu voiam să te ajut să scapi. Evident, banii au fost un stimulent uriaș. O mie de lire sunt o mie de lire, nu? Dar în principiu, m-am gândit: hai să-i arătăm femeii ăsteia ce fel de om e soțul ei. Hai să-i arătăm, ca să poată să se elibereze de el. Și apoi, normal, s-a dovedit că soțul tău nu era deloc așa. *Deloc*. Doamne, Alix, omul ăla te iubea. Nu s-a apropiat de mine în felul ăla. Nu era deloc interesat de mine așa. Era doar foarte beat și cred că m-a văzut ca pe un partener de băut, înțelegi? Doar asta voia, un partener de băut. Și tot timpul, Alix încolo, Alix încoace. Și îmi arăta poze cu tine pe telefon.

Când aude asta, Alix ridică privirea spre Katelyn și spune:

– Pe telefon. Da. Mereu m-am întrebat de ce nu m-a sunat. De ce nu mi-a dat mesaj? De ce nu mi-a răspuns la telefoane? Când era cu tine.

– Era prea beat, Alix. Nu cred că înțelegi cât de vai de morții lui era. Scuze că am înjurat. Poți să scoți asta? Scuze. Dar vedea dublu. Așa că i-am luat eu telefonul. I-am spus că îți scriu să vii să-l

iei. Dar în tot timpul ăsta, eu știam că, de fapt, o să vină Josie să-l ia. L-am mințit, Alix, și îmi pare *atât de rău*. Sincer. Era un om atât de plăcut. Un om atât de bun. Și eu l-am mințit. I-am spus că e în siguranță. I-am spus că vii după el. I-am spus că am grijă de el. Și în tot timpul ăsta..., zice Katelyn, scuturând din cap cu tristețe.

Alix simte un gust de fiere în gât, când înțelege cuvintele lui Katelyn. Vrea să-i facă rău. Vrea să-i urle în față.

– Poți să mă urăști, spune Katelyn, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Alix. Vreau să mă urăști. Chiar vreau asta. Nu sunt aici ca să fiu prietena ta sau să-ți cer să mă ierți. Sunt aici pentru podcastul tău. Ca să-l facem cel mai tare podcast care a existat vreodată, ca să te facem celebră, să te facem să-ți iei zborul. Pentru că asta credeam că fac în seara aia, în seara în care l-am mințit pe soțul tău frumos și ți-am distrus viața: am crezut că te ajut să-ți iei zborul. Țâțâie încet la propria nesăbuință și clatină iar din cap. Doar vreau să știi, Alix Summer, că ai avut un soț care te adora, își adora copiii, își adora viața. Un soț care nu voia pe nimeni altcineva. Doar pe tine.

Alix încuviințează din cap și își reține lacrimile. Apoi zâmbește încordat și spune:

– Bun, hai să începem cu începutul. Cu ziua în care ai cunoscut-o pe Josie la atelierul de croitorie.

Și începe interviul.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran o vedem pe Alix Summer, în studioul ei de înregistrări. Își scoate căștile, închide ecranele, se duce la ușă

și o închide în urma ei.

Camera panoramează apoi încet în jurul detaliilor studioului lui Alix, în lipsa ei, iar pe ecran apare următorul text:

Ultimul episod al podcastului lui Alix a fost lansat în august 2020, la comemorarea de un an a morții lui Nathan. Acesta este mesajul de încheiere al lui Alix.

Se aude vocea lui Alix în timp ce camera explorează în continuare studioul.

„Și asta ne aduce la ziua de azi. Sunt aici, aproape de sfârșitul lui august, în mijlocul unei pandemii, nu știu sigur ce îmi rezervă viitorul, sau ce ne rezervă oricărora dintre noi. Însă știu un lucru, că mâine mă duc să iau cățelușul pe care l-am adoptat de la un crescător din Hampshire. E o femelă de ciobănesc australian cu ochi ceacări, și o să-i spunem Matilda, firește. Sper că va aduce bucurie micii noastre familii, pe măsură ce învățăm să trăim cu absența, cu suferința, cu întrebările, cu durerea. Și mai devreme am primit un e-mail foarte interesant de la o companie de producție din State, care își exprima interesul să cumpere drepturile pentru acest podcast, ca să-l filmeze sub formă de documentar, așa că, cine știe, poate nu peste mult timp o să vă uitați la *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!* de pe canapea. Acum două zile, Roxy mi-a spus că ea și Erin și-au găsit un loc unde să stea împreună, că Erin se mută weekendul acesta și vine cu tot universul ei de gaming după ea. Așa că avem multe de sărbătorit acum, că ne apropiem de momentele finale. Dar ce e frustrant pentru mine, ca jurnalistă, și pentru voi, ca ascultători, așa cum se întâmplă deseori cu podcasturile de tip *true crime*, precum acesta, e că nu există o încheiere, un SFÂRȘIT adevărat, pentru că, bineînțeles, în momentul de față, Josie Fair e încă undeva în libertate. Poate susține că a făcut toate acestea ca să-și asigure libertatea, dar adevărul e că Josie Fair nu are deloc libertate. Nici un pic. Acum e prinsă într-o închisoare pe care și-a făcut-o cu mâna ei, unde o să se uite mereu peste umăr,

o să fie pe fugă, o să meargă pe burtă, o să se ascundă. Iar eu mă bucur. Și bineînțeles că am fantezia asta secretă că la câteva clipe după ce voi apăsa pe butonul de oprire al acestei înregistrări, o să-mi sune telefonul și detectiva Albright o să fie la celălalt capăt și o să-mi spună că au găsit-o, că o aduc la secție, că va merge în instanță, că se va duce la închisoare, că își va ispăși crimele. Și ce mai crime! Ce crime șocante, insuportabile, de neînchipuit! O adolescentă isteată și aprigă, care avea toată viața înaintea ei, bătută și ucisă, cu cadavrul lăsat să putrezească într-un garaj murdar și umed, fără nici un motiv. Fără absolut nici un motiv. Soțul pensionar al lui Josie, care deși nu fusese deloc un soț cumsecade, iar după unele păreri, fusese chiar un om rău, dar un tată bun pentru copiii lui, bătut în timp ce avea un atac de cord și lăsat să moară în cadă. Tentativa de ucidere a propriei sale fiice, copilul ei vulnerabil, primul născut. De ce? Ca să-i fure banii? Ca să-o împiedice să-și trăiască propria viață? Să-și urmeze visurile? Dumnezeu... Și în sfârșit, uciderea inutilă, ridicolă și îngrozitoare a soțului meu. Nathan Summer. Băiatul meu. Bărbatul meu. Partenerul meu drag, cu părul de foc. Tatăl copiilor mei. Prieten cu zeci de oameni. Coleg îndrăgit. Pur și simplu... Doamne! Pur și simplu un tip de treabă, știți ce zic? Sigur, aveam și noi problemele noastre. Aveam disputele noastre. Și da, în săptămânile dinainte ca Josie să-l răpească, mă gândisem la o viață fără el. Chiar mă gândisem la asta. Îmi închipuisem cum ar fi să rămân singură și să nu fiu nevoită să trăiesc cu nopțile acelea lungi și cumplite când nu venea acasă, iar eu zăceam în întuneric fără să mă ia somnul, cu un nod în stomac, cu gândurile aiurea, întrebându-mă dacă e mort, întrebându-mă dacă se culcă cu o străină, întrebându-mă de ce n-a vrut să vină acasă la mine. Și poate că într-o bună zi aș fi ajuns la capătul drumului, poate că într-o bună zi aș fi decis să trăiesc fără el. Dar Josie m-a lăsat fără alegerea asta. Ne-a lăsat fără toate celelalte căi posibile pe care ar fi putut să-o ia viețile noastre. Și mai rău decât atât, i-a lăsat pe copiii noștri fără un tată bun. Și oricare ar fi motivele ei – psihoza, traumele din copilărie, sănătatea mintală,

greutățile și problemele ei –, orice motiv ar găsi pentru a justifica ce a făcut, eu repet și sunt convinsă, indiferent ce ar spune ea, că a făcut ce a făcut pentru că e un om rău. Pur și simplu. Așadar, Josie Fair, dacă ești pe undeva și ne asculți, să știi asta. Lupta ta este numai și numai a ta. Să nu susții că lupți în numele altcuiva. Să nu susții că ești o victimă. Să nu susții că ești nimic altceva decât ceea ce ești. O ticăloasă rea și nenorocită, atât și nimic mai mult.

Numele meu e Alix Summer și ați ascultat *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!* Vă mulțumesc pentru atenție. La revedere!“

Banda audio redă clicul care marchează încheierea unei înregistrări.

Ecranul se întunecă și apare genericul de final.

Seria ia sfârșit.

MIERCURI, 28 OCTOMBRIE

În luna octombrie a acelui an, chiar înainte de impunerea celui de-al doilea lockdown național, detectiva Albright o sună pe Alix.

– Închidem cea mai mare parte din anchetă, golim niște cutii cu probe și am ceva pentru tine. Mărunțișurile pe care le-a luat Josie din casa ta anul trecut, mă gândeam că poate le vrei înapoi? Pot să ți le aduc acasă în după-amiaza asta.

Detectiva Albright sosește la ora patru și un pic, când copiii s-au întors amândoi de la școală și cățelușa e în vrie, lăsând băltoace fierbinți de pipi în urma ei, în timp ce se învârte entuziasmată la vederea cuiva care apare la ușă.

– Scuze, Alix. Îmi dau seama că ești ocupată, nu te rețin. Dar voiam doar să-ți spun că am ascultat podcastul, l-am ascultat pe tot și a fost

extraordinar. Chiar a fost. Să știi, pentru un detectiv, e rar să obții nivelul acela de perspectivă profundă, profundă în mintea unui infractor căruia încă mai încerci să-i dai de urmă. Și vocea ei... e suficient să o ascult și mă trec iar fiorii pe șira spinării. Era ca și cum aș fi citit un roman, să știi, pur și simplu nu puteam să mă opresc din ascultat. Și ultima replică! Doamne! Am râs cu voce tare! Și normal, ne-a adus o grămadă de informații suplimentare, spune ea, apoi își dă ochii peste cap. Cele mai multe sunt tâmpenii și ne irosesc timpul, dar câteva piste merită urmărite. Cineva crede că a văzut-o în Northampton săptămâna trecută și cercetăm chestia asta. Așa că da, o să te ținem la curent cu tot ce se întâmplă. Și îți țin pumnii. Nu mai e mult. Adică, zece mii de lire n-o să țină la nesfârșit, nu-i așa? La un moment dat, va trebui să se conecteze iar la lumea reală, va începe să lase iar urme. E doar o chestiune de timp. În fine, poftim. Uite lucrurile. Pe celelalte le-am returnat mamei lui Brooke, dar a zis că doar vreo două erau ale fetei. Corsajul. Elasticul de păr. A zis că n-a mai văzut niciodată carcasa de telefon. Și nici Roxy și Erin n-au recunoscut-o. Așa că da, și ăsta e un mister. Unul din multe altele.

Îi zâmbește călduros lui Alix și apoi pleacă. Alix se duce direct în bucătărie să ia un spray dezinfectant și prosoape de bucătărie, ca să șteargă accidente Matildei, și apoi se așază la masa din bucătărie, cu plicul cu bule în fața ei. Are nevoie de un minut să-și adune voința să-l deschidă. Scoate obiectele din el, unul câte unul, și le așază în șir. E îngrozitor de conștientă de locul unde au fost, de ce sugerează, dar conștientizează și faptul că acestea sunt părți mărunte și importante din ea, pe care Josie i le-a

furat, și dintr-odată nevoia de a le repune la locul lor în casă depășește dezgustul legat de locul unde au fost și se ridică iute în picioare și umblă prin casă, punând la loc fiecare obiect, rând pe rând. Găsește spațiul de pe panoul de plută unde a fost odată desenul Elizei și îl prinde din nou exact în locul de unde a fost luat, simțind o satisfacție stranie când vârful piunezei întâlnește și pătrunde în aceeași gaură. Pune bonul fiscal la loc în revista *Livingetc* și o duce la ușa de la intrare, așezând-o la jumătatea mormanului din coșul ei de reciclare. Ia capsula de Nespresso și o pune la loc în borcanul din studioul de înregistrări, pune lingurița în mașina de spălat vase și săpunul lichid în baia oaspeților, de sub scări. E gata să pună fotografiile de pașaport ale lui Leon înapoi în sertarul dezordonat unde sălășluiau pe vremuri, dar hotărăște să nu o facă. În pozele alea, pare atât de mic, de stângaci, de sătul de toată situația. Dar tot el este, surprins într-un moment din viața lui când încă nu cunoscuse durerea, pierderea sau doliul, iar ea vrea să sărbătorească asta, așa că ia încă o piuneză și prinde banda de poze pe panoul de plută și o atinge cu tandrețe. Și apoi, în sfârșit, brățara. Brățara delicată din aur, pe care i-a cumpărat-o Nathan de ziua ei, și în timp ce se uită la ea, aude ecoul propriei voci, strigându-l pe soțul pe care nu-l mai are: *Nathan, mi-ai văzut brățara? Cea pe care mi-ai cumpărat-o de ziua mea?* Și apoi derulează repede înapoi, ajungând la amintirea cu Nathan care i-o oferă în dar cu un an în urmă, i-o prinde blând în jurul încheieturii, ținându-i-o pe masa asta, chiar aici, chiar în locul acesta. Și ea întoarce încheietura și strigă prin casă după fiul ei, băiatul ei cu părul de foc:

– Leon! Puiule! Poți să mă ajuți cu ceva?

Și el apare în pragul ușii, clipind din ochii spălăciți.

– Ce e?

– Poți să-mi închizi brățara?

El își lasă iPadul pe masa din bucătărie și vine spre ea. Miroase a băiat, a acasă, a păr, a iubire. Îl aude cum respiră un pic pe nas când stă lângă ea, concentrându-se să bage bucla în clemă, ratând de câteva ori și apoi spunând:

– Poftim. A intrat.

E gata să se îndepărteze din nou, dar Alix îl trage aproape, cu brațele în jurul taliei lui mici.

– Suntem bine, nu-i așa? îl întreabă. Noi trei? Suntem bine?

Leon încuviințează, își lasă bărbia pe capul ei și spune:

– Da. Suntem bine.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!

UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Pe ecran apare o reconstituire dramatică în care un poștaş lasă să cadă un teanc de corespondență prin fanta cutiei de scrisori a unei case terasate, în stil victorian.

O actriță care joacă rolul lui Alix Summer ia scrisorile și le duce în bucătărie, unde începe să deschidă una.

În josul ecranului scrie:

Pe 2 noiembrie 2020, la două luni după lansarea ultimului episod din podcastul lui Alix Summer, aceasta a primit o scrisoare.

Pe ecran o vedem pe Alix Summer citind cu voce tare din scrisoare, în studioul de înregistrări.

„Alix. A durat multă vreme până să știu ce să-ți spun și cum să-ți spun. Ți-am ascultat podcastul vara asta. *O ticăloasă nenorocită?* Serios? Am fost atacată toată viața mea, Alix. Toată viața mea. Și acum și din partea ta.

Când te-am cunoscut, am crezut că ești specială. Am crezut că e mâna destinului, într-un fel. În sfârșit, cineva care mă pricepe, care mă înțelege, cineva care își dă seama ce viață grea am avut. Și eu ți-am oferit adevărul meu, Alix. Și tu ce-ai făcut cu el? L-ai transformat într-o mizerie *true crime* de prost-gust, când nici un minut din el nu a fost adevărat. Nici unul. Cât despre Erin și toate minciunile ei, știam că o să mintă. Normal că avea să mintă. Ea și Roxy, încercând să mă pună într-o lumină proastă, când a fost vina lor de la bun început. Faptul că te-ai lăsat dusă de nas mă face să-mi schimb impresia despre tine. Sunt foarte dezamăgită de tine. Chiar sunt.

Și nu ți l-am luat pe Nathan intenționat; ți-am spus deja. Ți-am explicat: a fost un accident. Îi dădeam doza potrivită, dar n-a mai funcționat și el făcea atâta gălăgie, încât a trebuit să-i dau mai mult. De unde să știu că asta avea să-l omoare? Dar chiar și așa, mă învinovățești pentru asta, te porți de parcă știam ce fac, te porți de parcă e ceva în neregulă cu mine, când nu este așa. E ceva în neregulă cu lumea asta – tu și cu mine știm asta.

Soarta ne-a adus împreună de două ori deja, Alix, o dată în ziua când ne-am născut, apoi din nou în seara când am împlinit patruzeci și cinci de ani. Poate o să găsească o cale să ne aducă din nou împreună și poate că atunci vom putea să ne întoarcem unde am fost. Am această speranță, să știi.

Te rog să le transmiți dragostea mea minunaților tăi copii, mai ales lui Leon. Aveam așa o slăbiciune pentru el. Un băiat minunat. Un băiat delicat. Ai grijă de el.

Josie.“

Alix împăturește scrisoarea în două și o așază pe birou.

Se uită la interviatoare și scutură din cap cu amărăciune.

În josul ecranului scrie:

Până la data difuzării, Alix Summer nu a mai primit vești de la Josie Fair.

ȘAISPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

MARTIE 2022

Josie își aranjează masca de protecție și își trage părul vopsit blond peste față, când două tinere urcă în autobuzul gol și se așază vizavi de ea.

Se uită hotărâtă pe geamul autobuzului, urmărind cum trec pe lângă ea străzile întunecate ale orașelului din Midlands unde locuiește acum, întorcând fața de la privirile oamenilor, cum face întotdeauna.

Femeile din fața ei sporovăiesc, un flux nesfârșit de cuvinte care trec pe la urechile lui Josie ca o ceață groasă și lipsită de sens, până când una dintre ele icnește brusc și spune:

– Doamne, te-ai uitat la chestia aia de pe Netflix? Cu tipele născute în aceeași zi?

Cealaltă femeie spune:

– Vai, da, am văzut tot serialul într-o zi. Sfinte!

– Da! Exact! Gen... femeia aia! Era pur și simplu super dubioasă.

– Foarte dubioasă. Și ce le-a făcut copiilor ei. Și să-l răpească pe soțul femeii ăleia. Ce naiba?

– Dar ce părere ai de fetele alea? Roxy și Erin. Crezi că spuneau adevărul?

– Cum adică?

– Adică, nu știu, mie mi s-au părut un pic suspecte. Și apoi ce a zis Josie aia la sfârșit, în scrisoarea către gazda podcastului. Mă întrebam doar dacă n-or fi fost și ele implicate.

- Doamne... La asta nu m-am gândit. Dar totul mi s-a părut dubios. Parcă nu doar Josie mințea, știi ce zic. Cred că e mai mult decât se spunea. Toată povestea era super ciudată, să-mi bag picioarele. E greu de crezut că există genul ăsta de oameni, știi, în lumea reală.

Cele două femei tac o secundă, apoi se apropie stația lor și se pregătesc să coboare.

Josie le privește și își simte răsuflarea fierbinte și iute sub mască, iar inima îi bubuie cu putere sub coaste. Una dintre femei se întoarce, iar Josie își mută iar privirea spre geam. Când se uită iar în față, femeile au dispărut și ea e din nou singură în autobuz.

Vârfurile degetelor ei găsesc albinuța de aur care îi atârnă la gât și o mișcă încolo și înapoi pe lăntișorul ei, își simte ropotul inimii, în timp ce gândurile ei se învâlburează și se tulbură, încercând să găsească sensul lucrurilor care trăiesc acolo, toate cadrele vieții ei, greșelile pe care le-a făcut, minciunile pe care le-a spus, propria reimaginare a unei vieți care a început când era un copil încă nenăscut, ignorat și nedorit în pântecul mamei sale, apoi adus pe lume să simtă fiecare părticică a greșelii mamei sale, o viață care a fost întotdeauna menită să sfârșească astfel, ascunsă, singură, o femeie cu mască, și își amintește lucrurile pe care le-a făcut, în copilărie, la maturitate, toate lucrurile pe care nu i le-a spus lui Alix, și se gândește la lucrul pe care a spus că l-a făcut, deși nu a fost așa. Și toată povestea zici că e un ghem de adevăruri și neadevăruri sucite și bolnave, pe care nu va reuși niciodată să le descâlcească, pe care nimeni nu va reuși niciodată să le descâlcească, dar, dintre ele, un lucru strălucește. Pare să fie adevărul și ea speră că e adevărul, pentru că o definește în foarte multe

privințe: noaptea când a venit acasă și a găsit-o pe Roxy îngenunchind peste trupul lui Brooke Ripley, îmbrăcat în alb, cu lacrimi curgându-i pe obraji, tânguindu-se: „N-am vrut, mama, n-am vrut“. Și Erin stând în pragul ușii, uitându-se lung și legănându-se cu mâna la gură, și Roxy spunând: „Ce ne facem? *Ce ne facem?*“, și telefonul dat lui Walter în Newcastle, Walter care le-a explicat atât de rar și de insistent ce trebuia să se întâmple mai departe: folia de plastic din dulapul magaziei, geamul de la baie care dădea spre garaje, cheia cu numărul 6 pe un breloc din plastic, într-un sertar.

Se gândește la zilele care au urmat, la cheia aceea care i se înfierbânta în palmă, cum se uita la ea, se uita la ea, o răsucea de pe o parte pe alta, aștepta să sune cineva la ușă, aștepta să se întâmple ceva, voia să se ducă la poliție, voia ca toată povestea să dispară, să se termine, și câteva zile mai târziu, la dispariția lui Roxy, la cuvintele ei pline de ură când a plecat: „Dacă spui cuiva, o să zic că tu ai făcut-o. O să zic că tu ai făcut-o și gata“.

Se gândește la cearta pe care a avut-o cu Walter în seara în care luaseră cina acasă la Alix, cum a scos cheia din sertar și i-a spus lui Walter că avea de gând să-i povestească totul lui Alix, chiar atunci, că avea să mărturisească lumii întregi micul lor secret murdar, încuiat în portbagajul vechiului Morris Minor al tatălui său, în garajul din spatele casei. Își amintește cum a dus mâna la piept, expresia afectată de pe chipul lui, își amintește cum se uita la el când a căzut pe podea, se uita și se uita cum i se scurgea culoarea din obraji, cum ținea pumnul deasupra inimii. Încearcă să-și aducă aminte ce s-a întâmplat după aceea, dar chiar în timp ce amintirile se formează, nu e sigură dacă sunt

adevărate sau sunt vise, halucinații, însă Erin a fost acolo, e sigură, a lovit-o iar și iar și iar. Și apoi amintirile se decolorează și se pierd în neant.

Se uită pe geamul autobuzului și, preț de o clipă trecătoare, Josie e sigură, e *atât* de sigură că – da! – că asta s-a întâmplat, de fapt, și că ea a fost... poate nu o mamă bună, ci o mamă *adevărată*, că a făcut ce ar face orice mamă și și-a apărat fetița, a protejat-o, și-a salvat copilul de ea însăși și de consecințele furiei sale, așa cum a făcut întotdeauna și cum va continua să o facă, acum, mâine, pentru totdeauna, orice ar fi. Iar ea nu a făcut nimic greșit, nimic, niciodată. Tot ce a făcut a fost ca, în felul ei, să aibă grijă de oamenii pe care îi iubește, să încerce să ajute oamenii, să încerce să fie un om bun.

E absolut convinsă că acesta e adevărul.

Nu are nici cel mai mic dubiu.

MULȚUMIRI

Ei, asta da livrare dramatică! Am început cartea în martie 2022 și am terminat-o în septembrie. Ai zice că după douăzeci și unu de cărți, îți e deja cam clar cum scrii și cum se întâmplă lucrurile și ce e necesar pentru a aduce o carte pe pagină, dar, la fel ca și copiii, fiecare carte e diferită și tot ce ai învățat scriind cărțile dinaintea ei nu înseamnă NIMIC când te confrunți cu un nou univers pe care trebuie să înveți să-l stăpânești. Și așa a fost cu cartea de față. Nu știam că pot să scriu atât de repede! Mă temeam că nu fac lucrurile pe care le fac în mod normal, cum ar fi să creez un cadru temporal

dublu sau să introduc flashbackuri; unde sunt punctele de vedere ale adolescenților, mă tot gândeam? Unde e personajul meu masculin? Ce e cartea asta? Și de ce o scriu atât de repede?

Așa că, de fapt, cred că aș vrea să-i mulțumesc în primul rând lui Will Brooker, care, deși nu scria o carte despre mine în timp ce scriam o carte anul acesta, tot a fost dornic să-mi citească cel mai recent volum în lucru, doar de amuzament, și care, pe la borna de treizeci de mii de cuvinte, când eu eram amețită de ne-siguranță și frică, mi-a scris ca să-mi spună: „Nu știu ce se întâmplă, dar e absolut savuros!” Numai fraza asta și m-a făcut să trec prin următoarele șaiszeci de mii de cuvinte. Mulțumesc, Will.

Aș vrea să-i mulțumesc și surorii mele, Sacha, pentru discuția pe care am avut-o în bucătăria ei, în februarie, când eu am spus: „E un bătrân care stă la fereastră cu laptopul, și e cineva într-o cameră pe coridor, după o ușă închisă, și încă nu știu cine e”, iar ea a spus: „Ce-ai zice de o adolescentă, dependentă de jocuri pe calculator?”, aducând imediat la viață toată povestea în mintea mea. Detaliile cele mai mărunte pot avea cel mai mare impact.

Mulțumirile mele se îndreaptă, ca de obicei, către redactorea mea, Selina Walker, care s-a dat peste cap cu cartea de față – nu știu sigur de câte ori a citit-o, dar cu siguranță de multe ori – și către toți cei de la imprintul Century, din Regatul Unit, care depun mereu atâtea eforturi pentru mine, mai ales Najma (deloc surprinzător, premiată pe merit ca editorul anului!) și Claire Bush și Sarah Ridley pentru toate minunile din culise care contribuie la succesul unei cărți. Îi mulțumesc și lui Claire Simmonds că a depus atâtea eforturi pentru

vânzările mele. Îi mulțumesc lui Jonny Geller, agentul meu de la Curtis Brown, fiindcă mereu conduce corabia în linie dreaptă și mă lasă să stau la biroul meu și să inventez chestii, fără să fie nevoie să-mi fac griji pentru celelalte lucruri, și mulțumesc și restului echipei – Viola, Ciara, Kate și Nadia. Lui Deborah Schneider, agenta mea din Statele Unite, îi mulțumesc pentru fiecare minut din tot ce ai făcut pentru mine de-a lungul anilor. Ești incredibilă și îți sunt etern recunoscătoare.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către excelenta echipă de la Simon & Schuster din Statele Unite, către Lindsay Sagnette, fantastica mea redactoare, și către Ariele Fredman, editoarea mea nepremiată încă, dar care ar trebui să primească un premiu pentru că e extraordinară, vă mulțumesc că depuneți atâtea eforturi neobosite pentru mine și mă ajutați să dezvolt o comunitate atât de strălucită și de loială de cititori de cealaltă parte a oceanului. Mulțumirile mele se îndreaptă și către Jade, Dayna, Karlyn, Camila și Libby. Toate sunteți minunate.

Și mulțumirile obișnuite tuturor oamenilor care facilitează cititul: librari, vânzători de carte, bloggeri, Bookstagrammeri și profesori. Vă sunt profund recunoscătoare tuturor. Și firește că vouă, cititorilor, vă mulțumesc că alegeți cărțile mele și le distribuiți și vorbiți despre ele și mă faceți să simt că ceea ce fac e important.

Și, în sfârșit, doresc să le mulțumesc tuturor oamenilor care alcătuiesc lumea mea de zi cu zi, lumea care îmi aduce aceste povești și îmi oferă timpul și spațiul și inspirația să le scriu; prietenilor, familiei, vecinilor mei, colegilor mei scriitori și, mai ales, străinilor captivanți care stau la ferestre, pe plaje și pe stradă, care îmi

stârnesc idei și dau naștere unor lumi și care nu vor ști niciodată că cineva a scris o carte întreagă despre ei.

Vă mulțumesc!

O notă despre numele Giovanni Comoli

Numele lui Giovanni, prietenul lui Nathan, mi-a fost oferit de câștigătorul unei licitații organizate în vederea strângerii de fonduri pentru asociația caritabilă Young Lives vs. Cancer. Iată o scurtă descriere despre ceea ce fac:

Când un copil e diagnosticat cu cancer, totul este pus în pericol, atât pentru el, cât și pentru familia sa. Într-o perioadă când ar trebui să fie ocupat doar cu propria copilărie, să se bucure de caruselul anilor adolescenței sau să-și găsească echilibrul la facultate, viața devine plină de temeri. Frica de tratament, dar și de destrămarea familiei, îngrijorările copleșitoare din cauza banilor, împingerea propriei sănătăți mintale până la limită, teama de a nu avea unde să te duci, pe nimeni cu care să vorbești.

La Young Lives vs. Cancer, înțelegem asta. Noi suntem organizația caritabilă care-i ajută pe copii și tineri (0–25 de ani), precum și pe familiile lor, să-și găsească forța de a înfrunta orice obstacole le aruncă în față cancerul.

Știm că toată lumea e diferită, așa că depunem eforturi pentru a ne asigura că fiecare familie are ce îi trebuie ca să poată învinge cancerul. Poate fi un ajutor financiar pentru un părinte care se luptă să-și țină copilul la căldură pe durata tratamentului sau pentru un tânăr care nu își permite să ajungă la spital. Sau ajutor pentru o familie să rămână împreună la una dintre casele noastre gratuite Home from Home, aproape de spitalul unde copilul urmează tratamentul.

Și dacă ni se pare că familiile nu sunt ascultate de întregul sistem, noi nu ne temem să ridicăm vocea sau să strigăm în numele lor. Copiii și tinerii cu cancer merită aceleași drepturi

ca oricine altcineva. Noi îi vom sprijini întotdeauna, pentru că ne-am aflat în locul lor.

Cu ajutorul amabilității susținătorilor noștri, vom înfrunta totul împreună.

Ascultă podcastul
Hi! I'm Your Birthday Twin
Accesează
penguin.co.uk/BirthdayTwin
pentru a afla mai multe

Distribuie cu hashtagul #BirthdayTwin

Încrucișare între pomeranian și chihuahua

Centrul financiar și administrativ al Londrei

„Ștearsă, eliminată“ (în limba engleză)

General Certificate of Secondary Education (GSCE) reprezintă diploma obținută în țările anglo-saxone la finalul învățământului general, după susținerea, în jurul vârstei de șaisprezece ani, a unor examene, la zece-douăsprezece materii.

„Bătrânu’“ (în limba engleză)